Εβδομάς

ΕΤΟΣ Γ'. ΑΘΗΝΑΙ, 26 ΙΟΥΝΙΟΥ 1930 ΑΡΙΘ. 142

ANN HARDING

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΧΕΙΑ ΛΑΜΠΡΑΚΗ ΜΑΥΡΟΜΑΤΑΚΗ

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι ἐξόχως δροσιστική. Τὸ ἀφρῶδες καὶ δραστήριον περίτριμμα διαλύει τὰς ξένας οὐσίας. Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ καταστρέφει τὰ ἐπικίνδυνα μικρόβια. Οὐδὲν ἄλλο ὀδοντοκαλλυντικὸν εἶναι τόσον δροσιστικόν. Ἀρκεῖ ἡ χρῆσις ἑνὸς ἑκατοστομέτρου ἐπὶ ξηρᾶς ψηκτρας

ΟΔΟΤΟΚΡΕΜΑ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Διαρκὴς παρρκαταθήκη

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ

Εὐριπίδου 4

203

Ἔφθασε τὸ Νέον Γερμανικὸν Φάρμακον

Urodol *(Οὐροδὸλ)*

Κατὰ τῶν

ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ
ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ

Ἀντιπρόσωποι

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σια Πειραιεῦ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΊΝΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλας τὰς Κας καὶ Δίδας αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουν ἕνεκα τῆς ἀταξίας τῆς περιόδου των. Καθησυχάζει ἀμέσως τοὺς πόνους καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ ἀπαιτοῦνται

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠ. ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ & Σια

ΠΕΙΡΑΙΑ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ, ΧΑΠΙΑ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος. Ἐρευνημένον παρὰ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων.

Ἀντιπρόσωποι Υἱοὶ ΦΩΤΙΑΔΗ Σία Πειραιεῦ. Ἐπιστημονικὰ ὁδηγίαι παρὰ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχούλῃ, Ἀθήνας Ὁδὸς Πειραιῶς 8, καὶ εἰς τὸ Ἰατρεῖον ὁδὸς Χαρ. Τρικούπη 5.

ΑΣΠΩ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ

COSTUMES TAILLEURS

ROBES ET MANTEAUX

4 ΒΟΥΛΗΣ 4

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ

Θὰ μείνετε ἔκπληκτος καὶ κατενθουσιασμένη μὲ τὴν

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΟΝΑ

οὐδέποτε ἔχετε δοκιμάσῃ ἄλλο τι τὸ ὁποῖον νὰ λευκαίνῃ καὶ νὰ καθιστᾷ τὸ δέρμα σας τόσον ἁπαλὸν καὶ δροσερόν. Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἡ ἐπιστημονική του συμβουλή.

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοναρῆ 17

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙαι

Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 150
Ἐξωτ. Δ. Ἀγγλίας 1
Ἐξάμηνοι κατ' ἀναλογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 3

Ὀυζο μετὰ συνέχειαν

Εὐτυχῶς δὲν πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ τοῖς πᾶσι τιτλοφορούμενον «οὖζο προλονζέ». Ἄλλως τε, καταλαβαίνετε καλὰ πὼς ἂν ἤθελα νὰ γράψω γι' αὐτό, θὰ τὸ μεταχειριζόμουνα καὶ γιὰ τίτλο, κι' ἔτσι θὰ ἀπέφευγα τὸν κόπο νὰ βρῶ τὸν τίτλο ποὺ χρησιμοποιῶ, — δηλαδὴ τὸ «μετὰ συνεχείας οὖζο», ἢ τὸ «οὖζο μετὰ συνεχείας» — κρατεῖστε ὅ,τι θέλετε, κάνει ἀπολύτως τὸ ἴδιο.

Τὸ οὖζο λοιπὸν αὐτὸ ποὺ πρόκειται νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ σήμερα, χωρὶς νὰ εἶνε κι' ἀπόλυτα πρωτότυπο, κρύβει μέσα του τόση πρωτοτυπία, ὥστε ν' ἀξίζῃ τὸν κόπο νὰ ἀπασχοληθῇ κανένας μαζί του.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ξέρετε τί θὰ πῇ νὰ πίνετε οὖζο σὲ ταβέρνα ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, κι' ἐνῷ ὁ ἀττικὸς ἥλιος σᾶς ξεροψήνει σὰν κοκορέτσι; Λένε πὼς τὸ οἰνόπνευμα ἀνακατεύει τὰ σώματα, ἐρεθίζει, διεγείρει, καὶ... καί... καί... Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσο μεγάλειτερη ἐπίδρασι μπορεῖ νἄχῃ στὸν ὀρθολογισμὸ τῆς σκέψης καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου ἢ ἐκείνων ποὺ τὸ μεταχειρίζονται σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ τὸ θερμόμετρον δείχνει 35 καὶ 40 βαθμοὺς ὑπὸ σκιάν; Εἶνε δυνατὸν νὰ μείνουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἤρεμοι, λογικοί, ψύχραιμοι;

Ἀγνοῶ βέβαια τί ἰδέαν καὶ γνώμην ἔχουν ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ σύγχρονοι βάκχοι, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε: ἂν μοῦ, ποῦν τὸ ἐναντίον, ἄς μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ θέσω τὴν γνώμην των ὑπὸ ἀμφισβήτησιν, καὶ ἀκόμα περισσότερο, νὰ μὴν τοὺς πιστέψω!

Φτάνει ὅμως ὁ πρόλογος, κι' ἄς μποῦμε καλλίτερα στὴν οὐσία:

Ἐποχὴ καὶ ὥρα: Καλοκαῖρι στὴν Ἀθήνα, ὥρα δωδεκάτη ἔως μία μεταμεσημβρινή. Τόπος: Ἕνα οὐζάδικο, τὸ πρῶτο τυχὸν οὐζάδικο, φτάνει νἆναι οὐζάδικο. Ντεκόρ: Τὸ συνηθισμένο. Δηλαδὴ ἕνας τσίγκινος πάγκος μὲ ποτήρια, νερό, πιπεριές, ἐλιές, ντομάτα, ἀγγουράκια, τουρσιά, καὶ τεμαχισμένο ψωμί. Λίγες καρέκλες, ἕνα-δυὸ τραπεζάκια, μιὰ κρεμάστρα, μιὰ σκοῦπα στὴ γωνιὰ κι' ἕνα ὡρολόγιον σταματημένο πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν ἐννάτην — πρωϊνὴν ἢ βραδυνήν, μᾶς εἶνε ἀδιάφορον.

Π ρ ό σ ω π α: Ἀπαραιτήτως ὁ καταστηματάρχης καὶ ταβερνιάρης συγχρόνως, ἕνας μικρὸς ἀκούων εἰς τὸ ὄνομα Χαρίδημος, ἢ Σωκράτης, ἢ Ἀρχίδαμος ἢ Ἀρχιμήδης — μοῦ μένει πάντοτε ἀνεξήγητη ἡ προτίμησις τῶν πνευματικῶν πατέρων τῶν μικρῶν αὐτῶν γιὰ τὰ ἀρχαῖα ὀνόματα —, καὶ τέλος ἡ ἀπαραίτητος παρέα. Καὶ ἡ παρέα τὴν φορὰ αὐτὴ ἀπετελεῖτο — ἁπλῶς κι' ὅλως συμπτωματικῶς — ἀπὸ ἕνα συγγραφέα, ἕναν ἐπιχειρηματίαν, ἕναν ὑποβολέα, μιὰ πριμαντόνα, καὶ τελικῶς κι' ἀπὸ ἕναν ἀκόμα συγγραφέα.

Αἴρεται ἡ αὐλαία — τὸ τσίγκινο ρουλὸ τοῦ καταστήματος — καὶ ἡ παράστασις ἀρχίζει, ἀφοῦ, ἐννοεῖται, προηγηθῇ εἰκοσάς φιλοφρόνων κερασμάτων ἀπὸ τὰ μέλη τῆς παρέας.

Τὸν λόγον ἔχει ὁ ἐπιχειρηματίας, ὅστις καὶ ὁ ὁποῖος — κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν — πρεσβεύων τὸ δόγμα «ἐν τῇ ἑνώσει ἡ δύναμις», καὶ διακαῆ πόθον ἔχων νὰ εὐοδωθῇ ἡ συνεργασία τῶν δύο συγγραφέων γιὰ νὰ εἶνε περισσότερον ἐξησφαλισμένη ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου ποὺ πρόκειται α) νὰ γραφῇ καὶ β) νὰ παιχθῇ, προσπαθεῖ νὰ συμφιλιώσῃ τοὺς δύο συναδέλφους καὶ ἀντιπάλους.

Ἔστιν ὅτε ὁ κ. ἐπιχειρηματίας, περαίνων τὰς μετὰ συνεχείας ὁλιγολέπτους ἀγορεύσεις του, ζητεῖ ἐπικουρικῶς τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῶν προτάσεών του ἀπὸ τὴν πριμαντόναν, τὸν ὑποβολέα, τὸν καταστηματάρχην — εἰδικὸν περὶ τὰ τοιαῦτα — καί, δι' ἐντυπωσιακοὺς λόγους, ἀπ' αὐτὸν ἀκόμα τὸν Χαρίδημον. Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀνάγκη. Οἱ ἀναφερθέντες, εἴτε διότι ὀλίγον τοὺς μέλλει διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν μεγαλεπηβόλων σχεδίων τοῦ ἐπιχειρηματίας, εἴτε διότι βαρυοῦνται νὰ συζητήσουν, εἴτε καὶ διότι δὲν ἔχουν πρόχειρη καμμιὰ γνώμη, ἀρκοῦνται νὰ κινοῦν τὰς κεφαλὰς καταφατικῶς, καὶ νὰ μιθυρίζουν κάπου-κάπου μεταξὺ μιᾶς ρουφηξιᾶς οὖζου κι' ἑνὸς δαγκώματος πιπεριᾶς ἢ ἀγγουριοῦ, ἕνα «σωστὰ τὰ λέει...»

Δυστυχῶς ὅμως μ' ὅλην τὴν χορωδίαν τῶν «σωστὰ τὰ λέει»..., οἱ κ. κ.

συγγραφεῖς ἔχουν διάφορον γνώμην. Εἰδικῶς δηλαδὴ ὁ ἕνας ἐξ αὐτῶν καὶ ὁ καλλίτερος σκέπτεται τὰς συνεπείας — ἀρνεῖται νὰ δεχθῇ, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ τὸν «ζορίζουν» — ἄλλη καθαρόαιμος ἔκφρασις — ἀναγκάζεται νὰ φέρῃ εἰς τὴν δημοσιότητα πράγματα ὄχι καὶ τόσον εὐχάριστα διὰ τὸν ἕτερον. Λέγει δηλαδὴ ὁ κύριος αὐτὸς ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ ἐπιχειρηματίου προτεινόμενος συνεργάτης εἶνε ἀνίκανος νὰ γράψῃ καὶ ὅτι — ὅ καὶ σοβαρότερον — αἱ μέχρι σήμερον ἐπιτυχίαι τοῦ τελευταίου τοῦ ἀνήκουν.

(Μικρὴ παρένθεσις. Ἔχουν προσκομισθῇ καὶ πιωθῇ ἐν τῷ μεταξύ, ἄλλη μιὰ δεκὰς οὔζων).

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ περάσῃ ἔτσι. Ὁ προσβληθεὶς συγγραφεὺς φωνάζει, διαμαρτύρεται, ὁ ἄλλος ἀναφέρεται σὲ συμβόλαια καὶ σὲ ὑπογραφές, τῆς ὁποίες κρατεῖ. ὁ καυγὰς «ἀνάβει», τὸ οὖζο «πυρπολεῖ», ὁ ἀττικὸς οὐρανὸς «καίει» καὶ ἐπέρχεται τὸ μοιραῖον.

Ἕνα ποτῆρι ἐκσφενδονίζεται. Τὸ αἷμα ρέει πάραυτα. Ὁ ἐπιχειρηματίας, κατὰ τὸ παλιὸ τραγουδάκι,

«ἀπορεῖ ποιὸν νὰ διαλέξῃ...»,

ἡ πριμαντόνα ἀναλαμβάνει καθήκοντα νοσοκόμου. Ὁ ὑποβολεὺς... ὑποβάλλει πρότασιν εἰς τὸν θερμόαιμον νὰ ἀποχωρήσῃ πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ «ἐπ' αὐτοφώρῳ», ὁ ταβερνιάρης κλαίει τὰ σπασμένα, καὶ ὁ Χαρίδημος τὰ μαζεύει...

Μισὴ ὥρα ὑστερώτερα. Ὁ τραυματισθεὶς μὲ μπανταρισμένο τὸ κεφάλι ἀπειλεῖ θεοὺς καὶ δαίμονας. Ὁ ἐπιχειρηματίας διανοεῖται νέον σχέδιον προσεγγίσεως τῶν συγγραφέων, ὁ ὑποβολεὺς ἐξακολουθεῖ τὸ διακοπὲν οὖζο του, ἡ πριμαντόνα κλαίει τὸ λεκιασμένο ἀπ' τὸ αἷμα φουστανί της, ὁ ταβερνιάρης προσπαθεῖ μὲ τρόπο νὰ περάσῃ στὸν λογαριασμὸ τὴν ἀξίαν τοῦ ποτηριοῦ, καὶ ὁ Χαρίδημος ἔχει βυθισθῇ σὲ φιλοσοφικοὺς συλλογισμοὺς περὶ συναδελφικῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἀβροτήτος».

Περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι τὰ βραδυνὰ φύλλα ἀναφέρουν τὴν εἴδησιν χρονογραφικῶς, περνᾶ δὲ ἀπαρατήρητη γιατὶ πρὶν καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὴν ὑπάρχουν πολλὲς δεκάδες ἄλλων παρομοίων... οὔζων μετὰ συνεχείας, καὶ ἕπεται συνέχεια...

Νικήτας Ἀλκιβιάδης

τοῦ κ. ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

ΕΤΣΙ ΞΕΚΛΗΡΙΣΑΝ ΟΙ ΚΟΝΤΣΕΟΙ...

«Et nous sommes encore tout mêlés, l'un à l'autre,
Elle à demi vivante, et moi, mort à demi...»

Ἀπ' τὸ παληὸ ἀρχοντικὸ τῶν Κοντσέων τίποτε πιὰ δὲν ἀπόμενε. Ὅλα εἶχαν πουληθῆ σιγὰ-σιγά, κι' ἡ μεγάλες αἴθουσες ποὺ ἄστραφταν σ' ἄλλα—περασμένα πιὰ—χρόνια ἀπ' τὰ κρύσταλλα καὶ τοὺς πολυέλαιους, κι' ἦταν κατάμεστες ἀπὸ λογιῶν-λογιῶν κοσφοτεχνήματα καὶ ὁβραιὰ ἀπὸ ἀτόρια καουδιὰ ἐπίπλα, γυμνὲς τώρα ἔχασαν σὰν γέρικα στόματα ποὺ τοὺς ἀφαίρεσαν καὶ τὸ τελευταῖο δόντι.

Ἦταν μεγάλη οἰκογένεια μιὰ φορὰ κι' ἔναν καιρό—ναί, ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως ἀρχινᾶνε τὰ παραμύθια—ἦταν μεγάλη οἰκογένεια οἱ Κοντσέοι...

Ὅλοι σὰν γειτονιὰ, δείχνοντας τὸ ἐρειπωμένο τώρα ἀρχοντικὸ μὲ τοὺς πεσμένους σουβάδες καὶ τῆς ξεθωριασμένες μπογιές, εἴχανε νὰ ποῦνε γιὰ τῆς παληὲς δόξες, γιὰ τὰ γλέντια, γιὰ τῆς γιορτές, ποὺ σὰν παράδοση ξακολουθοῦσαν ἀκόμα νὰ φτερουγίζουν πάνω ἀπ' τὴν σκβωμένη στέγη μὲ τὰ λίγα, κι' αὐτὰ σπασμένα, κεραμίδια. Ὡς κι' αὐτὸς ὁ φούρναρης, ποὺ μόλις τέλειωσε ὁ πόλεμος ἔγτισε ἕνα θεόρατο οὐρανοξύστη στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, καὶ τριγυρνοῦσε στὴ πόλη μὲ λιμουζίνα τετρακοσίων χιλιάδων δραχμῶν, ὅταν ἀντάμωνε τὸ γέρο Κοντσῆ στὸ δρόμο, ἔβγαζε τὸ καπέλλο του μὲ σεβασμό, καὶ στεκόταν νὰ τοῦ μιλήσῃ. Λέγανε μάλιστα πὼς τὸ ψωμὶ ποὺ ἔπαιρναν κάθε μέρα οἱ Κοντσέοι δὲν πλήρωναν.

Μ' αὐτὸ δὲν ἦταν βέβαιο. Βέβαιο ἦταν μόνο πὼς κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε, ἐρχότανε νὰ χειροτερέψῃ τὴν κατάσταση τῶν Κοντσέων, σὲ σημεῖο ποὺ νὰ φτάξουν νὰ πουλήσουν ὡς καὶ τὰ ἀσπρόρουχά τους ἀκόμα. Μ' ὅλο αὐτό, οὔτε ὁ γέρο Κοντσῆς, οὔτε ἡ γυναῖκα του εἴχαν ἀπελπιστῆ ὁλότελα. Τοὺς ἔμενε πάντα μιὰ ἐλπίδα, ἡ ἐλπίδα τοῦ θανάτου.

—Νὰ προφτάξουμε νὰ πεθάνουμε μέσ' στὸ σπίτι μας, ἔλεγε ὁ Κοντσῆς χαϊδεύοντας τὸ ὁλάσπρο κεφάλι τῆς γυναίκας του, καὶ δὲν θάγω κανένα παράπονο ἀπ' τὴ ζωή.

Βούρκωναν τότε τὰ μάτια του, κι' ἔσκυβε τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ μὴν τὸν δῇ κλαμμένο ἡ γρηούλα του.

Ναί· αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ἀδυναμία τοῦ γέρο Κοντσῆ. Ἤθελε νὰ πεθάνῃ στὸ σπίτι ἐκεῖνο ποὺ γεννήθηκε, ποὺ ἔζησε, ποὺ γλέντησε, ἔστω κι' ἂν ὅταν θὰ γοερύανε ἡ σαβανῶτες σοῦγα νὰ ντύσουνε τὸ κορμί του, δὲν θὰ εὕρισκαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ κουρέλια.

Δεχότανε μὲ μοιρολατρικὴ ἀπάθεια, καὶ μὲ τὸ γαμόγελο στὸ σουρωμένο στόμα του, κάθε καινούργιο γτύπημα τῆς μοίρας του, μὰ μακρυὰ ὅταν τοῦλεγε κανένας νὰ πουλήσῃ τὸ σπίτι του καὶ νὰ ζήσῃ τὰ λίγα χρόνια ποὺ τοῦ ἀπόμεναν ἥσυχα κι' ἄνετα. Γινόταν θυρί, τὰ μάτια του ἀστράφταν. καὶ τὸ γέρικο ἐκεῖνο καμπουριασμένο κορμὶ μὲ τὰ κοκκαλιάρικα γέρια, ὀρθωνόταν γιὰ λίγες στιγμές, καὶ νόμιζε κανένας πὼς δὲν ἦταν πιὰ ὁ φτωχὸς Κοντσῆς ποὺ τοῦ μιλοῦσε μὰ ὁ ἄλλος ὁ πεθαμένος ὁ Κοντσῆς, ὁ ἄρχοντας, ὁ πλούσιος, ὁ περήφανος.

Καὶ κανένας πιὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ προτείνῃ ἕνα τέτοιο πράγμα. Μερικοὶ πονετικοὶ ἄνθρωποι φρόντιζαν ν' ἀγοράζουν τὰ πράγματα ποὺ πουλοῦσε σὲ καλὲς τιμές, μὰ εἶναι τόσο λιγοστοὶ οἱ πονετικοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι στὸν κόσμο... Τῆς περισσότερες φορὲς ἀναγκαζότανε νὰ τὰ δώσῃ γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί, ποὺ λέει ὁ λόγος....

Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε, κι' ὁ θάνατος ποὺ παρακαλοῦσαν οἱ δυὸ γέροι νάρθῃ, φαινότανε πὼς τοὺς εἶχε ξεχάσει....

Κάθε Κυριακὴ ὁ Κοντσῆς ἔβαζε μιὰ ξεθωριασμένη βελάδα. κι' ἕνα σκληρὸ τρυπημένο καὶ δουλωμένο μὲ χαρτιά, κι' ἡ Κοντσήδενα μιὰ πρασινισμένη μπελερίνα, καὶ βγαίνανε νὰ κάνουνε τὸ συνηθισμένο περίπατό τους. Περνούσανε ἀπ' τὰ στενὰ δρομάκια τῆς Πλάκας, προχωρούσανε ἴσαμε τῆς πλαγιὲς τοῦ λόφου τῆς Ἀκρόπολης, καὶ καθόντανε σ' ἕνα μικροῦλι καφενεδάκι χωμένο μέσα στὰ πεῦκα. Παράγγελναν ἀπὸ ἕνα καφέ, κι' ἔμεναν ἐκεῖ καθισμένοι ὧρες ὁλάκερες, χωρὶς νὰ μιλᾶνε, σὰν νὰ φοβότανε, θαρρεῖς, νὰ ταράξῃ ὁ ἕνας τὴ σκέψι τοῦ ἄλλου, παρ' ὅλο ποὺ κι' οἱ δυὸ τους ἤσαν βέβαιοι πὼς γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα σκέφτονταν...

Ἀχνοφέγγανε τότε στὴ θύμησί τους τὰ περασμένα... Ἀρχίζοντας ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ γνωριστήκανε κι' ἀγαπήθηκαν. βλέπανε νὰ περνᾶνε θαμπὲς τόσες καὶ τόσες εἰκόνες...

Τὸν πλούσιο γάμο τους, τὴν εὐτυχισμένη ζωή τους, τὴ γέννησι τοῦ μονάκριβού τους, τὸν σκοτωμό του στὸν πόλεμο, ὕστερα τὴν οἰκονομικὴ καταστροφή, τὴν ταπείνωση, τὸ ξεπούλημα, τὴ φτώχεια. τὴν πείνα. καὶ τελευταῖα ἀπ' ὅλα—ναί κι' αὐτὸν ἀκόμα—τὸν θάνατο...

Ναί ξαναβλέπανε ὅλη τὴ ζωή τους..ἕνα γέλοιο...ἕνα κλάμμα..μιὰ κωμωδία... ἕνα δράμα...

Κι' αὐτὸ γινότανε κάθε Κυριακή. Ἀποτελοῦσε θαρρεῖς κάτι ἀναπόσπαστο ἀπ' τὴ ζωή τους...

Κι' ὅταν ξαναπαίρνανε τὸ δρόμο γιὰ τὸ ἀρχοντικό τους τὰ βήματά τους ἤτανε πιὸ ἀνάλαφρα, λὲς καὶ κάποιος τοὺς εἶχε δώσει λίγη ζωή, τοὺς εἶχε ἀπαλλάξει ἀπὸ ἕνα βάρος ποὺ πρὶν τοὺς πίεζε.

Ἀγόραζε τότε ὁ Κοντσῆς τὴν ἐφημερίδα του—ὅπως κάθε ὁράδο—καὶ μετὰ τὸ φαί τους κάτω ἀπ' τὸ τρεμουλιάριχο κι' ὠχρὸ φῶς μιᾶς λάμπας πετρελαίου, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι του πάνω στὸν ὦμο τῆς γρηᾶς Κοντσήδενας, τῆς διάβαζε ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἴσαμε τὸ τέλος. ἀπ' τὸ κύριο ἄρθρο καὶ τὸ χρονογράφημα, ἴσαμε τὸ τελευταῖο τηλεγράφημα καὶ τὴν πιὸ ἀσήμαντη εἰδησοῦλα.

—Εἶναι ἡ μόνη εὐχαριστη διασκέδαση ποὺ μοῦ ἐπιτρέπουν τὰ οἰκονομικά μου μέσα. ἀπαντοῦσε σ' ὅποιον. ποὺ θέλοντας νὰ τὸν πειράξῃ, τοῦλεγε πὼς μ' ὅλα τὰ γεράματα δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀφήσῃ τὴν πολιτική. "Λ! ὅλα, κι' ὅλα, οὔτε ὁ γέρο Κοντσῆς, οὔτε ἡ γυναῖκα του θὰ μποροῦσαν νὰ ζήσουν χωρὶς τὴν ἐφημερίδα. Ἔκοβαν ἀπ' τὸ φαί τους, ποὺ λέει ὁ λόγος, τὴ δραχμὴ ποὺ τοὺς χρειάζόνταν, μὰ ἡ ἐφημερίδα ἔπρεπε ν' ἀγοραστῆ καὶ νὰ διαβαστῆ τὸ ὁράδο κάτω ἀπ' τὸ τρεμουλιάριχο κι' ὠχρὸ φῶς τῆς λάμπας...

Κι' ὅταν τέλειωνε τὸ διάβασμα, ὁ γέρο Κοντσῆς, χαμηλώνοντας τὰ γυαλιά του, κυττοῦσε τὴ γυναῖκα του στὰ μάτια καὶ μουρμούριζε.

—Τί λές γοηοῦλα μου, νάτανε νὰ πεθαίναμε κανένα ὁράδο ἔτσι ἤσυχα. κι' ὄμορφα, τί καλὰ ποὺ θάτανε...

Κι' ἡ γρηὰ Κοντσήδενα δὲν ἀπαντοῦσε. Μόνο φούσκωνε τὸ στῆθος της κι' ἄφινε ἕνα ἀναστεναγμό, σὰν νάθελε, θαρρεῖς, μ' αὐτὸ νὰ δείξῃ τὴν εὐχή της γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς σκέψης τοῦ ἀνδρά της.

Μὰ ξαφνικὰ ἕνα Σαββατόβραδο ὁ γέρο Κοντσῆς δὲν βγῆκε ν' ἀγοράσῃ τὴν ἐφημερίδα του, κι' οὔτε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ τοὺς εἶδανε οἱ γειτόνοι νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ σπίτι τους γιὰ τὸν συνηθισμένο κυριακάτικο περίπατό τους. Πῆγαν καὶ κτύπησαν τὴν πόρτα τους. Τοὺς ἄνοιξε ὁ γέρο Κοντσῆς. Ἀπ' αὐτὸν μάθανε πὼς ἡ Κοντσήδενα ἤτανε ἄρρωστη, βαρειὰ ἄρρωστη. Τὴν ἔκαιγε ὁ πυρετός, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ. Παραπάνω δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς πῇ. Τὰ μάτια του ἤτανε κατακόκκινα, καὶ τὰ κόκκαλα τοῦ προσώπου του εἶχαν ξεπεταχτῆ τόσο πολὺ ποὺ τώκανε νὰ μοιάζῃ σὰν νεκροκεφαλή.

Τρέξανε ἀμέσως γιὰ γιατρό. Ὅταν ἦρθε, ἡ γρηὰ παραμιλοῦσε. Τὴν ἑκάτταξε καλὰ-καλὰ κι' ὕστερα, γυρνώντας στὸ γέρο Κοντσῆ ποὺ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα στεκόταν ἀρφός κι' ἀκίνητος σὲ μιὰ γωνιὰ σὰν σκιὰ, σὰν φάντασμα, τοῦπε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ χάνουνε λεπτό, ἂν ἤθελε νὰ σωθῇ. Ἔπρεπε ἀμέσως νὰ τὴν πάρῃ καὶ νὰ τὴν πάῃ σ' ἕνα δομνὸ νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἕνα-δυὸ μῆνες. Θὰ τῆς ἔκαναν μιὰ-δυὸ ἐνέσεις γιὰ νὰ τῆς πέσῃ ὁ πυρετὸς καὶ νὰ μπορῇ νὰ ταξιδέψῃ. Μὰ ὅπως ἢ ἄλλως ἔπρεπε νὰ φύγουν ἀμέσως.

Ὁ γέρο Κοντσῆς σάγασε. Τὰ μάτια του, ποὺ πρὶν ἔτρεχαν σὰν δρόσοι τὰ ὄλκουμ. ἔγαν στεγνώσει. κι' ἡ φωνή του λὲς κι' εἶχ χαθῆ. Νὰ ταξιδέψῃ, κι' ἀμέσως μάλιστα... Ναί, ὡραῖα. Μὰ ποῦ νὰ βρῇ τὰ λεφτά; Ἀπ' τὸ μυαλό του πέρασε ἑφορικὰ ἡ σκέψι νὰ πουλήσῃ τὸ σπίτι του. Μὰ τρομαξε τόσο πολὺ στὴν ἰδέα αὐτή, ποὺ λίγο ἀκόμα καὶ θὰ λιποθυμοῦσε. Κι' ὅμως δὲν χωροῦσε ἄλλη γνώμη τρεταί. Ἢ τὴν γυναῖκα του θάχανε, ἢ τὸ σπίτι του θὰ πουλοῦσε. Κι' ὁ γέρο Κοντσῆς ἀρτοῦ τὸ καπέλλο του καὶ βγῆκε στὸ δρόμο τσιγκάτας σὰν τρελλός. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι. Θὰ τὸ πουλοῦσε ὅσο κι' ὅσο. Φτάνει νάχῃ ἀμέσως τὰ λεφτὰ—ὄχι κι' ὅλα δὲν τὸν ἐνδιαφέρανε γι' αὐτό—ποὺ τοῦ χρειαζόντανε, καὶ ὄχι θέλε τίποτε ἄλλο...

Λίγες ὧρες ὑστερώτερα ὁ Κοντσῆς γύρισε στὸ σπίτι του. Κρατοῦσε τυλιγμένα μέσα σ'

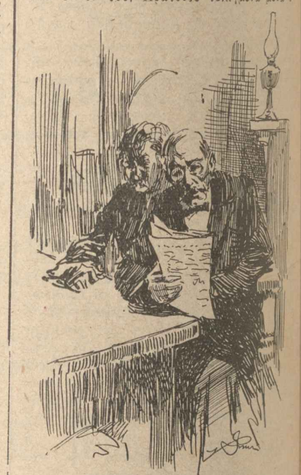

Ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι του πάνω στὸν ὦμο τῆς γρηᾶς Κοντσήδενας, τῆς διάβαζε

ἕνα κομμάτι ἐφημερίδας μεσιὰ γιλέκια. Δὲν παζάρεψε διόλου. Τὴν πρώτη τιμὴ ποὺ τοῦδωσαν δέχτηκε. Ἔβαλε μιὰ ὁπογραφὴ σ' ἕνα χαρτί. κι' ἄπαξε τὰ λεπτὰ χωρὶς νὰ τὰ μετρήσῃ. Τίποτε δὲν τὸν ἐννοιαζε πιὰ Νὰ προφτάξῃ. ναί, μόνο αὐτό...

Καὶ πρόφταξε, πρόφταξε ὁ γέρο Κοντσῆς, τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του ὁ παπᾶς μὲ τὸ διακοπόπηρο. Ὁμως μέσα σὰν τρελλὸς κι' ἀνέβηκε γοργογόγγυρα τὰ σκαλοπάτια. Τὸ μυαλό του εἶχε σταματήσει. Τὰ μάτια του. ξαναμμένα. βγαίνανε ἀπ' τὰ κόγχες τους. Στὸ διάδρομο σκουντούφλησε μὲ μιὰ γυναῖκα ἄγνωστη. Κρατοῦσε ἕνα μπουκάλι ξύδι καὶ κάτι ἄλλα. Προχώρησε μηχανικὰ ἴσαμε τὴν κρεββατοκάμαρά τους. Στάθηκε ἀνάμεσα στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα πάνω στὸ κρεββάτι. Δυὸ γυναῖκες νύτανανε τὴν γρηὰ Κοντσήδενα. Δὲν βρῆκε τὴν δύναμι νὰ βγαλεσκελίσῃ τὸ σκαλοπάτι. Τὰ πόλια του λύγισαν. τὸ κεφάλι του ἔγειρε, καὶ ὁ γέρο Κοντσῆς ἀφησε τὸ κορμί του νὰ πέσῃ χάμω. Κρατοῦσε πάντα σφιχτὰ μέσ' στὰ κοκκαλιάρικα δαχτυλά του τὸ κομμάτι τῆς ἐφημερίδας μὲ τὰ λεφτά...

Τὸ ἴδιο ἀπόγεμα ὅλη ἡ γειτονιά, κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ πλούσιος φούναρης, ἀκολουθήσανε τὴν κηδεία τῶν γέρο Κοντσῆδων. Τὸ πρόσωπο τῆς γρηᾶς τώχανε σκεπασμένο, γιατὶ ἔβγαζε ἀπ' τὸ στόμα ἄφρους καὶ μύριζε. Τὸ γέρο Κοντσῆ τὸν εἶχανε ξέσκεπο. Στὸ χλωμὸ πρόσωπό του, εἶχε ἁπλωθῆ ἕνα χαρούμενο χαμόγελο, θαρρεῖς κι' ἤτανε εὐχαριστημένος γι' αὐτὸ ποὺ γίνηκε, καὶ ποὺ ὁ Θεὸς θέλησε ν' ἀκούσῃ τὴν εὐχή του, νὰ πεθάνουν κι' οἱ δυὸ στὸ ἀρχοντικό τους, σ' ἀρχοντικὸ αὐτό, ποὺ σὰν παράδοση ξακολουθοῦσαν ἀκόμα νὰ φτερουγίζουν πάνω ἀπ' τὴ σαβωμένη στέγη, μὲ τὰ λίγα, μὲ τὰ λίγα κι' αὐτὰ σπασμένα κεραμίδια, ἡ πλῆρες ὀξῆς...τὰ γλέντια...ἡ γιορτές....

Ναί, οἱ γέρο Κοντσῆδες ἤτανε εὐχαριστημένοι ποὺ ὁ χάρος τους θυμήθηκε. ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμή....

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

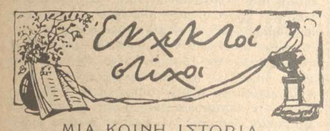

ΜΙΑ ΚΟΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τὴ γνώρισ' ἕνα ὁράδο ἀποκοηάτικο.
Σπανιόλα, μὲ μιὰ πρασινη μαντήλια,
κι' εὐθὺς, σ' ἕνα ταγκό, τὸν ξελογιάσανε
τὰ σκιώδη τῶν ματιῶνε της δηρύλια!...

Κι' ὡς τὴν φαντάστηκε γιὰ κάπως κάτι ἀνώτερο,
γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ ξεγώριζε ἀπ' τὴς ἄλλες,
νόμισε ὁ δύσμοιρος πὼς θάταν δυνατὸν
νὰ πλάσῃ μιὰν ἀγάπη...ἀπ' τὴς μεγάλες!...

Γι' αὐτό, κι' ἀπὸ τὴν πρώτη τους συνάντησιν,
ΕΚΕΙΝΟΣ, μ' ἕνα ὁλέμμ' ἀχνό, ὀνειρώδες,
τῆς μίλαγε γιὰ τάστρα,...γιὰ τὸν ἔρωτα,
μ' ἕνα ὕφος...ἐντελῶς μυστηριώδες!....

—Κ' ὅταν, στὴς ἄμεμπτες—ὡς πάντα—συναντήσεις των
ΕΚΕΙΝΗ μ' ἀπορία τὸν ρωτοῦσε:
«Εἶσθε ποιητής;....Μὰ πέστε μου. τί εἶσθε Κύριε;»
ΕΚΕΙΝΟΣ τὴν κυττοῦσε...καὶ σιωποῦσε!...

—Κ' ἔτσι ὁ καιρὸς περνοῦσε!...ὥσπου ἕνας φίλος του'
μιὰ μέρα μὲ μιὰ μάγκικη σβραγνάδα,
τὸν πληροφόρησε πὼς τὸ ἐνδαλμά του τὸ ἀγγιχτο,
εἶναι, τοῦ αἰσχίστου εἴδους....«παξιμάδα»!

Κι' αὐτός, χωρὶς νὰ φάνηκε πὼς ἔδωσε
κἀν σημασία σ' ἐκείνη του τὴ φράση,
μὲ μιὰ βαθειὰν ἀπόγνωση, συνέχισε
σὰν πρίν, μαζύ της, τὴν ἱποστική του στάση!.

...Μὰ ὅταν, ἐχτές, αὐτὴ κι' πάλι τὸν ἐρώτησε,
(καθὼς βαδίζανε σ' ἕνα στενὸ τῆς Πλάκας):
«Μὰ τί εἶσθε Κύριε;» Ἐπὶ τέλους τῆς ἀπήντησε:
«Τί εἶμαι;...Ἀπλούστατα Μαυζέλ!...Εἶμ' ἕνας βλάκας!»

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

Καινούρια Βιβλία

«ΠΕΡΙ ΕΚΛΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΗΘΩΝ»

Ἐξεδόθη καὶ ἐκκλοφόρησε μιὰ πραγματεία τοῦ ἰατροῦ κ. Ν. Δρακουλίδη—τοῦ γνωστοῦ συνεργάτου μας κ. Ἀγγέλου Δόξα—στὴν ὁποίαν ὁ κ. Δρακουλίδης ἐξετάζει τὴς αἰτίες τῆς παρωπηρισιμένης—ἰδίως μεταπολεμικῶς—ἐκλύσεως τῶν ἠθῶν καὶ προτείνει ἐν συμπεράσματι τὸν τρόπον τῆς θεραπείας της.

Στὴς σελίδες τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, ποὺ ἀξίζει πραγματικὰ νὰ διαβαστῆ ὄχι μόνο ἀπ' τοὺς εἰδικούς, περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολουμένους κύκλους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κάθε μορφωμένον ἄνθρωπον, διαφαίνεται ἡ βαθεία καὶ προσεκτικὴ μελέτη τὴν ὁποίαν ἔχει κάμῃ ὁ κ. Δρακουλίδης ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς παρὰ νὰ εὐχηθῇ νὰ εὕρῃ μιμητὰς εἰς τὸ ἔργον του, πρᾶγμα ποὺ θὰ συντελοῦσε σὲ μιὰ ἐξυγειαντικὴ καθαρτέρευση τῶν τόσων καὶ τόσων κοινωνικῶν νοσημάτων ποὺ μᾶς κληροδότησε ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος.

ΝΤ. Ν.

ΓΚΟΛΦ

Μεταξὺ τῶν γυναικείων σπὸρ ποὺ καταντοῦν καθημερινῶς ἔδαφος, πρέπει νὰ θεωρηθῆ καὶ τὸ γκόλφ, τὸ ὁποῖον ἐνεφανίσθη ὡς ἐξῆς γιὰ πρώτη φορά:

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρό....ζοῦσε στὴς ἀκτὲς τῆς Σκωτίας ἕνας μικρὸς βοσκὸς ποὺ ἔβοσκε κάθε μέρα τὰ πρόβατά του καὶ γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα του σφύριζε κι' ἔπαιζε μὲ τὴν ποιμενικὴ ράβδο του. Τὸ μέρος ποὺ ἔβοσκαν τὰ πρόβατα ἤταν ἐντελῶς παραθαλάσσιο καὶ γεμάτο γαλίκια. ὁ βοσκὸς δὲ διασκέδαζε πολὺ παίζοντας μὲ τὴ ράβδο του καὶ ρίχνοντας μ' αὐτὴν μακρυὰ τὰ χαλίκια. Μιὰ μέρα κάποιο χαλίκι πιὸ χονδρὸ ἔπεσε σὲ μιὰ τρύπα. τὸ ἔβγαλε μὲ τὴ ράβδο του καὶ ἀπὸ μιὰ κίνησι σὲ ἄλλη εἶχε ἐφεύρει ἕνα δικό του πρωτότυπο παιχνίδι.

Μερικοὶ περιηγηταὶ ποὺ τὸν εἶχαν δῆ νὰ παίζῃ τὸν πλησίασαν. τὸν ρώτησαν τὸ ὄνομά του—ἐλέγετο Τζὼν Γκόλφ—κι' ἔτσι γεννήθηκε τὸ παιχνίδι γκόλφ. τὸ ὁποῖον ἔκτοτε ἐτελειοποιήθη καὶ ἔγινε τὸ ἀγαπημένο σπὸρ τῶν πλουσίων.

Τὸ γκόλφ εἶναι ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα παιχνίδια καὶ γιὰ νὰ παιχθῆ καλὰ εἶναι ἀπαραίτητες μερικὲς πολὺ περίεργες κινήσεις ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι εἶναι ἀπολύτως κομψές. Π. χ.. γιὰ νὰ χτυπήσετε τὴν μπάλλα σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνας πρέπει νὰ παρουσιάσετε ἕνα στρεβλωμένο πόδι καὶ τότε θεωρήστε καλὸς παίκτης.

Τὸ γκόλφ ἀπαιτεῖ πολὺ ὑπομονετικὸ χαρακτῆρα. ὑπολογισμὸ ἀποστάσεως καὶ καλὰ πόδια. γιατὶ κάποτε ἀναγκάζεται ἕνας παίκτης νὰ διανύῃ ὁλόκληρα χιλιόμετρα.

Ὁ παίκτης συνοδεύεται ἀπὸ ἕναν βοηθό, ὁ ὁποῖος κρατεῖ σωρεία ραβδίων (clubs) ποὺ ἔχουν τὸ καθένα διαφορετικὸ σχῆμα καὶ ὁ παίκτης διαλέγει ἀναλόγως τοῦ ἐμποδίου ποὺ θὰ συναντήσῃ.

Ἡ «Σουζὰν Λαγκλὲν» τοῦ γκόλφ εἶναι ἡ γαλλὶς σπορτσγκὲρλ δνὶς Τιὸν ντὲ λὰ Σῶμ. ἡ ὁποία εἰς ἡλικία 16 ἐτῶν εἶχε κερδίσει τὸν τίτλον τῆς πρωταθληρίας τοῦ κόσμου. Τελευταίως ἐνυμφεύθη τὸν πρωταθλητὴ τοῦ τέννις Ρενὲ Λακόστ.

ΤΑ ΚΟΛΠΑ ΤΟΥ ΑΣΥΡΜΑΤΟΥ

Ὁ ἀσύρματος ἔχει ἤδη παίξει σπουδαῖο ρόλο στὸν ναυτικὸ πόλεμο, ἰδίως δὲ ἔδαφος τώντας τὸν ἐχθρό.

Πολλὲς φορὲς ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἔχῃ δυσάρεστα ἐπακόλουθα.

Στὸ 1915. τὸ γαλλικὸν ἀντιτορπιλλικὸν «Ἀτρόμητος» εἶχεν ἀναλάβει τὴν ἀποστολὴ ν' ἀναζητήσῃ ἕνα ὑφαρὸ γιὰ νὰ τὸ συνοδεύσῃ στὴν ἐκβολὴ τῆς Ζιρόντ. Ὁ «Ἀτρόμητος», κατασκευασμένος στὴν Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία, εἶχεν ἐγκατάστασιν ἀσυρματου γερμανικοῦ συστήματος. Ὅταν τὸ γαλλικὸ ὑαφορὶ ἔλαβε τὰ τηλεγραφήματα τοῦ «Ἀτρομήτου», νόμισε πὼς ἔστελνε κάποιο γερμανικὸ ὑποβρύχιο ποὺ ἤθελε νὰ τὸ παρασύρῃ σὲ παγίδα. Εὐτυχῶς ποὺ τὸ ὑαφορὶ εἶχε τὴν ἔμπνευσιν ν' ἀπαντήσῃ σὲ βρετονικὴ διάλεκτο. γιὰ νὰ πεισθῆ περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἀποστολέως κι' ἔτσι ἐπῆλθε συνεννόησις.

Στὸ 1914, στὴς πρώτες μέρες τοῦ πολέμου. τὸ γερμανικὸ καταδρομικὸ «Γκαμπεν» γνωρίζοντας τὸ «κλειδὶ» τοῦ μυστικοῦ τηλεγραφικοῦ κώδικος ἑνὸς κράτους τῶν Συμμάχων, κατώρθωσε νὰ ἐξαποστείλῃ ψεύτικα τηλεγραφήματα ποὺ ἔστειλαν σὲ φανταστικὲς κατευθύνσεις τὰ Συμμαχικὰ θωρηκτά.

Τὸ «κόλπο» ἐπέτυχε μιὰ χαρὰ καὶ τὸ «Γκαμπεν» γλύτωσε ἀπ' τὰ καταδρομικὰ ποὺ ἔψαχναν νὰ τὸ βροῦν.

ΑΣΤΕΡΙΑ

Πόσα ἀστέρια ὑπάρχουν ἄραγε; Εἶναι ἐρώτημα. στὸ ὁποῖο διαφέρει πολὺ ἡ ἀπαντησις κατὰ καιροὺς. γιατὶ θεωρεῖται συνώνυμο μὲ τὸ ἄλλο: «Πόσα ἀστέρια βλέπουμε;» καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀστεριῶν ποὺ μποροῦμε νὰ δοῦμε ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν ἐποχὴ καὶ ἀπ' τὴν τελειότητα τῶν ἀστρονομικῶν ὀργάνων.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀστεριῶν ποὺ βλέπει τὸ γυμνὸ μάτι δὲν εἶναι καὶ τόσον μεγάλος. Δὲν εἶναι περισσότερα ἀπὸ 2.000, ἂν δὲ ἐκάμναμε τὸ γῦρο τοῦ κόσμου κυττάζοντας ταὐτοχρόνως σὲ ὅλο τὸ διάστημα, θὰ μποροῦσαμε νὰ μετρήσουμε 6.000 περίπου. Χρειάζεται ἀνατολίτικη φαντασία γιὰ νὰ συγκροθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀστεριῶν μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν κόκκων τῆς ἄμμου!

Πολλὰ ὅμως ἀστέρια ποὺ διαφεύγουν ἀπ' τὸ γυμνὸ μάτι φανερώνονται στὸ τηλεσκόπιο. Πόσα; Μιὰ ἀστρονομικὴ μελέτη δημοσιεύει ἕναν σχετικὸ ὑπολογισμὸ τῶν ἀστεριῶν τοῦ συστήματός μας. δηλαδὴ τοῦ Γαλαξία, καὶ φθάνει στὸν ἀριθμὸ τῶν 30.000 ἑκατομμυρίων. Πρόκειται ὅμως περὶ ὑπολογισμοῦ καὶ ὄχι περὶ ἀπαριθμήσεως.

Η ΠΡΩΤΕΣ ΚΑΝΟΝΙΕΣ

Σύμφωνα μὲ τὴν ἱστορία τῆς Κίνας, ἡ πρώτη κανονιὰ τραβήχτηκε στὸν 85ο χρόνο μετὰ Χριστόν. ἀπὸ τὸν βασιλέα Βιτὲ ἐναντίον τῶν Τάταρων.

Ὁ Ἄθλος Ἰουστεράνιος. ἱστορικὸς λιγκούρειος, γράφει ὅτι στὸ 1336, κατὰ τὴν μάχη μεταξὺ Βενετῶν καὶ Γενοβέζων. οἱ Γερμανοὶ προσέφεραν στοὺς Βενετοὺς ὁλοὶ μικρὰ σιδερένια κανονάκια, μὲ πορίτιδα καὶ μὲ ὀβίδες. ποὺ τοὺς παρέσχον μεγάλες ὑπηρεσίες. γιὰ τὸν τρόμο ποὺ προξένησαν στοὺς ἐχθροὺς καὶ γιὰ τὴς καταστροφὲς ποὺ ἐπέφεραν στὴς γραμμές των.

Τὰ πρῶτα κανόνια ποὺ φάνηκαν στὸ πεδίο τῆς μάχης. κατὰ τοὺς πολέμους τῶν Μπανιτὰ τῆς Φλωρεντίας κατὰ τοῦ Οἴκου τῶν Μεδίκων, τὰ ἔφερε στὴν Ἰταλία ὁ Βαρθολομαῖος Καλιόνι. Ὁ πρίγκηψ Φερράρι ποὺ πληγώθηκε στὸ πόδι ἀπὸ μιὰν ὀβίδα. κατηγόρησε τὸν Καλιόνι ὡς μάγο. γιατὶ δῆθεν ἔκανε χρῆσιν ὑπερφυσικῶν ὅπλων.

Στὴν πολιορκία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ 1419 ὁ Μωάμεθ ἐστρεψε κατὰ τῶν τειχῶν ἕνα κανόνι ποὺ τράβηξε ἑπτὰ φορὲς μέσα σὲ μιὰ μέρα ἀπὸ μιὰν ὀβίδα 300 λιβρῶν. Οἱ πολιορκημένοι τοῦ ἀποκρίθηκαν μὲ ὀβίδες 150 λιβρῶν.

Στὸ 1425 οἱ Ἄγγλοι πολιόρκησαν τὸ Μὸν καὶ γκρέμισαν τὰ τείχη μὲ κανονιές. Στὸ 1484. οἱ Γερμανοὶ χαρὰς στὰ κανόνια τους. κατέλαβαν τῆς ἀκτὲς τῆς Δανίας καὶ. στὸ 1495. ὁ Κάρολος ὄος, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας. ὀφείλει στὸ πυροβολικό του τὴν κατάληψη τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΣΕ 24

ΞΕΝΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ "ΔΡΑΚΟΥ,,

Ὁ συλληφθεὶς Πέτερ Κουέρτεν, κατηγορούμενος ὡς δράστης τῆς σειρᾶς τῶν ἀγρίων δολοφονιῶν ποὺ ἐτάραξαν τὴν γαλήνην τῆς Ντυσσελντόρφ, καὶ γιὰ τὴς ὁποῖες ἔχομεν ἄλλοτε ἀσχοληθῆ, προέβη ἤδη εἰς πλήρεις ὁμολογίας. Ἔτσι ἀποδεικνύεται ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ «δράκος» τῆς Ντυσσελντόρφ, ὁ φοβερὸς αὐτὸς Κυανοπώγων τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ποὺ δὲν ὑποχωροῦσε μπροστὰ στὰ φρικτότερα ἐγκλήματα, ἀπὸ σαδισμό. Γάλλος δημοσιογράφος ποὺ ἐπεσκέφθη εἰδικῶς τὴν Ντυσσελντόρφ γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πορεία τῆς ἀναρίσεως, ἀναπαριστᾶ, κατὰ τὸν ζωντανότερο τρόπο τὰ φρικαλέα ἐγκλήματα τοῦ «δράκου» καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἐλατήρια ἢ τὸ εἶδος τῆς τρέλλας ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔπασχε ὁ ἐγκληματίας.

⁂

«Δὲν ἔχει ὁλοσδιόλου τὴν κτηνώδη θηριωδία τοῦ Χάρπμαν, τοῦ χασάπη τοῦ Ἀννόβερου, ποὺ παραφύλαγε ὑπομονητικὰ τ' ἀγοράκια κοντὰ στοὺς σταθμούς, διαλέγοντας ἐκεῖνο ποὺ φοροῦσε τὴν ὡμοφόρτερη φορεσιά, τὸ παρέσυρε σὲ μιὰν ἐρημικὴ γωνιὰ καὶ ἀφοῦ ἀσελγοῦσε ἐπ' αὐτοῦ, τὸ στραγγάλιζε μὲ τὰ δόντια του καὶ πνίγοῦσε τὸ κρέας στὸ μαγαζί του. Δὲν εἶναι ἀγνὸς στὸ σαδισμό του καὶ μυστηριώδης σὰν τὸν Τζὰκ τὸν ἀντεροβγάλτη, ποὺ παραμένει ἄγνωστος. Δὲν εἶναι πολυσύνθετος σὰν τὸν Λαντρού. Ὁ Πέτερ Κουέρτεν σκοτώνει. Ἄραγε σκότωνε ἀπὸ καθαυτὸ σαδισμὸ ἢ ἀπὸ φόβο, γιὰ νὰ κρύψῃ μιὰν κακοήθη πρᾶξι του; Εἶναι ἄραγε τρελλός; Ἴσως. Πρέπει ὅμως νὰ διαγνώσωμε τὸ πραγματικὸ θαῦμα αὐτῆς τῆς τρέλλας ποὺ δὲν ἀφίνει κενένα ἴχνος, ὅπως ὁρισμένα μυστηριώδη ἰνδικὰ δηλητήρια.

⁂

Κάποιος, στὴς 15 Μαΐου, ἦρθε στὴν ἀστυνομία τῆς Ντυσσελντόρφ.

—Ἔλαβα κατὰ λάθος ἕνα γράμμα, εἶπε, ποὺ δὲν ἀπευθύνοταν σὲ μένα. Διαβᾶστε το.

Σ' αὐτὸ τὸ γράμμα, μιὰ γυναῖκα διηγόταν σὲ μιὰ φίλη της πὼς εἶχε συναντήσει τὴν προηγούμενη μέρα ἕναν ἄγνωστο ποὺ προσπάθησε νὰ τὴν παρασύρῃ σ' ἕνα δάσος, καὶ πὼς γλύτωσε ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὸν κίνδυνο.

Εἶχε ὑπογραφὴ «Μαρία Μποῦντλιτς», χωρὶς διεύθυνση. Ἡ ἀστυνομία, μέσα σὲ μιὰ μέρα, τὴν ἀνεκάλυψε καὶ τὴν ἀνέκρινε. Ἡ Μαρία Μποῦντλιτς εἴκοσι χρονῶν, ὑπηρέτριά, εἶχε φαντεβοῦ τὴ βραδυὰ τῆς 14 Μαΐου μὲ μιὰ φιλενάδα της, στὰ περίχωρα τῆς Ντυσσελντόρφ. Δυστυχῶς, ἐκεῖ ποὺ πηγαίνει, δὲν βρίσκει τὴ φιλενάδα της καὶ ἀποφασίζει νὰ πάῃ νὰ πλαγιάσῃ σ' ἕνα Ἄσυλον Νεανίδων, τοῦ ὁποίου ξέρει πάνω-κάτω τὴ διεύθυνση. Προχωρεῖ διατακτικὰ στὸ δρόμο. Ἕνας νέος τὴν ἀνταμώνει, στρέφεται, τῆς μιλᾷ. Τῆς ὑπόσχεται νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὸ Ἄσυλον. Τὴν ὁδηγεῖ διὰ μέσου ἑνὸς μεγάλου δημοσίου πάρκου, ποὺ εἶναι ἔρημο σ' αὐτὴν τὴν ὥρα. Στὴ σκιὰ τῶν δένδρων, ἐπιχειρεῖ νὰ πάσῃ τὴ Μαρία ἀπ' τὴ μέση, τῆς μιλᾷ στ' αὐτί. Ἡ Μαρία ἀγωνίζεται, φοβᾶται. Τότε, ὅπως στὴς κινηματογραφικὲς ταινίες, ἕνας ἄλλος ἄγνωστος βγαίνει ἀπ' τὸ σκοτάδι. Λαμβάνει μέρος στὴ σκηνὴ καὶ διώχνει τὸν τολμηρό. Ὁ «σωτὴρ» λέει:

—Πρέπει νὰ προσέχετε. Γίνονται τόσα ἐγκλήματα. Μιὰ κοτέλλα ὁλομόναχη δὲν εἶναι πὰ ἐν ἀσφαλείᾳ σὴ Ντυσσελντόρφ.

Ἀναλαμβάνει νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὸ Ἄσυλον Νεανίδων. Παραζαλισμένη, ἡ νέα κοτέλλα βρίσκεται ξαφνικὰ μπρὸς σ' ἕνα σπίτι, σὸ σπίτι τοῦ ὁδηγοῦ της. Αὐτὸς ἐπιμένει ν' ἀνέβουν μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ πάῃ κάτι ποὺ ἐλησμόνησε. Ἐκεῖ, ὁ ἄγνωστος γίνεται πὰ τολμηρός. Ἡ Μαρία κλαίει, τὸν παρακαλεῖ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ. Ἐκεῖνος μένει ἀμφίρροπος. Τέλος λέγει:

—Πᾶμε!

Πρέπει ὅμως νὰ περάσουν ἀτ' τὸ δάσος τοῦ Γκράφεμπεργκ. Προχωροῦν σιωπηλά. Ξαφνικά, ὁ «σωτὴρ» τὴν πάνει ἀπ' τοὺς ὤμους. Μιλεῖ:

—Κανεὶς δὲν σὲ βλέπει. Κανεὶς δὲν σ' ἀκούει. Μπορῶ νὰ σὲ σκοτώσω!

Ἡ Μαρία τρέμει.

Αὐτὸς ὁρμᾶ καὶ τὴν ἀναποδογυρίζει. Μιὰ βουβὴ πάλη. Ὅταν τὸ θῦμα τῶν κακούργων ὀρέξεων τοῦ ἀγνώστου συνέρχεται, εἶναι ὁλομόναχη. Κατορθώνει νὰ φθάσῃ στὸ Ἄσυλον, γράφει στὴ φιλενάδα της τὸ γράμμα καὶ κλαίει ὅλη νύχτα.

Ἡ Μαρία διηγήθηκε τὴν ἱστορία της στὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας ποὺ τὴν ἔστειλε μαζὶ μὲ δυὸ ἐπαθεωρητὰς στὸ Μετμανερστράσε, γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ σπίτι τοῦ κακοποιοῦ.

Πράγματι, δὲν δυσκολεύτηκαν νὰ τὸ ἀνα-

Ἡ ἀστυνομία συγκρατεῖ τὸ πλῆθος ποὺ ζητεῖ νὰ λυντσάρῃ τὸν Κουέρτεν. Στὸ μενταμιόν: ὁ Πέτερ Κουέρτεν..

καλύψουν ἀτ' τὴν περιγραφὴ τῆς ὑπηρετρίας. Ὁ ἔνοικος ὀνομαζόταν Πέτερ Κουέρτεν καὶ ἦταν 47 χρονῶν, παντρεμένος. Τὴν ἐπομένη, τὸ μεσημέρι, συνέλαβαν τὴν γυναῖκα του, Γερτρούδη Κουέρτεν, στὸ φεστωράν ὅπου ἐργαζόταν. Αὐτὴ ὁμολόγησε ἀμέσως.

—Εἶναι δολοφόνος. Εἶναι ἐκεῖνος.

Στὴν ἀστυνομία ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔγιναν συμβούλια, συσκέψεις. Ἡ Γερτρούδη ἐπρόκειτο νὰ συναντήσῃ τὸν σύζυγό της τὴν ἐπομένη στὸ Ρουκυσπλάτς, στὴς 3.

Σὰν ποντικὸς στὴ φάκα, πάστηκε ὁ Κουέρτεν τὴν ἐπομένη. Τὸν ὡδήγησαν στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας.

—Κουέρτεν, τοῦ εἶπε αὐτός, σᾶς ἀποδίδουν βαρειὲς κατηγορίες. Ἡ γυναῖκα σας.

Ὁ ἁμαξᾶς κούνησε τὸ κεφάλι, ἄρχισε νὰ γελᾷ, διέκοψε τὴ φράση μὲ μιὰ χειρονομία καὶ ἀφελέστατα.

—Σύμφωνοι. Ἐγὼ εἶμαι, πραγματικὰ ἐγώ. Βρήκατε τὸν δράκο σας.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ὅλη νύχτα πυροτώδης δραστηριότης ἐπικρατοῦσε στὴ διεύθυνση τῆς ἀστυνομίας. Ἡ πρωϊνὲς ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν ὅτι στὸ ἑξῆς, ἡ Ντυσσελτόρφ μποροῦσε ν' ἀναπνεύσῃ, νὰ ζήσῃ. Κι' ὅμως, ἀδιάφορος, ἐγκάρδιος, μὲ ἁπλότητα, ὁ Πέτερ Κουέρτεν διηγήθηκε τὴ ζωή του στοὺς δημοσιογράφους.

⁂

Τὰ νειᾶτα του ἔζησε στὸ Γκρέσχαϋμ. Ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν χαμίνι, ἔκανε τὴν ἀστυνομία ν' ἀσχολήθῃ μ' αὐτόν. Σὲ μιὰ ἑβδομάδα μέσα διέπραξε 34 μικροδιαρρήξεις, μικροκλεψιὲς στὴς σοφίτες. Ἄλλωστε γεννήθηκε σὲ μολυσμένη ἀτμόσφαιρα. Ὁ πατέρας του, ἀλκοολικὸς καὶ ἔκφυλος, εἶχε περιπέτειες μὲ τὴ δικαιοσύνη. 17 χρονῶν, ὁ Πέτερ προσπάθησε νὰ διάσῃ μιὰ γειτονοπούλα του, ἕνα κοριτσάκι ἑκατὸν ἑπτὰ χρονῶν, τὴν πλήγωσε μὲ τσεκουρὶ πυροβόλησε ἐναντίον τοῦ πατέρα της ποὺ παρσέτρεξε, καὶ τῶν ὀργάνων τῆς τάξεως. Καταδικάστηκε σὲ 16 χρονῶν φυλάκιση, δὲν ἔζησε ὅμως νὰ τοῦ ἀπονεμηθῇ χάρις.

Συνέχισε τὰ ἀνδραγαθήματά του. Ἡ δικαιοσύνη τὸν καταδίκασε καὶ πάλιν. Ἑπτὰ χρονῶν φυλάκαση γιὰ τὴς 34 πρώτες κλοπές καὶ ἕξι χρονῶν γιὰ τὴς δεκαέξη ἑπόμενες. Χάρις ὅμως στὴς ἀμνηστεῖες καὶ στὴν ἀπονομή... προϊόντων, ξαναβρίσκεται ἐλεύθερος. Ἐκείνη τὴν ἐποχή, δολοφόνησε μιὰ κοπέλλα τῆς ὁποίας ξέχασε τὸ ὄνομα, κατόπιν δὲ ἔζησε ἀγοράκι ἑπτὰ χρονῶν, ὀχληρὸ μάρτυρα σὲ μιὰ διάρρηξή του.

Ἤρθε ὁ πόλεμος. Πέντε χρόνια, ὁ Κουέρτεν ὑπηρέτησε στὴν ὑπασπιστικὴ. Μετὰ στὴ εἰρήνη παντρεύτηκε. Ἡ γυναῖκα του, ἥρθε σὲ λογικὲς σκέψεις μόνο ποὺ ἄρχισε νὰ τραβᾷ πίσω ἀπ' τὴς γυναῖκες, χωρὶς νὰ γάγῃ κόπο χωρὶς νὰ διαλέγῃ. Σχεδὸν καθημερινὸς ἔφερνε μιὰ καινούργια κατάκτησή του στὴ σοφίτα τῆς Μετμανερστράσε, ὑπηρέτριες, χορτσάκια ποὺ παρέσυρε ὑποσχόμενος.. κοπέλλες τῶν ὁποίων ἔχει ὁλόκληρη συλλογή, ὡς καὶ γρηῆς γυναῖκες. Ἡ γυναῖκα του, χωρὶς ἀντίρρηση, ποὺ μὲ τὴν ἐργασία της συνιστοῦσε τὸ σπιτικό της, δὲν τολμοῦσε κἄν νὰ κλάψῃ ἀπὸ φόβο μὴν ξυλοφορτωθῇ.

Ἀπὸ τὸ 1919 ξαφνικά, ἄρχισε νὰ σκοτώνῃ. Παρέσυρε τὴν μικρὴ Ρόζα Ὄλιγερ, ἑπτὰ χρονῶν, στὴ σοφίτα, τὴν ἐβίασε καὶ τὴν σκότωσε μὲ 34 μαχαιριές. Ἕνας ἀνάπηρος τοῦ πολέμου, ποὺ πληροφορήθηκε τὸ ἔγκλημα, ἔρθηκε δολοφονημένος μὲ κτυπήματα σφυριοῦ. Δυὸ κοριτσάκια, τὴν Ἄννα Λέντζερ καὶ τὴ Λουΐζα Χαμάκερ, τὰ σφάζει μὲ ψαλίδι σὲ λίγη ἀπόσταση ἀπὸ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἐορτὴ. Σκότωσε τὴν μικρὴ Γερτρούδη Ἀλμπερμάν, ἀφοῦ τὴν ἐβίασε καὶ παρ' ὄλες τὴς ἱκεσίες της . . Κατόπιν ἔσφαξε τὴν Ἴντα Ρόυτερ, τὴν Ἐλισσάβετ Ντέρερ.

Τέλος, σκότωσε τὴν ὑπηρέτρια Μαρία Χίν στὸ δάσος τοῦ Παπεντέλ καὶ τὴν ἔθαψε κάπου σ' ἕνα χωράφι. Ἐλχε δὲ τὴν ἀναίδεια καὶ τὴν κινησιὸ νὰ στείλῃ στὴς ἐφημερίδες ἕνα γράφο σχεδιάγραμμα τοῦ δάσους, σημειώνοντας τὸ μέρος τῆς ταφῆς. Τὴ μέρα δὲ ποὺ ξέθαψαν τὸ πτῶμα, βρισκόταν στὴν πρώτη σειρὰ τῶν περιέργων.

Ὕστερα, ὅμως τὸν ἐγκατέλειψε ἡ πρωτοφανὴς τύχη του. Προσπάθησε νὰ σκοτώσῃ τὴν κυρία Μέρερ κάτω ἀτ' τὴ γέφυρα τοῦ Φλίγκερ καὶ ἀπέτυχε. Ἐπιχείρησε νὰ στραγγαλίσῃ τὴν δεσποινίδα Σοῦλτε, ἀνεπιτυχῶς στὸ Ὄμπερκασσελ. Ἡ τρίτη του ὅμως ἀπόπειρα—τῆς Μαρίας Μποῦντλιτς—ἦταν ἡ καταστροφή του.

Τὸ κατάλαβε, μιὰ βραδυὰ ποὺ εἶδε τὴν ὑπηρέτρια νὰ παραφυλᾷ στὸ ἰσόγειο τοῦ σπιτιοῦ ὅπου ἔμενε. Πανικόβλητος, πῆγε νὰ κλείσῃ ἕνα ἐπιπλωμένο δωμάτιο στὸν ἀρχῆμ κὰ τῆς Ἀντλερστράσε. Ἐκεῖ κοιμήθηκε καὶ τὴς δυὸ τελευταῖες νύχτες, προτοῦ συλληφθῇ. Ἡ σύλληψίς του δὲν τὸν κατέβαλε γιὰ πολὺ καιρό. Ξανάγινε ἀμέσως ὁ «καλλιτέχνης», τὰ ὁμολόγησε ὅλα καὶ τὰ διηγήθηκε μὲ ὅλες τὴς ἄγνωστες λεπτομέρειες. Ἔτσι ἡ δικαιοσύνη πληροφορήθηκε γιὰ τὰ παλιά του ἐγκλήματα, ὅταν ἦταν νέος. Δὲν ἦταν πιὰ ὁ κατηγορούμενος. Ἤταν ὁ ἀρτίστας ποὺ ἔπαιξε ἐπὶ σκηνῆς. Σὰν νὰ εἶχε τὴ συναίσθηση ὅτι, ὅσταρα ἐπὶ τόσους κόπους, εἶχε γίνει διάσημος καὶ θριαμβεύει.

Θὰ περάσῃ ἀτ' τὸ Κακουργιοδικεῖο τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριο.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Henri Lavedan

ΣΤΑ ΜΠΑΝΙΑ...

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Καίτη Τουρνέδ, 17 ἐτῶν.
Σουζάννα Σαίντ-Ἀπρί, 16 ἐτῶν.
Λουΐζα ντὲ Φρύζ, 18 ἐτῶν.

(Στὸ ξενοδοχεῖο, κατὰ τὴς 10 1)2 τὸ πρωί. Ἡ τρεῖς νέες εἶναι καθισμένες γύρω σ' ἕνα τραπεζάκι καὶ παίζουν χαρτιά, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα).

Σουζάννα (στὴν Καίτη).—Δὲν εἶναι ὥρα νὰ πᾶμε στὰ μπάνια ἀκόμα;

Καίτη.—Ὄχι... Σὲ καμμιὰ ὥρα...

Σουζάννα.—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θὰ κάνω. Λένε πὼς τὸ νερὸ σήμερα εἶναι πολὺ ἁπαλὸ καὶ ζεστό...

Καίτη.—Καιρὸς ἦταν νὰ ζεστάνῃ λίγο, γιατὶ χθὲς ἦταν παγωμένο! (Στὴν Λουΐζα): Ἐσὺ δὲν κάνεις μπάνια;

Λουΐζα.—Δὲν μ' ἀρέσουν καθόλου.

Σουζάννα.—Δὲ σ' ἀρέσει νὰ κολυμπᾷς στὴ θάλασσα; Γιατί;

Λουΐζα.—Γιὰ πολλοὺς λόγους.

Καίτη.—Ἀ! ναί. Ξέχασα πὼς εἶσαι... «διδάσκαλος τῆς ἠθικῆς»... Τὰ μπαίν μίξτ τὰ δείσκεις ἀνήθικα....

Λουΐζα.—Δὲν εἶναι ὅπως λές.... Ὁ καθένας, τέλος πάντων, ἔχει τὴς ἰδέες του...

Σουζάννα.—Δὲν σὲ συγχαίρω γιὰ τὴς δικές σου.

Καίτη (στὴ Σουζάννα).—Δὲ βαρυέσαι... Ἄστγνε.... Δὲν μποροῦμε νὰ τὴν ἀλλάξουμε τώρα.... Ποιός σ' ἔχει ἀγκαζάρει σήμερα γιὰ τὸ μπάνιο;....

Σουζάννα.—Δὲ θυμᾶμαι.... Στάσου, νὰ σοῦ πῶ.... (Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη της ἕνα μικρὸ δερμάτινο σημειωματάριο καὶ τὸ ξεφυλλίζει:) Γιὰ νὰ δοῦμε;.... Τρίτη;.... Βαῶνος ντὲ Καμπό....

Καίτη.—Ἐμένα, μ' ἔχει ἀγκαζάρει αὐριο.... Σήμερα ἔχω ἀγκαζαριστὴ ἀπὸ τὸν Πῶλ Σασελά. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ κάμῃς μπάνιο μὲ τὸν Καμπό;

Σουζάννα.—Ναί.

Καίτη.—Θὰ μείνῃς εὐχαριστημένη. Κολυμπάει θαυμάσια. Κι' ὕστερα, ἂν σὲ πάσῃ τίποτα μέσ' στὴ θάλασσα, ἀν ἀγκυλωθῆς στὸ πόδι, μπορεῖς νάσαι ἥσυχη. Ἔχει σιδερένιους μῦς....

Σουζάννα.—Τί λές....

Καίτη.—Βεβαιότατα. Τὴν περασμένη ἑβδομάδα, κεῖ ποὺ κολυμποῦσα μοῦδθε στὰ ζάλη. Τότε αὐτὸς μὲ ἄρπαξε ἀπὸ τὴ ζώνη μου καὶ μὲ κράτησε στὴν ἐπιφάνεια ἐπὶ δύο λεπτά. Κι' ἔπρεπε νὰ δῆς μὲ τί περηφάνεια καὶ μὲ τί χάρη μὲ κρατοῦσε....

Λουΐζα.—Μπράβο σας καὶ τῶν δυονῶν!..

Καίτη.—Γιὰ δές την.... Κορόϊδευόει κι' ὅλας!

Σουζάννα (στὴ Λουΐζα).—Τὶ βρίσκεις τὸ κακό σ' αὐτό, σὲ παρακαλῶ; Μήπως στὰ σκλόνια, οἱ καβαλλιέροι δὲν μᾶς κρατοῦν ἀγκαλιασμένες σφιχτὰ ὅταν χορεύουμε; Γιατί τὸ ἴδιο αὐτὸ πράμα, ὅταν γίνεται μέσα στὸ νερὸ τὸ βρίσκεις σκανδαλῶδες;

Λουΐζα.—Γιατὶ μέσα στὸ νερὸ εἴσαστε θεόγυμνες!

Καίτη.—Μήπως στοὺς χοροὺς δὲν εἴμαστε;

Λουΐζα.—Εἶστε λιγώτερο!

Σουζάννα.—Ἔλα δά.... Ἐγὼ ἔχω ἀντίθετη γνώμη... (Στὴν Καίτη): Ἔχεις ἀγκαζαρισμένα πολλὰ μπάνια;

Καίτη.—Δεκαεφτά.

Σουζάννα.—Ἐγὼ εἶμαι ἀγκαζαρισμένη ὡς τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς. Οὔτε μιὰ μέρα δὲν εἶμαι ἐλεύθερη....

Καίτη.—Μὰ σὺ κολυμπᾷς καλλίτερα ἀπὸ μένα.... Κι' ὕστερα εἶσαι καὶ πιὸ καλοκαμωμένη.... Γι' αὐτὸ σὲ προτιμοῦν.

Σουζάννα.—Κι' ἐσὺ εἶσαι πολὺ καλοκαμωμένη.

Καίτη.—Στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σώματος, ναί.... Ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω ὅμως... Ἡ γάμπες μου εἶναι ἀπαίσιες...

Σουζάννα.—Ἴσα-ἴσα ποὺ ἡ γαμπίτσες σου εἶναι χαριτωμένες. Ἡ Λουΐζα θὰ ἦταν εὐτυχὴς ἂν εἶχε τέτοιες...

Καίτη.—Ὠ! Ἡ Λουΐζα εἶναι κουτή... Εἶναι πολὺ πιὸ κομψὴ ἀπὸ μᾶς, ἔχει ἕνα σῶμα ὑπέροχο, κι' ἂν δεχόταν νὰ κάνῃ κι' αὐτὴ μπαίν-μίξτ, σὰν κι' ἐμᾶς, μ' ἕνα ὅμορφο κοστοῦμι μπάνιου, ποὺ ν' ἀφίνῃ νὰ φαίνεται κάπως περισσότερο τὸ σῶμα της, θάχε ἕνα σουξὲ ποὺ δὲν τὸ γνωρίσαμε ποτέ μας...

Λουΐζα.—Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάῃ ἀπὸ τέτοιο σουξέ!

— Ξέχασα πὼς εἶσαι «διδάσκαλος τῆς ἠθικῆς»...

Καίτη.—Μοῦ φαίνεται περίεργο πὼς δὲν σ' ἄρεσε ἡ ἰδέα μου, ποὺ ἔπιασε τόσο ἐν τούτοις: νὰ κολυμπᾶμε μὲ καβαλλιέρους. Ἀπὸ πὼς χορεύουμε μαζί τους. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ λανσάρισα τὸ νέο αὐτὸ εἶδος τῶν μπαίν-μίξτ, ἔπιασε ἀμέσως... Σ' ὅλες τὴς γύρω πλάζ οἱ νέοι καὶ οἱ νέες δὲν μποροῦν νὰ νοιώσουν πιὰ διαφορετικὰ τὴ θάλασσα καὶ τὰ μπάνια....

Λουΐζα.—Συγλαμάρες.

Σουζάννα.—Καθόλου.

Λουΐζα.—Καὶ ἡ μητέρες σας, τὴν ὥρα τῶν «βουτιῶν», τί κάνουν;

Σουζάννα.—Κεντοῦν κάτω ἀπὸ τὴς τέντες τους.

Λουΐζα.—Ἡ δική μου δὲ θὰ μ' ἄφνε μὲ κανένα τρόπο νὰρθω παζί σας σὲ τέτοιο εἶδους διασκεδάσεις....

Καίτη.—Ὠ, ἡ δική σου εἶναι μιὰ ξεχωριστὴ μητέρα....

Σουζάννα.—Τὸ ξέρεις ὅτι σοῦ φέρονται μὲ μεγάλη αὐστηρότητα;

Λουΐζα.—Γιατί; Δὲ βρίσκω....

Σουζάννα.—Ἄκου με ποῦ σοῦ λέω.. Κι' ἀργότερα, θὰ γίνῃς κι' ἐσὺ μιὰ μητέρα μὲ «ἀρχὰς» αὐστηρότατες... Ἀ! Τὰ κακόμοιρα τὰ κορίτσια σου, ἂν τύχῃ καὶ ἀποχτήσῃς, δὲ θὰ διασκεδάσουν πολύ...

Καίτη.—Ἀ! Ἀ! Ἀφοῦ ὅμως ἔχεις τέτοιες σχολαστικὲς ἰδέες, γιατὶ ἔρχεσαι ἐδῶ; Τί γυρεύεις στὴν ἀκροθαλασσιά; Νὰ πᾷς στὰ δάση, στὰ βουνά, ὅπου θέλῃς, νὰ γυρίσῃς τὴ ράχη ὅμως στὴ θάλασσα...;

Λουΐζα.—Ὁ θαλασσινὸς ἀέρας κάνει καλὸ στὴ μαμά....

Σουζάννα.—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ πῶ, ἐν τούτοις, πὼς δὲν τὸ ἀξίζει...

Λουΐζα.—Κι' ὕστερα, ἐγώ, ἂν καὶ δὲν ἐφαρμόζω τοὺς.... «θαλασσινοὺς χορούς» σας, εἶμαι εὐχαριστημένη ἐν τούτοις ἐδῶ καὶ νοιώθω πολὺ τὴ θάλασσα.... Τὴν βλέπω ἴσως διαφορετικὰ ἀπ' ὅ,τι τὴν βλέπετε σεῖς, ἀ' αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἴσως καὶ καλλίτερα... Ἔτσι, τοῦλάχιστον, θαρρῶ... Μετὰ τὸ φαγητό, ἐνῷ σεῖς παίζετε ρολίνα, στὸ Καζίνο, ἐγὼ ἔρχομαι ἐδῶ καὶ ξαπλώνομαι σὲ μιὰ πολυθρόνα....

Σουζάννα.—Ὁλομόναχη;

Καίτη.—Χωρὶς τὴ μητέρα σου;

Λουΐζα.—Ναί.

Καίτη.—Δὲν εἶναι φρόνιμο αὐτό! Μιὰ νέα τόσο σοβαρὴ σὰν καὶ σένα!....

Λουΐζα.—Ἡ μαμά μὲ ξέρει.... ξέρει πὼς μὲ μένα δὲν ὑπάρχει κίνδυνος....

Καίτη.—Καί, λοιπόν, τί κάνεις;

Σουζάννα.—Ναί.... Τὸ ἄπειρον κι' ἐσύ.... Ἀπέναντι ὁ ἕνας τοῦ ἀλλονοῦ... Τί κάνετε;

Λουΐζα.—Ὠ, τίποτε! Σχεδὸν τίποτε. Ἀκούω τὰ κύματα ποὺ κυλοῦν καὶ σκοῦν ἐπάνω στὰ βράχια μὲ τὸν ξεχωριστό τους θόρυβο, τὸν ἄλλοτε γλυκό, ἄλλοτε ἀπειλητικό. Τ' ἀστέρια, φαίνονται σὰν νάναι γοητευμένα κι' αὐτὰ καὶ ἀκοῦνε ἐκστατικὰ τὴν θεία αὐτὴ μελωδία.... Ἕνα μυστήριο πλανιέται πάνω ἀπὸ τὴν ἀπέραντη αὐτὴ θάλασσα.... Συλλογιέμαι τὴς ὄχθες ποὺ περιδοέχει, τὴς ἀγνώστες χώρες στὴς ὁποίες δὲν θὰ ταξιδέψω ποτέ... Συλλογιέμαι ὅλα τὰ σιωπηλὰ πράμματα ποὺ ἔχουν γίνει πάνω σ' αὐτὰ τὰ κύματα, τὴς τραγωδίες ποὺ ἴσως νὰ συμβαίνουν κεῖνη τὴν ἴδια στιγμὴ, στὰ καράβια ποὺ ταξιδεψαν ἀπάνω τους ἀπὸ χιλιάδες χρόνια, στὴς ἀρχαίες τριήρεις, στὰ σημερινὰ ὑπερωκεάνεια.... Συλλογιέμαι τὴς τσικνιές, τὴς φουστοῦνες, τὴν φωνὴ τῶν ναυαγῶν, τὴς θύελλες, τὸν ἀέρα, τὰ τρομερὰ κήτη ποὺ δὲ θὰ δοῦμε ποτέ, τὰ ναυάγια, τὸν καταλυσμὸ, τὸ τέλος τοῦ κόσμου, καὶ τοὺς φάρους ποὺ σὰν ἐκκλησιὲς τῶν ναυτικῶν... Καὶ νοιώθω πὼς εἶμαι εὐτυχισμένη, πολὺ εὐτυχισμένη καὶ θλιμμένη συγχρόνως.

Καίτη.—Γιατὶ θλιμμένη;

Λουΐζα.—Πρῶτον, γιατὶ ἡ σκέψεις αὐτὲς εἶναι μελαγχολικὲς καὶ δεύτερον γιατὶ θάθελα νὰ μὴν τὴς εἶχα κοντά μου... Νὰ... Σὲ κάτι τέτοιες στιγμὲς θάθελα ν' ἀγαπιόμουν πιὰ τρυφερὰ.

Σουζάννα.—Πῶς εἶπες;

Λουΐζα.—Εἶπα: ν' ἀγαπιόμουν πιὰ τρυφερὰ. Ν' ἀγαπιόμουν μ' αὐτὸν ποὺ περμένω, ποὺ ἐλπίζω, καὶ ποὺ δὲ θὰ μοιάζῃ μὲ ὅλους τοὺς νέους ποὺ βλέπω.

Καίτη.—Φτωχειά μου ρωμαντικὴ μικρούλα....

Σουζάννα.—Θάκανες καλλίτερα ν' ἀκολουθοῦσες τὸ παράδειγμα μας. Τὰ μπάνια μας εἶναι λιγώτερο ἐπικίνδυνα ἀπὸ τὰ ὀνειροπολήματά σου. Θὰ πνιγῆς.

Καίτη.—Κι' εἶναι πολὺς καιρὸς τώρα ποὺ θάχνεις νὰ τὸν εὕρῃς τὸν ἐξαιρετικὸ αὐτὸν σύζυγο;

Λουΐζα.—Δὲν θάχνω νὰ τὸν εὕρω. Θὰ βρεθῇ μόνος του. Ὅλα βρίσκονται.

Σουζάννα.—Καὶ κάνουν;

Λουΐζα.—Ὄχι, Αὐτὸς κι' ἐγὼ—τὸ ξέρω καλὰ δὲ θὰ γαθοῦμε...

ΑΝΡΙ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

Ενδυμιες σελίδες

L. Marsolleau

Ο ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ ΧΗΡΟΣ

Ο Ίζιντὸρ ἦταν ὁ «μικρὸς» στὰ γραφεῖα τοῦ «Ταμπούλου». Δὲν ἦταν σ' ἀλήθεια μικρός, ἀπενάντιας εἶχε γκρίζα μαλλιὰ καὶ ἀρκετὰ χρονάκια στὴν πλάτη του. Εἶχε καὶ τὸ στρατιωτικὸ μεταλλιο γιατὶ ἄλλοτε ὑπηρέτησε τὴν πατρίδα, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν λογίας στὸ πεζικό.

Αὐτὸ τὸ ἔνδοξο παρελθὸν τοῦ παραχωροῦσε τὸ δικαίωμα, κατὰ τὴν ἀντίληψή του τοὐλάχιστον, νὰ εἶνε τεμπέλης, πρὸς τὸ παρόν. Καί, γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν φαντάζομαι νὰ ὑπῆρχαν γραφεῖα λιγώτερο περιποιημένα καὶ σὲ χειρότερη ἀκαταστασία ἀπ' τὰ γραφεῖα τοῦ «Ταμπούλου». Ἡ τολύπες τῆς σκόνης κρεμόνταν στὴν χρυσόδετη ράχη τῶν βιβλίων τῆς βιβλιοθήκης, ποὺ δὲν γνώρισαν ποτὲ τὴν ὕπαυξη τοῦ «φτεροῦ». "Οσο γιὰ τὰ καλαμάρια ποτὲ δὲν εἶχαν μελάνη μέσα. Ἡ ἀκαθαρσία τοῦ παρκέτου ἔφερνε στὴ σκέψη τὸ κλασικὸ παράδειγμα τῆς κόπρου τοῦ Αὐγείου. Ὁ Ἰζιντὸρ δὲν εἶχε καμμιὰ συγγένεια μὲ τὸν Ἡρακλῆ καὶ μόνη ἡ σκέψις νὰ καθαρίση τὰ γραφεῖα τὸν ἔκανε, κατὰ τὴν ἔκφραση ποὺ μεταχειριζόταν ὁ ἴδιος, «νὰ θγῆ ἀπ' τὸν ἑαυτό του».

Οἱ δημοσιογράφοι ὅμως εἶναι καλόβολοι ἄνθρωποι· ἀντιθέτως δὲ μὲ τοὺς νεοπλούτους —γιατὶ σπανίως τοὺς παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία νὰ πλουτίσουν—εἶναι ἐπιεικεῖς πρὸς τοὺς ὑποτακτικούς των καὶ καλοκάγαθοι πρὸς τοὺς ὑπηρέτας των. Κι' ὁ Ἰζιντὸρ, ἀντὶ γ' ἀκούῃ παράπονα γιὰ τὴν τεμπελιὰ καὶ τὴν ἀμέλεια του, δεχόταν ὅλο χαμόγελα, ἐνθαρρυντικὰ λόγια, χειραψίες κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἔτους καὶ δῶρα μὲ φιλοδωρήματα τὴν πρωτοχρονιά.

⁂

Ὁ Ἰζιντὸρ ἦταν παντρεμένος. Καθὼς ἀναλάμβανε ὑπηρεσία στὴς δυὸ τὸ ἀπόγευμα στὸν προθάλαμο τῆς ἐφημερίδος, γευμάτιζε στὸ σπίτι του. Καὶ κάθε θράδυ ἡ γυναῖκα του τοῦ ἔφερνε τὸ δεῖπνο του. Τὸ ἔτρωγε μονάχος του αὐτὸ τὸ δεῖπνο, μὲ ὕφος γκρινιάρικο καὶ μὲ ζωγραφισμένη ἀηδία στὸ πρόσωπό του. Ἦταν φακὲς, σοῦπα παγωμένη, ἕνα πιάτο ἐντράδα μὲ ἀποκρουσαλλωμένη σάλτσα· ὁ Ἰζιντὸρ φαινόταν, ἐκείνη τὴ στιγμή, σὰν νὰ φιλοσοφοῦσε σ' αὐτὴ τὴ σκέψη: πῶς τρώει κανεὶς γιὰ νὰ ζήσῃ, δὲν ζῆ ὅμως γιὰ νὰ τρώῃ.

⁂

Συνέβη ὅμως μιὰ συμφορά. Πέθανε ἡ γυναῖκα τοῦ Ἰζιντὸρ. Καί, τὴν ἡμέρα τοῦ μοιραίου γεγονότος, ὁ Ἰζιντὸρ, ποὺ ἔτρεξε στὰ γραφεῖα μόλις ἄνοιξε τὸ ταμεῖο, ἦταν τόσο πλημμυρισμένος ἀπὸ δάκρυα, ποὺ τὸ πρόσωπό του ἔμοιαζε σὰν μουσκεμένο σφουγγάρι. Ὁ ταμίας τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ ἔδωκε δυὸ μηνιάτικα προκαβολικῶς. «Γιὰ τὰ ἔξοδα!» στέναζε ὁ Ἰζιντὸρ.

Αὐτὸ τὸ ἔνδοξο παρελθὸν τοῦ παραχωροῦσε τὸ δικαίωμα, κατὰ τὴν ἀντίληψή του τοὐλάχιστον, νὰ εἶνε τεμπέλης, πρὸς τὸ παρόν.

Τὸ θράδυ, ὅταν φθάσαμε, ἡ σκηνὴ ὑπῆρξε ἀπείρως πιὸ συγκινητική, γιατὶ ὁ Ἰζιντὸρ δὲν ἦταν πιὰ σφουγγάρι: ἦταν χείμαρρος, καταρράκτης! Ἱκέτευσε τὸν διευθυντὴ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα συμπληρωματικὸ θοήθημα καὶ ὀκτὼ μέρες ἄδεια! Ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὴ μακαρίτισα! Γιὰ φαντασθῆτε! Τὴν εἶχε παντρευτῆ, τὴν ἐποχή, ποὺ ὑπηρετοῦσε ἀκόμα στὸ σύνταγμα! Ἡ ὁμορφώτερη κοπέλλα τῆς πόλεως! Κ' ἡ πιὸ τίμια! Ποτὲ δὲν εἶχαν φιλονεικήσει, εἴχοσι χρόνια ποὺ ζοῦσαν μαζύ! Ποτὲ δὲν τοῦ εἶπε ἕναν κακό, ἕναν ἀπότομο λόγο! Πάντα συμφωνοῦσαν σὲ ὅλα, ὅπως τὴν πρώτη μέρα! Καὶ ξανάρχιζαν νὰ τρέχουν ἡ ἀστέρευτες θρύσες τῶν ματιῶν. "Ολοι εἴμαστε συγκινημένοι. Καὶ καθένας μὲ τὰ μέσα ποὺ διέθετε, προσπαθήσαμε ν' ἀνακουφίσουμε τὸν πόνο του: ἄλλος μὲ παρηγορητικὰ λόγια, ἄλλος μὲ τάλληρα, δεκάρικα ἢ εἰκοσιπεντάρικα! Τὰ δεχόταν ὅλα μὲ ἴση εὐγνωμοσύνη. Λαμπρὲ Ἰζιντὸρ!

⁂

Τὴ μέρα τῆς κηδείας, ὅλη ἡ σύνταξις τοῦ «Ταμπούλου» συνώδευε ὡς τὴν τελευταία κατοικία—στὸ Σαίντ-Οὐάν, παρακαλῶ!—τὴν μαι εἰλικρινῆ, πρέπει νὰ σᾶς πῶ πως ἡ πελώρια θλίψις τοῦ Ἰζιντὸρ μᾶς φαινόταν λιγάκι ὑπερβολική. "Ὀμορφη! ἡ μακαρίτισα κυρία Ἰζιντόρ; Χμ! "Εμοιαζε σὰν τὴς ἀρχαῖες μάγισσες καὶ τὴς μοιρολογιάστρες. Τὴν γνωρίζαμε, γιατὶ τὴν εἴχαμε δῆ πολλὲς φορὲς νὰ φέρνῃ φαγητὸ στὸν ἄντρα της. Τί-ὅτι ἦταν ἀδύνατο ν' ἀπατήσῃ τὸν Ἰζιντόρ. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἦταν τοὐλάχιστον δέκα χρόνια μεγαλύτερη ἀπ' αὐτὸν ποὺ δὲν ἦταν καὶ νέος, ὁ φουκαρᾶς. "Οσο γιὰ τὴν συζυγικὴ ἁρμονία, οὔτε μιὰ φορά, οὔτε δυό, οὔτε δέκα μονάχα τὴν ἀκούσαμε νὰ «σούρνῃ» τοῦ ἀντρός της τὰ ἐξ ἀμάξης, χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ τῆς χαρίζῃ κάστανα.

Καθένας μὲ τὰ γοῦστα του, θὰ πῆτε... Ὁ Ἰζιντὸρ φαινόταν τόσο συντριμμένος στὸ νεκροσταφεῖο. "Εμοιαζε σὰν τὸν Μαρσεγκὸ ποὺ λέει: «Κρατῆστε με, γιατὶ εἶναι κακιὰ ὥρα καὶ θὰ μὲ βάλουνε στὴ φυλακή!» Καὶ ἀναγκαστήκαμε νὰ τὸν τραθήξουμε ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ λάκκου. Ὁ ἀθεόφοβος φαινόταν ἕτοιμος νὰ χυμήξῃ μέσα, σὰν νὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐγκαταλείψῃ «ἕνα τόσο προσφιλὲς πρόσωπο!».

—Τί θ' ἀπογίνω, τώρα; Ὀλομόναχος! σὰν παλησκυλλο! Ἀχ, ὅλα τάχασα μονομᾶς· ὁ ἄμοιρος! θρηνολογοῦσε, ἐνῶ τὸν τραθοῦσαμε μαζύ μας.

Τὸν φέραμε σὲ λογικὲς σκέψεις μέσα στὴ ταθέρνα, μὲ ὅλα τὰ εὐγλωττα ἐπιχειρήματα μας καὶ μὲ ἄφθονη θυσία στὸν Βάκχο. Κ' ἔτσι ἔφυγε γιὰ τὸ σπίτι του, σκιπτὸ στὸ ἀθῶσι, λιγώτερο λυπημένος ὅμως.

⁂

Ὕστερ' ἀπὸ δέκα μῆνες—εἶχε καὶ πάει ἀναλάβει ὑπηρεσία πάνω μὲ τὴν ἴδια τεμπελιὰ καὶ τὴν ἴδια ἀνυπάθεια πρὸς τὴν τάξι καὶ τὴν καθαριότητα—ὁ Ἰζιντὸρ ξαναγόμασε ἕνα πρωὶ στὸ ταμεῖο καὶ ζήτησε πάλι δυὸ μισθοὺς προκαταβολή.

—Θὰ παντρευτῶ! ἐξήγησε. Βρῆκα μιὰ γυναικοῦλα! ποὺ εἶναι σὰν τὸ κοῦνο νερό! κι' πολὺ πιὸ νέα ἀπὸ μένα. Τὴν συνάντησε τὴν θραδυὰ τῆς κηδείας! Θυμόσαστε!

Πρόσθεσε:

—Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ πέθανε ἡ ἄλλη! Μοῦ μαγείρευε ἄσχημα. Ἐνῶ αὐτὴ μαγειρεύει μιὰ χαρά!

Κι' ἔγλυψε τὰ χείλη του ἀπὸ εὐχαριστήση προκαταβολικά.

ΛΟΥΓΙ ΜΑΡΣΟΛΩ

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΡΕΚΟΡ... ΣΤΗΣ ΨΕΥΤΙΕΣ

Π έ γ ν α ς.—"Οταν πηγαίνω νὰ ψαρέψω, γιὰ νὰ βάλω τὰ ψάρια ποὺ πιάνω παίρνω μαζύ μου ἕνα μαστέλλο.

Σ π α ρ ί δ η ς.—Κι' ἐγὼ ἕνα βαρέλι!

Π έ γ ν α ς.—Ἐγὼ τὰ πιάνω μὲ τὸ χέρι!

Σ π α ρ ί δ η ς.—"Ω ἐγὼ μονάχα τὰ φωνάζω...κι' ἔρχονται μοναχά τους!

ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

Προσλαμβάνουν μιὰ γκουβερνάντα γιὰ τὸν ἑξαετῆ Μπόμπο. Ἡ μητέρα τῆς λέει:

—Θέλω νὰ ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὸ παιδί.

—Πολὺ εὐχαρίστως, κυρία, γιὰ νὰ τὸ ἀγαπῶ ὅμως πραγματικά, θὰ μοῦ δώσετε ἄλλο ἕνα ἑκατοστάρικο τὸ μῆνα.

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

—Εἶσαι τρελλὸς νὰ γυρίζῃς μὲ τὸ παιδάκι σου στὴ μέση τοῦ δρόμου, θὰ τὸ κόψῃ κανένα αὐτοκίνητο!

—Καὶ τί μ' αὐτό; Σάμπως δὲν ἔχω ἄλλα στὸ σπίτι;

ΛΟΓΙΚΗ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

Ὁ Μπέμπης πηγαίνει περίπατο στὰ χωράφια μὲ τὸν μπαμπά του. Περνᾶ ἕνα κοπάδι δῶδια. Ὁ Μπέμπης εἶναι κατατρομαγμένος.

—Μὰ ἀφοῦ τὰ τρῶς, τοῦ λέει ὁ μπαμπᾶς του γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

—Τὰ τρῶγω, μπαμπά, ἀπαντᾶ ὁ Μπέμπης, αὐτὰ ὅμως δὲν εἶναι καλὰ ψημένα.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ· ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Τὸ «ἐπάγγελμα»—ἂς τὸ ποῦμε ἔτσι—τοῦ βασιλέως, θαρρεῖ κανεὶς πὼς εἶναι εὐκολώτατο. Ἡ ἰδέα ὅμως αὐτὴ εἶναι ἐσφαλμένη... Σὲ προηγούμενο ἤδη φύλλο τῆς «Ἑβδομάδος» ἀναφέραμε τοὺς κινδύνους στοὺς ὁποίους ὑπόκεινται οἱ «εὐτυχεῖς» μονάρχαι... Σήμερα θὰ μιλήσουμε γιὰ κάτι ἀκόμη πιὸ ἐνδιαφέρον: Γιὰ τὴς γελοιότητες τῆς ὁποίες ἀναγκάζονται νὰ κάνουν κάθε τόσο, γιὰ νὰ εἶναι συνεπεῖς στὴς παραδόσεις καὶ στὴν περίφημη αὐλικὴ ἐτικέττα.

Τὰ παράδοξα αὐτὰ βασιλικὰ καθήκοντα διαφέρουν, σημειῶστε, ἀναλόγως τῶν διαφόρων χωρῶν. Στὴν αὐλὴ τῆς Γαλλίας, π. χ., ὁ βασιλεὺς ἦταν ἀναγκασμένος ν' ἀκολουθῆ κατὰ γράμμα τὴν παράδοση.

Μέχρι τοῦ 1789 ἀκόμη ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῆ κανένας ἐπίσημος γάμος, ἢ καμμιὰ κηδεία, ἢ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ὑποδοχὴ κανενὸς πρεσβευτοῦ, ρωτοῦσαν ἕναν γέροντα σύλικό, κι' αὐτὸς κανόνιζε τὰ τῆς τελετῆς σύμφωνα μὲ τὰ σχετικὰ ἀνέκδοτα ποὺ θυμόταν.

Σύμφωνα μὲ τὴς ζωντανὲς αὐτὲς ἱστορικὲς ἀναμνήσεις, συνετάσσετο τὸ «πρακτικὸ» τῆς τελετῆς. Καθωρίζετο δηλαδὴ ἡ θέσις τῆν ὁποίαν θὰ ἔπρεπε νὰ καταλάβουν οἱ πρίγκηπες καὶ οἱ αὐλικοί, κάθε κίνηση τὴν ὁποίαν θὰ ἔπρεπε νὰ κάμουν, ὡς καὶ ὁ...ἀριθμὸς τῶν βημάτων τους ἀκόμη...

Ἡ τήρησις τῆς ἐθιμοτυπίας ὅμως δὲν περιοριζόταν μόνο στὴς ἐξαιρετικὲς αὐτὲς περιπτώσεις. Ὡς καὶ γιὰ τὴς καθημερινὲς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς ὑπῆρχεν εἰδικὸς κῶδιξ τῆς ἐθιμοτυπίας. Ἡ παραμικρὴ πράξη—καὶ κίνησις ἀκόμη—τοῦ βασιλέως ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ξυπνοῦσε ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπεφτε νὰ κοιμηθῆ, ὑπέκειτο στὸν κῶδικα αὐτόν.

Ἡ ἁπλουστέρα χειρονομία τῶν αὐλικῶν ποὺ ἐπλησίαζαν τὸν μονάρχη, ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένη ἀπὸ τὸν τυραννικὸ αὐτὸν κῶδικα. Οἱ ἱερεῖς τοῦ παλατιοῦ τοῦ προσέφεραν τὸ εὐαγγέλιο καὶ τὸν ἁγιασμὸ καὶ τὸν εὐλογοῦσαν σύμφωνα μὲ τὸν κῶδικα τῆς ἐθιμοτυπίας· οἱ εὐγενεῖς ἐπίσης «τῆς ὑπηρεσίας» τοῦ προσέφεραν...τὸ πουκάμισό του σύμφωνα μὲ ὡρισμένη τελετουργική..Ὑπάρχει ἀπὸ ὑπόστερο καὶ φυσικώτερο πράγμα γιὰ ὁποιονδήποτε θνητὸ ἀπὸ τό... ν' ἀλλάζῃ, τὸ πρωΐ, πουκάμισο; Γιὰ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας ἐν τούτοις, ἡ ἁπλουστάτη αὐτὴ πράξη καταντοῦσε σωστὸ βασανιστήριο. Ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὴν τελετὴν αὐτὴν ἕνας χρονογράφος τῆς ἐποχῆς: "Οταν ὁ βασιλεὺς ξυπνοῦσε, ἔμπαινε μέσα στὸ δωμάτιό του ὁ θαλαμηπόλος του, κρατώντας τὸ καινουργιο πουκάμισο, τὸ ὁποῖο, ἐὰν ἦτο χειμώνας, εἶχε ζεστάνει προηγουμένως. Ἐὰν ὁ Διάδοχος ἦταν παρών, ὁ θαλαμηπόλος ἔδινε τὸ πουκάμισο σ' ἕναν ἀνώτατο ἀξιωματικὸ τῆς αὐλῆς, ὁ ὁποῖος τὸ προσέφερε σ' αὐτόν, γιὰ νὰ τὸ μεταθιβάσῃ στὴν Α. Μ. Ἐὰν πάλι ἀπουσίαζε ὁ Διάδοχος, τὸ πουκάμισο ἐδίδετο σὲ κανένα ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἢ τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ βασιλέως. "Οποιος ἔπαιρνε τὸ βασιλικὸ πουκάμισο, εἴτε ὁ Διάδοχος, εἴτε ὁποιοσδήποτε ἄλλος πρίγκηψ ἐξ αἵματος, ὤφειλε νὰ παραδίσῃ τὰ γάντια του καὶ τὸ μπαστοῦνι του στὸν ἴδιο θαλαμηπόλο γιὰ νὰ τοῦ τὰ φυλάξῃ.

Τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ βασιλεὺς φοροῦσε τὸ λευκό του πουκάμισο, ἐνῶ ἦταν ἀκόμη μισόγυδυτος, ὁ θαλαμηπόλος ὡρμοῦσε καὶ ἔπαιρνε ἀπὸ τὰ γάντα του τὸ μεταχειρισμένο πουκάμισο. Τὴν ἴδια στιγμὴ, δυὸ ἄλλοι θαλαμηπόλοι παρουσιάζονταν κρατώντας ἕνα εἶδος παραβὰν γιὰ νὰ κρύψουν τὸν βασιλέα ἀπὸ τ' ἀδιάκριτα βλέμματα τῶν θεατῶν. Τέλος ὁ βασιλεὺς φοροῦσε τὸ πουκάμισό του. Καί τότε, ἐρχόνταν καὶ στέκονταν ὄρθιοι στὰ δυὸ πλευρὰ τῆς πολυθρόνας του δυὸ ἄλλοι θαλαμηπόλοι, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας κρατοῦσε τό....δεξὶ μανῆκι τοῦ πουκάμισου κι' ὁ ἄλλος τ' ἀριστερό! Ἀφοῦ γιὰ νὰ φορέσῃ ὁ βασιλεὺς τὸ πουκάμισό του ἐλάμβανε χώραν μιὰ τέτοια μυσταγωγία, φαντάζεστε τί θὰ γινόταν ὅταν θὰ ἐπρόκειτο νὰ φορέσῃ τὸ σακάκι του, τὸ καπέλλο του ἢ τὰ γάντια του!

⁂

Ἡ ἄτυχη βασίλισσα Μαρία Ἀντουανέττα, ὅταν πρωτῶρθε στὴν Γαλλία θέλησε νὰ ἀπολυτρωθῆ ἀπὸ τὴ γελοία αὐτὴ κατάστασι. Αὐτὸ ὅμως, ἀντὶ νὰ τὴν κάμῃ συμπαθέστερη στὸ λαό, χρησίμευσε τοὐναντίον ὡς ὅπλο στοὺς ἐχθροὺς της ποὺ δὲν ἐδίστασαν νὰ τὴν κατηγορήσουν....ὡς ἀσεβήσασαν πρὸς τὴν παράδοση! Ὁ Ναπολέων, μολονότι τοῦ ἄρεσε νὰ ἐπιδεικνύῃ τοὺς δημοκρατικούς του τρόπους, μόλις ἐν τούτοις ἴδρυσε τὴν Αὐτοκρατορία του, θέλησε νὰ καταρτίσῃ ἰδιαίτερο κώδικα ἐθιμοτυπίας γιὰ τὴν αὐλή του. Καί, γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτόν, ἐκάλεσε τὴν πριγκήπισσα ντὲ Σιμαί, τελευταία κυρία τῆς τιμῆς καὶ ἐπιστήθια φίλη τῆς Μαρίας-Ἀντουανέττας. Ἡ πριγκήπισσα ὅμως δὲν ἐδέχθηκε τὴς προτάσεις τοῦ αὐτοκράτορος κι' ἀπήντησε περιφρονητικὰ στὸν ἀπεσταλμένο του ὅτι ἀπὸ τότε ποὺ ἡ εὐεργέτις της—ἡ τελευταία δηλαδὴ βασίλισσα τῆς Γαλλίας—εἶχε πεθάνει, εἶχε λησμονήσει κάθε τί ποὺ συνδέοταν μὲ τὴν περασμένη της ζωή.

⁂

"Οταν μιὰ κοινὴ ἀστὴ ἔγραφε στὴν βασίλισσα, ἔθαζε ὡς ἐπικεφαλίδα: Στὴν Βασίλισσα. "Οταν ἔγραφε ὅμως μιὰ πριγκήπισσα ἐξ αἵματος ἐπρόσθετε: «Στὴν κυρὰ καὶ τὴν ἀρχόντισσά μου». "Οταν μιὰ γυναῖκα παρουσιαζόταν στοὺς βασιλεῖς, ὁ βασιλεὺς τὴν ἀγκάλιαζε καὶ τὴν φιλοῦσε στὰ μάγουλα ἐνῶ αὐτὴ ἔπιανε τὴν ἄκρη τῆς φούστας τῆς βασίλισσας σὰ γιὰ νὰ τὴ φέρῃ στὰ χείλη της, πράγμα ὅμως ποὺ ποτὲ δὲν ἐπέτρεπεν ἡ βασίλισσα. Ἡ δούκισσες ἔπιαναν τὴν φούστα τῆς βασίλισσας πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὴς ἄλλες γυναῖκες. Σὲ «ταμπουρὲ» δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ κάθωνται παρὰ μόνον ἡ δούκισσες κι' ὅσες ἄλλες κυρίες εἶχαν οἰκόσημο εὐγενείας. Οἱ ὑπόλοιπες ἦσαν ἀναγκασμένες νὰ κάθωνται σὲ σκαμνιὰ «πλιάν». "Οταν ἕνας αὐλικὸς προσέφερε κάτι στὸν βασιλέα, ἔπρεπε προηγουμένως νὰ ἔχῃ θγάλει τὸ γάντι του· ἐπίσης ὅταν ὁ βασιλεὺς τοὺς ἐτείνε τὸ χέρι.

Ἡ πριγκήπισσες ἐδέχοντο τοὺς προσφεύτας ξαπλωμένες σὲ καναπέδες. Τοὺς πρίγκηπας ἐξ αἵματος, ὅταν ἀπευθύνοντο σ' αὐτοὺς, τοὺς ἀποκαλοῦσαν: «Κύριε!....» «Πρίγκηψ!» δὲν λέγαν παρὰ στοὺς πρίγκηπας ποὺ δὲν κατήγοντο ἀπὸ βασιλικὸ αἷμα ἢ στοὺς ξένους....

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κανόνες τῆς γαλλικῆς ἐθιμοτυπίας ἦσαν προφυλακτικοὶ τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέως, ἄλλοι πάλι ἦσαν ἀπομεινάρια παλαιῶν παραδόσεων.... Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ πολλοὶ ἐντελῶς ἀνόητοι, στοὺς ὁποίους ἐν τούτοις ἦσαν ἐξίσου προσηλωμένοι οἱ βασιλεῖς ὅσο καὶ στοὺς ἄλλους. Ποιος θὰ ἠμποροῦσε νὰ φανταστῆ, π. χ., ὅτι στὰ 1830, ὁ Καρόλος ὁ 10ος ἠρνήθη νὰ δεχθῆ ἕναν ταχυδρόμο ποὺ τοῦ ἔφερνε τὴν εἴδησι ὅτι στὸ Παρίσι εἶχαν ἐπαναστατήσει, ἐπειδὴ σύμφωνα μὲ τὴν ἐθιμοτυπία, κανένας δὲν μποροῦσε νὰ μπῆ στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τοῦ βασιλέως ἐὰν δὲν ἀπηγγέλλετο προηγουμένως ἀπὸ ὡρισμένον θαλαμηπόλον, ὁ ὁποῖος ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἔτυχε νὰ λείπῃ!....

Θέλετε ἄλλο παράδειγμα; Ἰδοὺ: Μιὰ μέρα ποὺ ἡ βασίλισσα τῆς Ἱσπανίας—ἡ σύζυγος τοῦ Καρόλου Δου—εἶχε θγῆ περίπατο ἔφιππος, τὸ ἄλογό της ξαφνικὰ ἀφηνίασε καὶ τὴν ἔρριξε. Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι ὅτι τὸ ἕνα πόδι ἔμεινε μπλεγμένο στὸν ἀναβολέα, καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥρα ἡ βασίλισσα σερνόταν στὸ λιθόστρωτο ἀπὸ τὸ ἀφηνιασμένο ἄλογο ποὺ ἔτρεχε σὰν δαιμονισμένο.

Χιλιάδες ἄνθρωποι ἦσαν παρόντες τὴν ὥρα τοῦ δυστυχήματος. Κανένας ὅμως δὲν τολμοῦσε νὰ τρέξῃ νὰ δώσῃ μιὰ βοήθεια στὴν δυστυχισμένη βασίλισσα γιατί....ἡ ἐθιμοτυπία ἀπηγόρευε μὲ ποινὴ θανάτου ν' ἀγγίξῃ ὁποιοσδήποτε τὸ πόδι τῆς βασίλισσας!

⁂

Τελειώνοντας τὸ ἄρθρο μας αὐτό, ἀξίζει νὰ ποῦμε δυὸ λόγια καὶ γιὰ μερικὲς παράξενες συνήθειες τοῦ μονάρχη ποὺ ἐγκαινίασε ἐντελῶς δική του ἐθιμοτυπία: τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

"Οταν πρωτοέγινε Αὐτοκράτωρ, ὁ Ναπολέων προσπάθησε νὰ φέρεται ὅπως οἱ βασιλεῖς τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς. Τὸ ἀξύπνημάν του, τὸ γεῦμα του καὶ τὸ δεῖπνον του, ἐγίνοντο μὲ μεγάλη ἐπισημότητα καὶ ἐνώπιον πολλῶν αὐλικῶν καὶ . . .προσκεκλημένων. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, ἡ πολλὲς του ἀσχολίες καὶ ἡ πυρετώδης συνεχὴς ἐργασία του, τὸν ἔκαναν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴς αὐτοκρατορικές του αὐτὲς συνήθειες. Ὄχι μόνον ἔπαυσε νὰ ἔχῃ ὡρισμένες ὥρες φαγητοῦ, ἀλλὰ, πολλὲς φορές, ... δὲν πρόσταινε νὰ φάῃ διόλου!

Ὡς πρόγευμα, συνήθιζε νὰ παίρνῃ στὴν ἀρχὴ κρέμα καὶ σοκολάτα. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως κατήργησε τὰ φαγητὰ αὐτά, τὰ ὁποῖα θεωροῦσε ὡς... πολυτελῆ, καὶ τὰ ἀντικατέστησε μὲ ἕνα ἐλαφρὸ πόντς σὰν λεμονάδα, ἢ καὶ μέ... σκέτο τσάϊ.

Μιὰ συνήθειά του μόνο δὲν ἐγκατέλειψε: τὸ καθημερινό του μπάνιο. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ αὐτὸ τὸ ἔπαιρνε «στὰ κλεφτά», ὅταν τὸν περίσσευε καιρὸς ἀπὸ τὴς διάφορες ἀσχολίες του, ἡ ὑπηρεσία του ἠναγκασμένη νὰ διατηρῇ ἕνα τέτοιο μπάνιο διαρκὸς ὑπ' ἀτμόν, γιὰ νὰ τὸ βρίσκῃ ζεστὸ ὅταν τύχαινε νὰ πάῃ.

Καὶ στὸν ὕπνο του ὁ Ναπολέων δὲν ἀκολουθοῦσε καμμιὰ τάξη. Ἔπεφτε στὸ κρεββάτι του, ἄλλοτε στὴς δέκα, ἄλλοτε στὴς ἑνδεκα· τὴς περισσότερες φορὲς ὅμως ἐξγρυπνοῦσε ἐργαζόμενος ἕως τὴς δυὸ, τὴς τρεῖς καὶ τὴς τέσσερες, πολλὲς φορὲς, τὸ πρωΐ.

Ἡ ἐθιμοτυπία ὡρίζε νὰ τὸν γδύνῃ, ποιὸς πέστη, ὁ ὑπηρέτης ποὺ τύχαινε νὰ εἶναι τῆς ὑπηρεσίας τὸ θράδυ ἐκείνο. Νευρικὸς ὅμως καὶ διαστικὸς καθὼς ἦταν πάντα, ὁ Ναπολέων δὲν ἠμποροῦσε νὰ περιμένῃ νὰ ἐκπληρωθῆ ὁ τύπος αὐτός. Κι' ἔτσι, τὴς περισσότερες φορὲς, ὅταν ἔσθανε ὁ ὑπηρέτης του στὸ δωματιό του, τὸν εὕρισκε μὲ τὸ νυχτικό του καὶ πεσμένο ἤδη στὸ κρεββάτι.

Ὅταν δὲν τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος ἀμέσως, ἔρχόταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰδιαιτέρους του γραμματεῖς καὶ ἀρχίζε νὰ διαβάζῃ τὴν ἐφημερίδα ἢ κανένα φιλολογικὸ βιβλίο. Ὁ Ναπολέων ὅμως, ἀπ' ὅλους τοὺς γραμματεῖς του, προτιμοῦσε, ὡς ἀναγνώστρια, τὴ γυναῖκα του, Ἰωσηφίνα, ποὺ πάντα, ἐδιάβαζε μὲ ξεχωριστὴ χάρη. Σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἀναγνώσεως, ἔκαιγαν, κατὰ διαταγὴ, τοῦ Αὐτοκράτορος, μέσα στὸ δωμάτιο ζάχαρη ἢ ξύδι. Κι' ὅταν τελείωνε ἡ ἀνάγνωσι, ὁ μαμελοῦκος του Ρουσσὰν ἔπαιρνε τὴ λάμπα, κι' ὁ Ναπολέων ἀποκοιμώταν ἀμέσως, σὰν παιδί...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ

⊞ Ἡ Μπέττυ Μπάλφουρ εἶναι ἄρρωστη. Ἔπαθε ἀπὸ ὑπερκόπωση κατὰ τὸ διάστημα τοῦ «γυρίσματος» τῆς τελευταίας ταινίας της «Τὸ Χαμίνι».

⊞ Ὁ Ἄλ. Τζόλσον, ὁ ἠθοποιὸς ποὺ ἔκανε νὰ θειαμβεύσῃ ἡ ὁμιλοῦσα ταινία, ἐμφανίζεται καὶ πάλι σὲ μιὰ νέα ταινία «Μαμά».

⊞ Ἡ Κλόρα Μπόου τελείωσε τὸ «γύρισμα» τῆς ταινίας «Πιστὴ στὸ Ναυτικὸ» καὶ προσεχῶς θὰ παίξῃ τὸ «Κορίτσι τοῦ Πάλμ Μπήτς».

⊞ Κάποιος ποὺ γνωρίζει καλὰ τὴν Μαίρη Πίκφορντ μᾶς τὴν περιγράφει σὰν ἀξιοθαύμαστη ἐπιχειρηματία. Δὲν μποροῦμε ν' ἀμφιβάλλουμε γιατὶ αὐτὸς ὁ «κάποιος» εἶναι ἁπλούστατα ὁ σύζυγός της Ντοῦγλας Φαῖρμπανκς. «Ἡ Μαίρη, λέγει, ἔχει ἐκπληκτικὴ δραστηριότητα. «Γυρίζει» κι' ἐλπίζει νὰ «γυρίζῃ» γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκόμα, ὁ κινηματογράφος ὅμως δὲν ἀρκεῖ στὴ δραστηριότητά της, διευθύνει δυὸ τράπεζες στὴν Ἀμερική, εἶναι μέλος πολλῶν διοικητικῶν συμβουλίων καὶ τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου τοῦ Λὸς Ἀντζελες καὶ τοῦ Μπέβερλυ Χίλλς, ἀσχολεῖται μὲ πολλὲς φιλανθρωπικὲς ὀργανώσεις, εὔχομαι δὲ μιὰ μέρα νὰ γίνῃ προεδρίνα ἑνὸς κλέμπ τοῦ γκόλφ».

ΑΓΓΛΙΑ

⊞ Ὁ Ντοῦγκλας Φαῖρμπανκς, ποὺ βρισκόταν τελευταία στὸ Λονδῖνο, εἶπε σ' ἕναν ἄγγλο δημοσιογράφο πὼς ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν εἶχε τὴν πρόθεση νὰ παῖξῃ προσεχῶς στὴν Ἀγγλία. «Ὁ Τσάρλυ μοῦ εἶπε τελευταία, στὸ Χόλλυγουντ, πὼς ἡ μεγαλύτερη ἐπιθυμία του ἦταν νὰ φύγῃ, χωρὶς διαφήμισι, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ κανείς, καὶ νὰρθῇ στὸ Λονδῖνο ἀφοῦ ἀκολουθήσῃ τὰ παλιά του δρομολόγια, νὰ ξαναδῇ ὅλους τοὺς δρόμους ποὺ γνώριζε στὰ νειάτα του καὶ νὰ ξαναδῇ τὴς γωνιὲς ποὺ φυλάγουν τόσες ἀναμνήσεις γι' αὐτόν... Βέβαια, ὁ Τσάρλυ θὰ κάνῃ αὐτὸ τὸ ταξίδι, θὰ συναντήσῃ ὅμως πολλὲς ἀλλαγές, ἴσως μάλιστα μάταια νὰ ψάξῃ νὰ ἰδῇ τὴν παλιὰ ἐντύπωση!....»

ΓΑΛΛΙΑ

⊞ Τὴν στιγμὴ ποὺ ἐκπνέει, κατὰ τὴς γνῶμες τῶν «εἰδικῶν», ἡ δουδὴ ταινία, δὲν λείπουν οἱ ὑπερασπισταί της. Νά, μεταξὺ ἄλλων, τί λέει καὶ ὁ περίφημος γάλλος συγγραφεὺς Μωρὶς Ντεκομπρᾶ: «Ἡ ἐμφάνισις τοῦ «ὁμιλοῦντος» ὑπῆρξε κατὰ βάθος γιὰ μένα μιὰ τρομερὴ ἀπογοήτευσις. Νοσταλγῶ ἀρκετὰ τὴν ἐποχὴ τῶν ὡραίων δουδῶν ταινιῶν, πρῶτον γιατὶ ὑπῆρξαν πραγματικὰ ὡραῖες, καὶ δεύτερον, διότι σήμερον οἱ ἐπὶ τῆς ὀθόνης ἀνταλλασσόμενοι διάλογοι, εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον τετριμμένης φρασεολογίας καὶ ἑπομένως περιττοί. Ὕστερα, τὸ φίλημα ἐπὶ τῆς ὀθόνης, ἦταν ἄλλοτε κάτι θαυμάσιο. Τώρα ὅμως, ὁπότε ὁ κινηματογράφος κατέστη ἠχητικὸς καὶ ὁμιλῶν, καὶ θὰ ἀκούωμεν τὴν Γκρέτα Γκάρμπο ἢ τὴν Ντολορὲς ντὲλ Ρίο λιποψυχούσας νὰ μουρμουρίζουν στὸν πάρτνερ των: «Ἀγαπημένε μου σὲ λατρεύω», προτοῦ τὸν φιλήσουν, τί ἔχομε νὰ κερδίσωμε; Ἐνῷ τὴν ἐποχὴ τοῦ δουδοῦ κινηματογράφου, τὸ σιωπηλὸ φίλημ ἀπετέλει μιὰ φανταστμαγορία, μιὰ μουσικὴ τῶν ματιῶν, ποὺ μέσα στὴν σιωπὴ τῆς αἰθούσης ἐπέτρεπε στὸν θεατὴ νὰ οἰκοδομήσῃ νοερῶς ἕνα ὑπέρκοσμον, στὸν ὁποῖον ὁ θνητὸς αὐτὸς δοκίμαζε συναισθήματα ὑπερηφίνα. Τώρα ὅμως, ὅλα ἐτελείωσαν πιά! Καὶ τοῦτο εἶναι ἀπείρως λυπηρό, γιατὶ κάθε ἠθοποιὸς ἀνοίγοντας τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήσῃ θὰ μᾶς ἀφήσῃ μιὰ θετικὴ ἐντύπωσι, ὅτι τίποτε δὲν θ' ἀλλάξῃ, ἀφοῦ τὸ ὄνειρο τῆς ἀπατηλῆς σιωπῆς πέθανε....Αἰωνία του ἡ μνήμη!»

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟ ΚΟΣΜΟ ΜΕ 5 ΔΕΚΑΡΕΣ

Paul d' Ivoi

Τὰ προηγούμενα.—Ἡ διαθήκη τοῦ ἐξαδέλφου του καθιστᾷ τὸν Λαβαρέντ γενικὸν κληρονόμον, ἂν κάνῃ τὸν γῦρον τοῦ κόσμου μὲ πέντε δεκάρες. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, κληρονομεῖ ὁ σὲρ Μύρλετον. Ὁ Λαβαρέντ ἀρχίζει τὸ ταξίδι του καὶ φθάνει στὸ Μεξικὸ ὅπου ἀνακηρύσσεται πρόεδρος.

19. (Ἡ συνέχεια)

Ὁ Αὐγουστῖνος ἄγρυπνος εἶχεν ἀνεβῇ ἐπὶ ἑνὸς λίθου καὶ ἐκύτταζεν ἐπιμόνως πρὸς ἓν σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος εἰς τὰ νοτιοδυτικά.

—Τί κυττάζεις πρὸς τὰ ἐκεῖ; τὸν ρώτησε ὁ Λαβαρέντ.

—Νὰ ἰδῶ τὴν σωτηρίαν....δρόμον διὰ νὰ φύγωμεν.....νὰ πλησιάσωμεν φιλικὰς φυλάς.

—Καὶ εἶνε πρὸς αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν;

—Ναί.....Οἱ Βιζέτας καὶ παραπέρα οἱ Τσιρικί. Ἀλλὰ πῶς νὰ φύγωμεν ἕως ἐκεῖ. Δὲν ξέρω ὅλα τὰ μονοπάτια.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἕνας Γκουατοῦζος προχωροῦσε πρὸς κατόπτευσιν. Πυροβολισμὸς τὸν ὑπεδέχετο. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ πολιορκηταὶ ἔχασαν ἀκόμη δύο ἄνδρας.

Εἰς τὸ διάλειμμα μεταξὺ δύο τοιούτων συναγερμῶν οἱ πολιορκούμενοι ἐπρογευμάτισαν μὲ ἀρκετὴν εὐθυμίαν. Ἡ μὶς Ἄουρετ, εἶπε

—Ἀ!

Καὶ ὁ Αὐγουστῖνος ἐκάθησε κοντὰ στὰ μουλάρια καὶ ἐφαίνετο σὰν νὰ κοιμᾶται.

XVII

Μετ' ὀλίγον νέον ἐπεισόδιον ἦλθε νὰ τὸν ἀποσπάσῃ τῆς νάρκης καὶ νὰ φέρῃ ἐπὶ πόδας ὅλους τοὺς πολιορκουμένους. Ἀπὸ τὰ γραμμὰ τῆς κοιλάδος ἕνας Ἰνδὸς προχωροῦσε πρὸς τὸ ὕψωμα, ὅπου ἦσαν τὰ ἐρείπια. Ὅταν ἔφθασε ἐντὸς τῆς βολῆς, ἄρχισε νὰ κουνῇ ἕν λευκὸ πανί.

Ὁ Λαβαρέντ, ποὺ τὸν παρηκολούθει, εἶπε:

—Εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἡ λευκὴ σημαία σημαίνει ὅτι στέλνουν εἰρηνικὸν ἀντιλιαφόρον.

—Ναί! εἶπεν ὁ Ἄγγλος. Ἀλλὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀγρίους;

Ὁ Αὐγουστῖνος ἐκύτταξε μὲ ποσοχήν.

—Ὄχι! εἶπεν. Αὐτὸς εἶναι μόνος... Φαίνεται ὅτι ζητεῖ νὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ πλησιάσῃ, χωρὶς νὰ τὸν πυροβολήσωμεν.

—Τότε πῶς νὰ τοῦ ἀπαντήσωμεν;

—Μὲ τὸ ἴδιον σύνθημα. Κουνήσετε ἕνα λευκὸ μαντῆλι καὶ θὰ πλησιάσῃ.

Πράγματι ἐκράτει εἰς τὸ χέρι του κάτι, τὸ ὁποῖο κουνοῦσε. Ἐνθαρρυνθεὶς ἐπλησίασε καὶ ἐτοποθέτησε τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ ἐπάνω εἰς μίαν ἀγκαθιὰ καὶ κατόπιν ἔφυγε.

Ὁ Αὐγουστῖνος ἐπῆγε καὶ ἐπῆρε τὸ ἀντικείμενον αὐτό. Ἦτο ἕνα τελεσίγραφον γραμμένον εἰς τὴν ἱσπανικὴν γλῶσσαν.

Πρὸς τὰς Α. Α. ἐξοχότητα τὸν σὲρ Μύλετον καὶ τὴν μὶς Ἄουρετ.

«Ὁ νομάρχης τοῦ Κάμπο, διοικητὴς τῆς περιφερείας Γκόλφο Ντοῦλτσε τῆς Κοστανκας λαμβάνει τὴν τιμὴν ν' ἀνακοινώσῃ τὰ ἀκόλουθα:

«Δίνασθε νὰ ἐξακολουθήσετε ἐλευθέρως τὴν δρόμον σας καὶ νὰ μείνετε εἰς τὸ ἔδαφος τῆς Κοσταρίκας ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ. Δίνασθε ἐπίσης νὰ παραλάβετε μαζύ σας τὸν ὑπηρέτας Αὐγουστῖνον, ὅστις προφανῶς παρεκινήθη ἀπὸ τὸν τυχοδιώκτην, ὅστις ἐτόλμησε νὰ λάβῃ τὸν τίτλον τοῦ στρατηγοῦ Λα-Βερένα. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς μόνον κηρυχθεὶς ἐκπτωτος, θὰ συλληφθῇ καὶ θὰ τιμωρηθῇ. Ἂν ἐντὸς εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν δὲν συμμορφωθῆτε μὲ τὰς διαταγὰς αὐτάς, θὰ ἐκταθῆτε εἰς τὸν ἰδίους κινδύνους καὶ ὁ τυχοδιώκτης, τὸν ὁποῖον ἔχομεν ἀπόφασιν νὰ συλλάβωμεν ζῶντα ἢ νεκρόν.

Δὸν Ζοσὲ Μιραμλόρες

Ὁ Ἀρμάνδος ἀφοῦ ἐδίαβασε τὸ ἔγγραφον εἰς ἑπήκοον ἑστοᾶρη πρὸς τὸν Ἰνδόν:

—Εἶσαι ἐλεύθερος, Αὐγουστῖνε!...Μπορεῖς νὰ φύγῃς....Βλέπεις ὅτι δὲν εἶχες δίκαιον νὰ φοβῆσαι τόσον τοὺς Γκουατοῦζους.

—Ἂς μὴ ἀπαᾶσθε! ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός. Οἱ Γκουατοῦζος δὲν εἶναι στρατιῶται τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὁ Ζοσὲ ψεύδεται.

—Νομίζεις;

—Εἶμαι βέβαιος. Ἀλλὰ δὲν ἔνοιωσ γιατὶ δέχεται νὰ ἀφῆσῃ νὰ πράσουν ἐλεύθεροι ἡ ἐξοχότης του καὶ ἡ κόρη του. Κάτιο τέχνασμα κούπτεται, ἀλλὰ δὲν ξέρω ποιό.

—Τὸ ξέρουμε μεῖς! εἶπεν ἡ μὶς Ἄουρετ. Καὶ ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα, ἔχω ἀπόφασιν νὰ μὴ πέσω στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶπεν ὁ σὲρ Μύλετον, εἶνε ἕνας κακοῦργος. Ζητεῖ νὰ ἐκδικηθῇ ἐσένα, Λαβαρέντ, καὶ νὰ πάρῃ τὴν κόρην μου σύζυγον.

—Εἶνε καταρανές, συνεπέρανεν ὁ Λαβαρέντ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ζητεῖ νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ, διὰ νὰ μᾶς συλλάβῃ εὐκολότερα. Τὸ καλλίτερον ποὺ ἔχομεν νὰ κάμωμεν εἶνε νὰ ὑπερασπίσωμεν τὴν ζωήν μας.

γελώντας εἰς τὸν πατέρα της.

—Παρ' ὅλα τὰ χαρτονομίσματα καὶ τὰ τσεκ ποὺ ἔχεις, μπαμπᾶ, ἀπὸ δύο ἡμερῶν θὰ εἴχαμε πεθάνει ἀπὸ τὴν πείνα.

—Εἶνε ἀλήθεια....Ὁ κ. Λαβαρέντ μᾶς ἐπιστίζει ὄχι μόνον ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς προεδρείας του.

—Θὰ τὸ γράψετε αὐτὸ εἰς τὸ ἐνεργητικόν του βέβαια.

Σοβαρώτατος ὁ σὲρ Μύρλετον, ἔβγαλε τὸ καρνέ του.

—Βλέπεις ὅτι τὸ ἔχω κάμει ἤδη.

—Ὦ! Βλεπθε πολὺ τυπικός.

—Εἶμαι ἁπλούστατα Ἄγγλος! ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Ἔξαφνα ὁ Αὐγουστῖνος ἐγλύστρησε ἀπὸ τὸν τοῖχο τοῦ περιφράγματος καὶ ἔφυγεν ἔξω. Ἠκολούθει τὴν νοτίαν παρυφὴν τοῦ ὑψώματος καὶ ἔρπων σχεδὸν ἐζήτει νὰ διακρίνῃ κάτι ἔξω, χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν οἱ Γκουατοῦζοι Ἰνδοί. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Βροχὴ σφαιρῶν ἔπεσε γύρω του.

Κρυμμένος ὅσον μποροῦσε, ἐξηκολούθει ἐν τούτοις τὸν δρόμον του, κυττάζων παντοῦ εἰς τὰ πέριξ καὶ μελετῶν κάθε λεπτομέρειαν τοῦ ἐδάφους. Ὅταν ἐπανῆλθε τέλος εἰς τὰ ἐρείπια, τὸ πρόσωπόν του εἶχεν ἔκφρασιν χαρᾶς.

—Λοιπόν! τὸν ρώτησε ὁ Ἀρμάν. Τί ἔκαμες;

—Ἐζητοῦσα ἕνα δρόμο. Ἀλλὰ ὅλοι οἱ δρόμοι φυλάσσονται. Δὲν μποροῦμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ ἐδῶ.

—Ἐν τούτοις μοῦ ἐφαίνεσο κάπως εὐχαριστημένος...

—Ἤμουν εὐχαριστημένος, διότι ἡ σφαῖρες τῶν Ἰνδῶν δὲν μὲ εὗρισκαν. Αὐτὸ εἶνε ὅλο..

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ἐμμανουὴλ Ῥοΐδη

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

Ὡς νὰ ἦτο χθεσινὴ ἐνθυμοῦμαι τὴν ἤδη τεσσαρακονταετῆ τοῦ σκύλου ἐκείνου ἱστορίαν. Ἤμην τότε μαθητὴς τῆς πρώτης τάξεως τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου εἰς τὸ ἑλληνοαμερικανικὸν Λύκειον τοῦ μακαρίτου Χρήστου Εὐαγγελίδου. Ἐρχόμενος ἐξ Ἰταλίας δὲν εὐρέθην ὅσον ἐφοβούμην εἰς τὴν Σύραν ξενιτευμένος. Πολλοὶ τῷ ὄντι ἀπέμενον ἀκόμη εἰς τὴν ὑμνηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ὀρφανίδου ξηρόνησον Ἰταλοὶ πατριῶται ἐκ τῶν φιλοξενηθέντων μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848. Ἰταλοὶ ἦσαν οἱ πλεῖστοι ἀκονηταὶ ξυραφίων, καθαρισταὶ κηλίδων, συγκολλῆται σπασμένων πινακίων, ἀγακανισταὶ παλαιῶν ὑποδημάτων, διακοσμηταὶ τῶν νεκρικῶν φερέτρων, εὐνουχισταὶ πετεινῶν, ὑπαίθριοι τηγανισταὶ σμαρίδων καὶ πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ ζωγράφοι, λιθοξόοι, χοροδιδάσκαλοι καὶ μουσικοί. Αἱ χῆτιάσεις τῶν καλλιτεχνῶν τούτων περιωρίζοντο εἰς τὸ νὰ μὴ ἀποθάνωσι τῆς πείνης, ὁ δὲ βίος δὲν ἦτο τότε ὅπως σήμερον ἀκριβός. Ἀντὶ εἰκοσιπέντε τὸν μῆνα δραχμῶν ἠδύνατό τις νὰ εὕρῃ ὁλόκληρον μονόφορον οἰκίσκον εἰς τὰ Βαπόρια καὶ ἀκόμη ευθηνότερον, ἂν εἶχεν ἀμβλείαν τὴν ὄσφρησιν, παρὰ τὰ δυοσοδέψεία, καὶ μὲ ἓν μόνον σφάντζικον νὰ χορτάσῃ κεφτέδες, στουφάδον καὶ καπαμᾶν εἰς τὰ αὐτοκαλούμενα εὐρωπαϊκὰ ξενοδοχεῖα.

Ἀνάλογος τῆς τοιαύτης τοῦ βίου εὐθηνείας καὶ τῆς πληθώρας διδασκάλων ἦτο τῶν μουσικῶν μαθημάτων ἡ τιμή, οἱ δὲ φιλόμουσοι πάσης κοινωνικῆς τάξεως Ἑρμουπολῖται ὠφελοῦντο τῆς εὐκαιρίας, ὅπως διδαχθῶσιν ἕκαστος ἀντὶ μικρᾶς θυσίας τὸ ὄργανον τῆς ἐκλογῆς του. Οὐδέποτε οὐδαμοῦ ἀντήχησαν ὅσα τότε εἰς τὴν Σύραν βιολία, φλάουτα, τρόμπαι, πίφερα, μανδολίνα, κόρνα καὶ κλαρινέτα. Ὁ περιεχόμενος τὰς στενωποὺς τῆς πόλεως, καὶ μάλιστα τὰς Κυριακάς, ἐπνίγετο εἰς κύματα μελῳδίας ἐξορμώντα ἐκ παντὸς παραθύρου. Οὐδ' ἠδύνατο νὰ καθήσῃ εἰς τὴν ἔδραν κουρείου ἢ τὴν τράπεζαν καφενείου χωρὶς νὰ εὐρεθῇ ἀντιμέτωπος συμπατριώτου τοῦ Μιγάλ Ἀγγέλου καὶ τοῦ Κορεγίου ζητοῦντος τὴν ἀδειαν νὰ εἰκονίσῃ ἀντὶ τριδράχμου τὴν νευγενῆ καὶ ἐκφραστικὴν κεφαλήν του», ἢ νὰ ψρήσῃ ὁ σκύλος. ὁ γατος ἢ ὁ ψιττακός του χωρὶς νὰ δεχθῇ αὐθημερὸν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ προτείνοντος νὰ βαλσαμώσῃ τὸ λείψανον «τοῦ ἀξιεράστου ζώου». Ἂν δὲ ἐκινδύνευε νὰ μεταδῇ εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς διακεκοιμένον τῆς συριανῆς κοινωνίας μέλος, τότε ὄχι νὰ κουνσῃ, ἀλλ' οὐδὲ κἂν νὰ ξεψυχήσῃ, ἐπείμεναν οἱ προσφερόμενοι νὰ διαιωνίσωσι διὰ γυψίνου ἐκμάγματος τὴν ὄψιν τοῦ ἐπιφανοῦς μεταστάντος ἢ νὰ ὑμνήσωσι τὰ ἀλησμόνητα ἔργα του εἰς τὰ ἔγκριτα τῆς Ἰταλίας φύλλα. Ἀδύνατον εἶνε ν' ἀναλέσω εἰς τὴν μνήμην μου τὰς τοιαύτας παρὰ τὴν θύραν παντὸς ἐτοιμοθανάτου συνελεύσεις πειναλῶν Ἰταλῶν, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶ συγχρόνως τὸ δημοτικὸν δίστιχον:

Ὅπαν κοράκοι κάθουνται
τριγύρω τοῦ κραββάτου
καὶ κοτσοῦν κι' ἐνδέχονται
τὸ πότε θὰ ψοφήσῃ.

Τὸ δὲ κακὸν ἦτο, ὅτι δὲν περιωρίζοντο μόνους τοὺς νεκροὺς ν' ἀνυμνῶσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν ζώντων διέστρεφον τὸν νοῦν διὰ τῶν ὀγκωδεστάτων ἐγκωμίων. Οἱ Λατῖνοι ποιηταὶ ἐσατύριαν ἀσπλάγχνως τὴν χαμερπῆ κολακείαν τῶν ἐπὶ Αὐγούστου πανταχόθεν συρρεουσάντων εἰς τὴν Ἰταλίαν Γραικύλλων. Τούτους ὅμως ὑπερέβησαν κατὰ πολὺ οἱ εἰς τὴν Σύραν καταφυγόντες ἀπόγονοι τῶν σατυριστῶν. Δύσκολον ἦτο νὰ εὑρεθῇ ναθ' ὅλην τὴν νῆσον ἀξιότιμός τις μεγαλέμπορος, καταστηματάρχης, λουκουμοποιός, τοκιστής, βυρσοδέψης, σαράφης ἢ καραβοκύρης, τοῦ ὁποίου δὲν ὑμνήθη πεζῶς καὶ ἐμμέτρως «L'acuto ingegno» καὶ «il raro talento».

Ἡ δὲ πρὸς τὰς εὐγενεῖς αὐτῶν κυρίας ἰταλικὴ λατρεία ὑπερέβαινε τὰ ὅρια τοῦ κωμικοῦ καὶ τοῦ πιστευτοῦ. Μεταξὺ τῶν οἰκοδεσποινῶν τούτων ὑπῆρχον βεβαίως καὶ τινες πράγματι εὐπρόσωποι. Καὶ αὗται ὅμως ἔπρεπε ν' ἀρκεσθοῦσι δι' ἐλλείψιν ἄλλων ὑπεροβολικωτέρων εἰς τὰς αὐτὰς ὁμοιώσεις πρὸς ἄνθος λειμῶνος, ἄγγελον, Ἥραν, Ἥβην ἢ Γιαναγίαν», διὰ τῶν ὁποίων ὑμνεῖτο καὶ τῶν ἀσχήμων ἡ ὁμορφιά. Ἡ τοιαύτη Ἰταλῶν κολάκων ἐπίδρομή συνετέλεσε, νομίζομεν, κατὰ πολὺ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ κυριωτάτου τῶν τότε Συριανῶν ἐλαττώματος, τῆς ἐπάρσεως, τοῦ φουσκώματος, τῆς ἐπιδεικτικῆς ἀπαγγελίας κοινῶν τόπων καὶ τῶν ἄλλων τῶν νεοπλούτων γελοίων. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ φανῶμεν ἄδικοι ἢ κακόγλωσσοι, σπεύδομεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι μόνον κάπως γελοῖοι ἦσαν οἱ τότε προϋχοντες τῆς Σύρου, κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ ἀγαθοὶ καὶ τίμιοι ἄνθρωποι. Ἀδιστάκτως δὲ πιστεύομεν ὅτι, ἂν ἔπραττον τότε ὅσα ἔπραξαν οἱ σύμβουλοι, σύνδικοι,

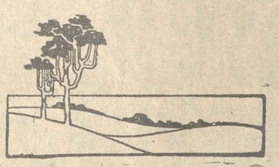

διαχειρισταὶ καὶ δῆθεν πιστοὶ τῆς μακαρίτιδος ἀτιμοπλοΐκης ἑταιρίας, ἐξ ἁπάντου θὰ ἐλιθοβολοῦντο. Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν ἡ μᾶλλον ἂς ἔλθωμεν εἰς τοῦ σκύλου τὴν ἱστορίαν.

Ἐξ ὅλων τῶν Ἰταλῶν ἀποίκων διασκεδαστικώτατος ἦτο βεβαίως ὁ τρωὴν Γαριβαλδινὸς λογίας Γιαμβατίστας, ὁ ποιητὴς παντὸς ἄλλου τὸ ἐπάγγελμα σαλτιβάγκολ ἢ θαυματοποιός, τὸ ὁποῖον μετῆγετο ἐπὶ τῆς πλατείας, ἀκριβῶς ἀντικρὺ τοῦ Λυκείου πρὸς μεγάλην τῶν ὑποτρόφων χαρᾶν. Τὸν θίασον ὑπετέλουν ὁ ὀηθεὶς Γιαμβατίστας, ὁ δωδεκαετὴς υἱός του Κάρλος καὶ μεγαλόσωμος ἀγριόρακυλος (barbet) φέρων τὸ ὄνομα Πιτοῦ. Τὰ θαύματα τοῦ θιασάρχου, αἱ λαβοχειρίαι πεσσῶν, αἱ σφαιροβολίαι, αἱ πυραμίδες καὶ αἱ κατασπάσεις ἀναγέντων ἀνθράκων ἦσαν ἐκ τῶν συνηθεστάτων, καὶ ἔτι κοινότερα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τὰ θανάσιμα πηδήματα (salti mortali) ὁ χορὸς μεταξὺ αὐτῶν καὶ αἱ ἐξαιρέσεις. Πολὺ μᾶλλον τούτων εἶχαν τὴν περιέργειαν καὶ τὰ πεντάλεπτα τῶν Συριανῶν ὁ σκύλος, ζητωκραυγάζων ἢ μᾶλλον ζητωγαυγίζων ὑπὲρ τοῦ Γαριβάλδη, ἅτινα πρὸ παστάλου ἐνδυόμενος κάκκινον ἐλέφαντα ἢ ὁρμῶν νὰ σπαράξῃ τὸν Ἰησοῦ ἢ τὸν Ῥαδέσκην, τὸν αὐτὸν ὅπερ πάσταλον φέροντα μαύρον ράσον ἢ ἀσπρόγουνον στολὴν καὶ πίλον πτερωτὸν αὐστριακὸν στρατάρχου. Ἀκόμη νοστιμώτερος ἦταν ὅταν ὄρθιος ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀγιεραρχικὸν διάδημα ἐκ χρυσοχάρτου ἐμιμεῖτο τὸν Πάπαν Πίον Νόνυον, εὐλογῶν διὰ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν του τὰ πλήθη τῶν πιστῶν καὶ ἐξ ἴσου διέπρεπεν εἰς τὴν λεγομένην Κρίσιν τοῦ Ἡρώδου, ἀπονέμων ἀλανθάστους τὸ μᾶλλον ἢ μᾶλλον ποροτοκάλλιον εἰς τὴν ὡραιοτέραν ἐκ τῶν προσαγομένων πλυστρῶν ἢ παραμάνναν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ

Ὁ μουσικὸς Σιμωνίδης ὁ Κῖος παρακαλοῦσε τὸν Θεμιστοκλῆ νὰ κάνῃ κάποια ἀδικία.

—Ἂν σὲ παρακαλοῦσα νὰ τραγουδήσῃς φάλτσα στὸ θέατρο, θὰ δεχόσουν; ἀποκρίθηκε ὁ Θεμιστοκλῆς.

ΕΝΑΣ ΚΑΝΩΝ

Ὁ καρδινάλιος Ντονὲ ἀγαποῦσε πολὺ τὸ καλὸ φαγητὸ καὶ τὸ καλὸ κρασί. Τρώγοντας, συνήθιζε νὰ λέῃ:

—Μ' αὐτὸ, τέκνα μου, πρέπει νὰ πίνετε ἕνα ποτηράκι παλιὸ κρασάκι....

Τόλεγε καὶ τόκανε. Μιὰ μέρα, κάποιος τὸν ρώτησε:

—Ὑπάρχει κάτι μὲ τὸ ὁποῖο δὲν μπορεῖ νὰ πιῇ κανεὶς παλιὸ κρασάκι;

—Ναί, τέκνον μου, εἶπε ὁ καρδινάλιος.

—Τί πρᾶγμα;

—Τὸ νερό.

Η ΒΟΝΑΠΑΡΤΙΚΗ ΒΙΟΛΕΤΤΑ

Πῶς ἔγινε ἡ βιολέττα βοναπαρτικὸ σύμβολο; Τὸ πληροφορούμεθα ἀπ' τὰ «Ἀπομνημονεύματα τῆς βασίλισσας Ὀρτενσίας». Ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε φθάσει στὸ Παρίσι, ἐπιστρέφοντας ἀπ' τὴν νῆσο Ἔλβα. Ρωτοῦσε ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὴν πριγκήπισσα Ὀρτενσία, ποὺ ἀγαποῦσε περισσότερο....

—Γιατί ὅλες ἡ γυναίκες μοῦ προσφέρουν ἀπουκέτα ἀπὸ βιολέττες, μονάχα βιολέττες;

—Ἡ βιολέττα, ἐξήγησε ἡ Ὀρτενσία, εἶναι συμφωνημένο σημεῖο: οἱ στρατιῶτες τῶν στρατευμάτων σας ἔλεγαν πάντα πὼς θὰ ξαναρθῆτε στὴν ἐποχὴ ποὺ ἀνθίζουν ἡ βιολέττες. Καί, πραγματικά, ἀφ' ὅτου ἀποβιβασθήκατε στὸν κόλπο Χουάν, σᾶς λένε μόνο «πάμπα—Βιολέττα».

Αὐτὸ ἔκανε τὸν αὐτοκράτορα νὰ γελάσῃ μὲ τὴν καρδιά του.

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΟΙΚΕΙΟΤΗΣ

Ὁ κ. Μωρὶς Ντονναί, τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, εἶναι τόσο ἐτοιμόλογος ὅσο τὸν δείχνουν ἡ χαριτωμένες κωμῳδίες του.

Μιὰ μέρα, τοῦ συστήσανε ἕνα νεαρὸ συγγραφέα σ' ἕνα σαλικὸ σπίτι. Ὁ νεαρὸς πῆρε μονομᾶς πολὺ θάρρος καὶ σὲ λίγο, ἔπιασε τὸ μπράτσο τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ μὲ τὴ μεγαλύτερη οἰκειότητα.

—Θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ τοῦ εἶπε, νὰ μὴ σᾶς ἔλεγα πια «κύριε Ντονναί».

Τόπε ὁ ἐξύπνος συγγραφεὺς μὲ μεγάλη ἀρέσεια. ἀποκρίθηκε:

—Ὅπως θέλετε! Στὴ θέσι νὰ μὲ λέτε «κύριε», ἁπλούστατα.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΑΠΟ ΤΟ 1914

Ἦταν ἡ πρώτη μέρα τῆς ἐπιστρατεύσεως στὴ Γαλλία.

Ἕνας ὁλος σπεύδει στὸ σπίτι τοῦ στρατάρχου, γιὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ καὶ γιὰ νὰ τοῦ εὐχηθῇ νικητή. Τὸν βρίσκει ντυμένο πολεμικὰ καὶ πολὺ χαρεμένο.

—Φεύγετε σὲ λίγο; τὸν ρωτᾶ.

—Ὄχι, ἀπόψε, ἀπαντᾶ ὁ στρατάρχης Ζόφρ.

—Ὅπως! τόσο ἀργά;

—Ναί; θὰ γευματίσω πρῶτα σὲ μιὰν οἰκογένεια τῆς ὁποίας ἔδεχθηκα τὴν προσκλήσι πρὸ μηνός. Δὲν μπορῶ νὰ λείψω.

—Πῶς! τὴν ἡμέρα τῆς ἐπιστρατεύσεως, δέχοσατε πρόσκλησι σὲ γεύμα;

Ὁ στρατάρχης χαμογέλασε.

—Ἀλλά, φίλε μου, ἡ ἐπιστράτευσις γιὰ ἕνα ἀρχιστράτηγο, εἶναι ἕνα συνηθισμένο γεγονός, τοῦ ὁποίου ὅλες ἡ λεπτομέρειες ἔχουν καταγνωσθῆ ἐκ τῶν προτέρων, καὶ ἀφοῦ κηρυχθῆ, μπορεῖ νὰ ἐκτελεσθῆ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ φροντίσῃ γιὰ εἰσότα. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἤταν φοβερό, θὰ ἤταν νὰ μὲ πήγαιναν στὸ γεῦμα ἀπόψ

Jacques Césanne

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ

Ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν τακτικό του θαλαμηπόλο, ὁ ἅγαθος πάπας Ἰωάννης ὁ 22ος, ἀνέβηκε στῆς ἐπάλξεις τοῦ πύργου Σαίν-Λωράν, ἀπ' ὅπου τὸ βλέμμα ἀγκάλιαζε ὁλόκληρη τὴν Ἀβινιὸν καὶ τῆς κοιλάδες τοῦ Κοντᾶ Βεναισέν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξετείνετο πρὸς τῆς κοιλάδες τοῦ Λαγκεντὸκ ἴσαμε τῆς ψηλὲς δαντελλωτὲς κορφὲς τῶν Ἄλπεων ποὺ χρωματίζονταν μὲ ρόδινο χρῶμα, μέσα σ' ἕνα γλαυκὸ οὐρανό...

—Φίλε μου, εἶπε ὁ πάπας στὸν θαλαμηπόλο, δὲν ταιριάζει καθόλου σ' ἕνα ταπεινὸ πλάσμα τοῦ Κυρίου, νὰ ὑπερηφανεύεται γιὰ ὅ,τι ἔχει κάνει ἐδῶ κάτω. Μὰ κύτταξε ἀπὸ τὰ ὕψη αὐτοῦ τοῦ κάστρου, τὸ παλάτι, ἢ μᾶλλον τὸ ἀπόρθητο φρούριο ποὺ ἔχτισα πάνω σ' αὐτὸ τὸ βράχο τῶν Ντὸμ γιὰ νὰ μπορῶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας νὰ τὴν ὑπερασπίζῃ κατὰ τῶν κακῶν.

—Ἔχει δίκηο ἡ πανιερότης σας, τὸν διέκοψε μὲ σεβασμὸ ὁ θαλαμηπόλος, γιατὶ αὐτὴ ἐμπόδισε τὸν κόμητα τῆς Προβηγκίας στὴν Παλαιστίνη, καὶ τὸν κόμητα τῆς Τουλούζης στὴ Νότο-Ντάμ-ντὲ-Πιλάρ. στὰ βάθη τῆς Ἱσπανίας, νάρθουν νὰ διεκδικήσουν δικαιώματα στὸ γυρισμό τους. Τὸ παιχνίδι ἦταν καλὰ παιγμένο....

—Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, φίλε μου!

—Δόξα καὶ σὲ σᾶς ἐπίσης, Παναγιώτατε Πάτερ!

—Ἡ παπωσύνη μου θὰ γνωσίσῃ πολλὲς μεταπτώσεις... ἀποκρίθηκε μελαγχολικὰ ὁ πάπας.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο: μὲ τὴν ὑποστήριξι τοῦ πρίγκηπος Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας, λίγα χρόνια πρίν, ἕνας καλόγερος ὁ Πιὲρ Ραιγαλλούτσι, κατώρθωσε ν' ἀναγνωρισθῇ ὡς δεύτερος πάπας ἀπὸ τὸν λαὸ τῆς Ρώμης, ὑπὸ τὸ ὄνομα Νικολάου τοῦ δ΄ου. Ἔνα παραμυθένιο σχίσμα ἐχώρισε τὴν Ἐκκλησία, καὶ ὁ ἄγχων ποντίφης ὑπέστη τὸν ἀφορισμὸ τοῦ ἀπάνω αὐτοῦ.

Μὰ ὁ πάπας κατώρθωσε ν' ἀντιμετωπίση τὴν καταιγίδα, καὶ λίγο-λίγο σημειώθηκαν λιποταξίες μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τοῦ ἀντιπάλου του. Τέλος μιὰ μέρα ὁ μανιασμένος ὄχλος ἔδιωξε τὸν σφετεριστὴ ἀπὸ τὴν Ρώμη, καὶ ὁ ὑπερήφανος μοναχὸς δὲν εἶχε ἄλλο καταφύγιο παρὰ νὰρθῇ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπ' αὐτὸν ποὺ εἶχε τόσο ταπεινὰ προσβάλει. Καὶ ὁ πάπας Ἰωάννης συγχώρεσε τὸν ἀντίπαλό του, μὰ ὁ καλόγερος ἐξαγόραζε τὸ κρίμα του μὲ μιὰ ἰσόβια φυλάκισι μέσα στῆς φυλακὲς τοῦ ἀνακτόρου τῆς Ἀβινιόν....

Κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ προσευχητήριό του, ὁ ποντίφης ἔμαθε πὼς μιὰ κυρία. ποὺ εἶχε φθάσει τὸ πρωὶ στὴν Ἀβινιόν, παρακαλοῦσε νὰ -ὸν δῇ ἐπειγόντως. Ἐκείνος ἐδίσταση λίγο, ἔπειτα διέταξε νὰ τὴν ὁδηγήσουν κοντά του. Ἦταν μιὰ Ἰταλίδα ἐκπάγλου καλλονῆς. γυμνὴν πλούσια. Δὲν φαινότανε παραπάνω ἀπὸ τριάντα χρονῶν.

—Ἄγιε Πάτερ, εἶπεν ἐκείνη. γονατίζοντας μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ πάπα. εἶμαι ἡ Μανταλένα. ἡ ἀδελφὴ τοῦ Πιὲρ Ραιναλλούτσι. ποὺ ἐξιλεώνει τὴν στιγμὴ αὐτὴ τὸ ἐγκλημα ποὺ διέπραξε κατὰ τῆς Μητρός μας Ἐκκλησίας, καὶ ἐναντίον τῆς Πανιεροτητός σας. Δὲν στάθηκα καθόλου τυχερὴ ἄλλωστε, γιὰ νὰ τὸν ἐυποδίσω ἀπὸ τὸ σφάλμα του, καὶ δὲν θὰ προσπαθήσω διόλου νὰ τὸν δικαιολογήσω μπροστὰ στὴν Πανιεροτητά σας. Μὰ εἶναι ἀδελφός μου. ὁ μοναδικὸς συγγενής μου· ξεύρω πὼς πρέπει νὰ τελειώσῃ τῆς μέρες του μέσα σ' ἕνα κελλί.

—Τὸν μεταχειρίζονται καλὰ ἐκεῖ μέσα ὅσο εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατὸν νὰ γίνῃ αὐτό!

—Τὸ γνωρίζω καὶ εὐχαριστῶ τὴν Πανιεροτητά σας. Ἤρθα ἀπὸ τὴν Ρώμη γιὰ νὰ τὴν παρακαλέσω ταπεινὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ δῶ γιὰ τελευταία φορὰ τὸν δυστυχισμένο αὐτὸν ἀδελφό μου, ποὺ ἀγαπῶ τόσο πολύ.

Δάκρυα κυλούσανε στὸ πρόσωπο τῆς ἰκέτιδος καὶ ἕνα σπασμωδικὸ ρίγος συνετάραξε τὰ γέρια της ποὺ εἶχε ἁπλωμένα πρὸς τὸν σεβάσμιο γέροντα. Μέσα σ' ἕνα λυγμὸ. πρόσθεσε:

—Ἅγιε Πάτερ. σᾶς ἐξορκίζω!

Ὁ ἅγαθος πάπας συγκινήθηκε. Τί εἶχε, ἄλλωστε, νὰ φοβηθῇ ἀπ' αὐτὴ τὴν τελευταία ἐπίσκεψι ποὺ ἐκλιπαροῦσε νὰ κάνῃ μιὰ πονεμένη ἀδελφὴ φερμένη ἀπὸ τόσο μακρυά, σ' ἕναν ἀδελφὸ ποὺ δὲν θὰ ξανάβλεπε ποτὲ πιὰ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. παρὰ μόνον ἀνάμεσα ἀπ' τὰ γοντρὰ κάγκελλα ἑνὸς κελλιοῦ; Ἡ ἡρωϊκὲς ἐπογές εἶχαν πετάξει πιά. Μποροῦσε νὰ φανῇ φιλάνθρωπος.

—Πηγαίνετε κόρη μου, εἶπε. Καὶ ἀποτεινόμενος στὸν θαλαμηπόλο του: Συνοδέψτε τὴν κοντά του!

Ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς ἄνοιξε, ἔπειτα ξανάκλεισε πίσω ἀπὸ τὴν νέα γυναίκα. Ὅταν εἶδε νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτόν. μεγαλοπρεπής. αὐτὴ ποὺ ὑπῆρξε ὁ κακὸς του δαίμων, ὁ μοναχὸς ἀνεφ' νησε γεμάτος φρίκη:

—Ὀλυμπία!

—Ναί. ἡ Ὀλυμπία Μπαρμπερίνι! Αὐτὴ ποὺ σᾶς ἀγάπησε. καὶ ποὺ εἴχατε ἀγαπήσει Πιὲρ. Αὐτὴ ποὺ μαζὺ μὲ τὸν Λουδοβίκο τῆς Βαυαρίας εἶχε τοποθετήσει τὴν τιάρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας...Ἔκανα τὸν πάπα νὰ πιστέψῃ πὼς εἶμαι ἀδελφή σας.

—Φύγετε ἀπὸ δῶ! ἱκέτευσε ὁ μοναχός.... Ἀφῆστε με νὰ πεθάνω ἐν εἰρήνῃ.

—Νὰ πεθάνετε! Δὲν πρόκειται τώρα νὰ πεθάνετε. ἀλλὰ νὰ ζήσετε. γιὰ νὰ ἐπαναστήσετε τὴν ἐξουσία! Πιὲρ, ἡ Ρώμη εἶναι ἕτοιμη νὰ ἐπαναστατήση καὶ πάλιν. Οἱ σταυροφόροι περιτρέγουν στοὺς δρόμους, καὶ ὁρκίζονται στ' ὄνομά σου. Ὁ πάπας δὲν ξεύρει τίποτα. ἐπειδὴ ἐξαγοράσαμε τοὺς φύλακάς του. Θὰ δραπετεύσετε ἀπὸ τὴν κόλασι αὐτή. Νά. μιὰ ἀταλλένια λίμα. εἶναι μικρή. μὰ κανένα σίδερο δὲν μπορεῖ νὰ τῆς ἀντισταθῇ. Νά, ἕνα παιδιάστικο στιλέτο, μὲ τὸ παραμικρότερο ἄγγιγμά του φέρνει ἀκαριαῖο θάνατο. Πιὲρ. ὅταν θὰ φύγω, θὰ λιμάξῃς τὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου σου. Θὰ πέσῃς στὸ γιαταγάνι ποὺ δὲν ἔχει παραπάνω ἀπὸ ἕξ πόδια ὕψος καὶ ὅπου ἡ γῆ εἶναι μαλακή. Θὰ προχωρήσῃς ἀριστερὰ καὶ θὰ φθάσῃς στὴ δύρυα πλευρὰ τοῦ πύργου. Τὴν νύχτα δὲν ὑπάρχει κανένας φύλακας στὸ μέρος αὐτό. Θὰ μὲ βρῆς ἐκεῖ μὲ ἕνα καλὸ ἀπόσπασμα. Λίγες λεύγες μὲ τ' ἄλογα, καὶ θὰ φθάσωμε σὲ μιὰ χώρα ὅπου οἱ ἀρχοντές της εἶναι μὲ τὸ μέρος μας. Ὅπως βλέπεις, Πιὲρ. τὰ προεῖδα ὅλα. Μὲ ἐπιτυχία βρίσκεται στὸ τέλος τῶν προσπαθειῶν μας.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖνος κουνοῦσε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι, ἐκείνη πρόσθεσε:

—Μήπως διστάζεις; Δὲν παρακτρεῖ. ἐκεῖ κάτω. μέσα στὴν λάμψι τῆς δύσεως τῆς Λιμνίας Πόλεως, ὅλη τὴν ἰσχύ. ὅλη τὴν δόξα καὶ τὸν θρόνο ὅπου πρόκειται νὰ ἀνεβῇς;

—Εἶναι πολὺ ἀργά. Ὀλυμπία! Ἀναστρέψα τὰ σφάλματά μου. καὶ μετανόησα. ἐκλιπόρησα τὴν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ. τοῦ πάπα καὶ τῶν ἀνθρ' πων. γιὰ τὸ σκάνδαλο ποὺ προξένησα, καὶ ποὺ εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅσα γνώρισα τῆς χριστιανωσύνης....

Ἐκείνη σήκωσε τοὺς ὤμους. Τὰ χαρακτηριστικά της συνεσπάσθησαν. τὰ λόγια της στιγματίζανε τὴν ἀνανδρία τῶν ἀνθρώπων γιὰ τοὺς ὁποίους εἶχε διακινδυνεύσει τ' ἀγαθά της. τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ζωή της. Μὲ ἐναρδῶκε ἀμέσως τὸ πιὸ γλυκὸ χαμόγελό της καὶ τὴν πιὸ γαϊδευτικὴ φωνή της:

—Πιὲρ. Πιὲρ....

Τὸν πλησίασε....Τότε ἐκεῖνος ἐφώνιξε.

—Πίσω, σατανά! Μὲ παρέσυρες. μὰ ἐγὼ σ' ἐνίκησα. Ἄφησέ με νὰ πεθάνω ἐν εἰρήνῃ. Πῆρα γθὲς τὸ δηλητήριο ποὺ μοῦδωσες ὅταν εἴχαμε χωρισθῆ. ἐδῶ καὶ τρία χρόνια. ἀπὸ ποὺ θέλει εἴκοσι τέσσερις ὧρες γιὰ νὰ μὲ θανατώσῃ, χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα ἴχνος. Ἤδη ἄρχισε νὰ παγώνῃ τὸ αἷμα μέσα στὶς φλέβες μου· σὲ μιὰ ὥρα. θὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργο του. Φύγετε. δὲν μοῦλειπε παρὰ λίγες καιοὺς ἀκόμα γιὰ νὰ ἐτοιμασθῶ νὰ παρουσιασθῶ μπροστὰ στὸν Θεό....Ἀλλὰ φύγετε! Φύγετε!

Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά χου καὶ ὑψώθηκε μπροστά της. Φαινότανε ὑπερβολικὰ μεγάλος. μέσα στὸ καλογερικό του ἔνδυμα ποὺ τὸ περιέσφιγγε στὴ μέση μιὰ ζώνη ἀπὸ σχοινὶ μὲ γοντοὺς κόμπους.

Μὰ ἡ προσπάθεια ποὺ εἶχε κάνει τὸν ἐξάντλησε. Καὶ ζαφνικὰ. σὰν μιὰ μᾶζα. συριάστηκε καταγῆς....

Ἡ Ὀλυμπία ἐξαφανίσθηκε. σὰν μιὰ σκιὰ ποὺ γάνεται. ὅταν φανερώνεται ἡ αὐγή. Σηκώθηκε ὁ μοναχὸς ξαφνιασθεὶς νὰ ἀγωνιᾷ. Ἡ γαλήνη τῆς νύντας ἁπλώθηκε πάνω στὴν Ἀβινιόν. καὶ ἐκεῖ στὸ βάθος τοῦ δοξοῦντα. κάτω ἀπὸ τῆς ἀντιοχεγγιὲς τοῦ φεγγαριοῦ ἡ ἀψηλὲς δαντελλωτὲς κορφὲς τῶν Ἄλπεων βαφόνανε μ' ἕνα φαντασμαγορικὸ λευκὸ χρῶμα.

ΖΑΚ ΣΕΖΑΝ

Οἱ σταυροφόροι περιτρέχουν τοὺς δρόμους τῆς Ρώμης.

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

HENRI ARDEL

ΟΤΑΝ ΡΟΔΙΖΗ Η ΑΓΑΠΗ

[Τὰ προηγούμενα.—Ὁ Ρισὰρ ντὲ Βωβρὰ δὲν ὑπῆρξε παρὰ ἕνα καπρίτσιο γιὰ τὴν προγκήντσσα Ἀρβενέσκο. Ὅταν αὐτὴ ἡ αἰσθησιακὴ καὶ ἰδιότροπη γυναῖκα τὸν ἐγκατέλειψε, ὁ Ρισὰρ γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ καὶ νὰ ξεχάσῃ παντοτεύτηκε τὴν ζωντανὴ ἀντίθεσή της, τὴν ὡραία Ζιλιάνα ντὲ Τρεβενέκ. Συμπαθεῖ τὴν σύζυγό του μὰ δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὴν Ἀρβενέσκο ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὸν ξαναούρῃ στὰ νερά της. τώρα ποὺ τὸν βλέπει νὰ τῆς κάνῃ τὸν ἀδιάφορο. Ἡ Ζιλιάνα γνωρίζεται μὲ τὸν Λὺκ Μορλάντ, ἕνα φίλο τοῦ Ρισάρ].

20.

(Ἡ συνέχεια)

Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου τῆς κυρίας Ριγκὰλ δὲν ἦταν κλειστή, καὶ ἡ Ζιλιάνα τὴν εἶδε καθισμένη στὸ γραφεῖο της κοντὰ στὸ παράθυρο. Μὰ δὲν ἔγραφε ἂν καὶ εἶχε μπροστά της ἀνοιχτὴ διάφορα καρτάστιχα. Ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι στὰ δυό της χέρια ἑνωμένα, ἔβλεπε μπροστά της, πρὸς τὸν ἀνοιξιάτικον οὐρανὸ καὶ φαινόταν ἀφηρημένη.

Ἡ Ζιλιάνα θέλησε νὰ τραβηχθῇ, μὰ τὸ ἐλαφρὸ περπάτημά της ἔφερε τὴν κυρία Ριγκὰλ στὸν ἑαυτό της. Γύρισε τὸ κεφάλι της μὲ χαμόγελο :

—Μικρούλα μου, γιατὶ δὲν μπαίνεις ; εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ σὲ βλέπω.

—Δὲν σᾶς εἶμαι πολὺ ἐνοχλητική ;...

—Διόλου. Τὸ καταλαβαίνεις ἀπὸ τὴν κατάστασι ποὺ μ' ὑρῆρες;... Δὲν βρίσκεις πὼς τὸ χαλκαῖρι κάνει τὸν ἄνθρωπο νοσηρό ;

—Πρὸ πάντων τοῦ φέρνει θλίψη.

Ἡ λέξεις ἔφυγαν ἀπὸ τὸ στόμα της χωρὶς νὰ σκεφθῇ. Αἰσθάνθηκε ἀπάνω της τὰ ὄμορφα καὶ σκεπτικὰ μάτια τῆς κυρίας Ριγκάλ, χωρὶς ὅμως περιέργεια, μὲ συμπάθεια μόνο. Καὶ, ντροπιασμένη γιὰ τὰ ἐλλικρινῆ λόγια ποὺ τῆς ξέφυγαν, ἔσπευσε νὰ τὰ σάξῃ μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο :

—Αὐτὲς ἡ ὄμορφες μέρες μὲ κάνουν νὰ σκέπτομα ἐκεῖνες ποὺ πέρασα στὴ Βρετάνη... Μοῦ θυμίζουν τὰ νειάτα μου...

Αὐτὰ τὰ λόγια φαινόταν παράξενα στὸ στόμα μιᾶς νέας μόλις εἴκοσι χρονῶν.

—Καὶ σοῦ φέγουν μιὰ νοσταλγία... φτωχή μου μικρούλα ! "Ἔλα, κάτσε δῶ κοντά μου, κ' ἂς κουβεντιάσουμε γιὰ ὅ,τι ἐπιθυμεῖς...

Ἡ Ζιλιάνα ἀνατρίχιασε, τόσο μητρικὸς ἦταν ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς κυρίας Ριγκάλ. Ἀπὸ τότε ποὺ ἄφησε τὸ Τρεβενέκ, κανένας δὲν τῆς εἶχε μιλήσει ἔτσι. Καὶ τῆς φάνηκε πὼς ἦταν καλὸ νὰ ἐμπιστευθῇ τὸν πόνο της σὲ μιὰ τέτοια γυναῖκα, ἰκανὴ νὰ τὴ νοιώσῃ... Μὰ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα, τρομαγμένη γιὰ τὰ λόγια ποὺ ἀνέθαιναν ἀπὸ τὴν καρδιά της.

Καὶ πάλι μίλησε ἡ κυρία Ριγκάλ :

—Μὴ μὲ παίρνῃς γιὰ ἀδιάκριτη... Μὰ ἐπειδὴ σὲ συμπαθῶ ἐξαιρετικά, θέλω πολὺ νὰ εἶμαι βέβαιη. πὼς ἡ σημερινὴ μελαγχολία σου ἔχει μόνη αἰτία τὴν ἄνοιξη... Μὴ φοβηθῇς νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇς . . Βέρεις ὅ,τι μ' ὅλα τὰ φανούμενα...

Κ' ἐδῶ κάποια πίκρα φάνηκε στὴ φωνή της.

—... Μ' ὅλα τὰ φανόμενα, εἶμαι μητέρα, καὶ σὲ μιὰ μητέρα μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ πῇ ὅλα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ κάποιο χαιμόγελο φάνηκε πάλι στὰ χεῖλη τῆς Ζιλιάνας. Τῆς ἤρθε ἡ ἐπιθυμία νὰ πέσῃ στὰ πόδια τῆς κυρίας Ριγκάλ, νὰ κοψῇ τὸ πρόσωπο μέσα στὰ χέρια αὐτῆς τῆς ξένης καὶ νὰ κλάψῃ τρελλά, χωρὶς αἰτία, σὰν τὰ παιδιά, καὶ νὰ γυρέψῃ βοήθεια ... ὅμως ἐναντίον τίνος ; . . . καὶ γιατί ;

Κὰ ὁ πόνος ποὺ ἔσφιγγε τὴν καρδιά της ἐκδηλώθηκε μ' αὐτὲς τὶς λέξεις μονάχα :

—Τί δύσκολη καὶ τί μπερδεμένη ποὺ εἶναι ἡ ζωὴ στὴν κοινωνία μας !...

—Ναί, καὶ προπάντων ὅταν κανεὶς ριχτῇ μέσα σ' αὐτὴν ἀπότομα...

—Καὶ χωρὶς νάναι ἑτοιμασμένος... Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τώρα δὲν ξέρω ποῦ πάω... τί πιστεύω... ποιὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια... Κι' εἶναι πολὺ δυσάρεστο νὰ μὴ βλέπῃς πιὰ καθαρά, ἐνῷ μάλιστα πρέπει μόνος σου νὰ προχωρῆς.

—Δὲν εἶσαι μόνη σου, παιδί μου, εἶπε ἡ κυρία Ριγκὰλ μὲ στοργικὴ φωνή... Ἔχεις τὸν ἄντρα σου...

—Ναί... ἀλήθεια... ἔχω τὸν ἄντρα μου. Μὰ βλέπουμε διαφορετικὰ τόσα πράματα...

—Καὶ ὑποφέρεις γι' αὐτό ;... Καϊμένη μικρούλα, πρόσεχε νὰ μὴν εἶσαι πολὺ ἀπαιτητική. Οἱ ἄντρες μᾶς δίνουν τόσο σπάνια ἐκεῖνο ποὺ περμένουμε ἀπ' αὐτούς. Καὶ σκέπτοντα κ' αὐτοί, χωρὶς ἄλλο, τὰ ἴδια γιὰ μᾶς. Τὸ πιὸ φρόνιμο..., μὰ δὲν εἶναι πάντα εὔκολο, τὸ ξέρω, θάταν νὰ παραδεχθῇ κανεὶς πὼς οἱ ἄλλοι εἶναι διαφορετικοὶ ἀπὸ μᾶς ! πὼς σκέπτονται κ' ἀγαποῦν μὲ τὸν δικό τους τρόπο, ὄχι ὅπως ἐπιθυμοῦμε ἐμεῖς. . .

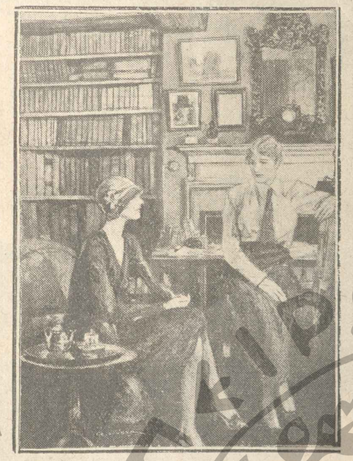

— Ἀγαπῶ ὅσο θάθελα νὰ μ' ἀγαποῦν...

—Ἔχετε δίκηο . . . Μὰ ποιός ἔχει αὐτὴ τὴ φρόνηση ;

—Ἡ πολὺ τεριμένες ἢ ἀπογοητευμένες ψυχές. Μικρούλα μου, φοβοῦμαι πὼς ἔχεις ἐπηρεασθῆ πολὺ ἀπ' τὴν ἰδέα τοῦ εἰδανικοῦ γάμου»... Μὰ αὐτὸς ὁ γάμος εἶναι τόσο σπάνιος...

—Δὲν τὸ ξέρω, εἶπε ἀργὰ. σχεδὸν σιγανά, ἡ Ζιλιάνα. Μὰ τώρα τὸ κατάλαβα... Καὶ τυρανιέμαι σὰν πρόσφατα πιὰ τὴν τοῦκωψαν τὰ φτερά. Δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνους ποὺ τὸ παίρνουν ἀπόφασι . . . Πῶθῶ τὴν εὐτυχία καὶ δὲν μπόρεσα νὰ χορτάσω ἀκόμα... ὡς τώρα...

—Ναί... «ὡς τώρα»... ἐπαγγέλαβε ἡ κυρία Ριγκάλ, ἀκούοντας προσεκτικὰ μὲ τὴ διορατικότητα γυναίκας ποὺ δὲν εἶχε πιὰ ἥνεια. Κόρη μου, εἶσαι σίγουρη πὼς δὲν ἔχεις στὰ χέρια σου ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ αὐτὴ τὴν εὐτυχία; . . . Σ' ἀγαποῦν κυί...

—Κι' ἀγαπῶ... Ἀλήθεια !. . . Ἀγαπῶ ὅσο θάθελα νὰ μ' ἀγαποῦν . . .

—Ὅσο σ' ἀγαποῦν . . .

—Ὦ ! ὄχι, ὄχι !

—Τί ξέρεις, μικρὴ ἄπιστη, ποὺ τυραγνέσαι ἄδικα, χωρὶς ἄλλο ;

Μὲ παθητικὴ φωνὴ αὐτὲς ἡ λέξεις βγῆκαν μέσ' ἀπ' τὴν καρδιὰ τῆς Ζιλιάνας. Κοκκίνισε καὶ δάγκασε μὲ δύναμη τὰ χείλια ποὺ ἄρησαν νὰ τοὺς ξεφύγῃ ἕνα τέτοιο μυστικό.

—Ἔστω... σ' ἀγαπᾷ «διαφορετικά», δὲν σοῦ φαίνεται πὼς εἶναι στὸ χέρι σου νὰ κάνῃς τὸν σύζυγό σου νὰ σ' ἀγαπήσῃ ὅπως λαχταρᾶς... Ἔχεις ὅλα ὅσα χρειάζονται γι' αὐτό.

—Ἄχ ! ὄχι δὲν τὰ ἔχω ὅλα ! Πόσες φορὲς δὲν σκέφτηκα ὅτι ὀνειρεύμουνα κάτι τι ἀδύνατο θέλοντας νὰ πάρω καὶ νὰ φιλάξω ὁλόκληρη τὴν καρδιά του... ὅπως ἐκεῖνος πῆρε τὴ δική μου.

—Αὐτὸ ποὺ μοῦ λὲς παιδί μου, ὁ σύζυγός σου τὸ ὑποψιάζεται ;

—Ἐλπίζω ὅτι ὄχι ! φώναξε περήφανα.

—Τὸ ἐλπίζεις ;... γιατί;...

—Γιατί ἡ ἀγάπη μου ἀξίζει περισσότερο ἀπ' τὴν τιμὴ ποὺ θὰ τῆς ἔδινε... τώρα τοὐλάχιστο... Τί εἶναι γιὰ μένα θὰ τὸ μάθῃ μόνο τὴ μέρα ποὺ θὰ μοῦ δώσῃ ὅ,τι τοῦ δίνω...

Τὸ χέρι τῆς κυρίας Ριγκὰλ ἀκούμπησε μὲ μιὰ κίνηση προστατευτικὴ πάνω στὰ σφιγμένα χέρια τῆς Ζιλιάνας.

—Παιδί μου, μὴν ψυψκινδυνεύῃς τὴν εὐτυχία σου γιὰ τὴν ὑπερηφάνειά σου...

—Μήπως ὑπαούω στὴν ὑπερηφάνειά μου; . . . Δὲν τὸ πιστεύω... Ἡ γυναῖκες ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κρατοῦν ψηλὰ τὴν ἀξιοπρέπειά τους . . . ἔστω καὶ ἂν εἶναι σύζυγοι. Νὰ σ' ἀγαπήσουν ἀπὸ ἕνα καπρίτσιο, γιὰ ἕνα λεπτό, νὰ σ' ἐγκαταλείπουν καὶ νὰ σοῦ ξανάχχωνται πίσω ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό... Ὑπάρχουν γυναῖκες ἀρκετά. . . ἠρω-κὲς—ἐγὼ θάλεγα ἀναν-δρες!—γιὰ νὰ τὸ δεχτοῦν αὐτό. Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω τόσο μεγάλη καρδιά. Θὰ μοῦ ἦταν τόσο ἀδύνατο νὰ ταπεινωθῶ ἔτσι . . . ὅσο δύσκολο καὶ νὰ συγχωρήσω !

Ἡ κυρία Ριγκὰλ προσπάθησε νὰ κρύψῃ τὴν ἀγωνία της καὶ τῆς ἀπάντησε μὲ ἕνα γλυκὸ χαμόγελο :

—Εὐτυχῶς δὲν πρόκειται οὔτε νὰ ταπεινωθῆς, οὔτε νὰ συγχωρήσῃς. Μόνο νὰ καταδεχτῆς νὰ δῇς λίγο ἀπ' τὴν ἐπιφυλακτικότητα σαν ἡ μικρὴ περήφανη Ζιλιάνα ποὺ λατρεύει τὸν σύζυγό σου καὶ ζητᾷ νὰ τοῦ τὸ κρύψῃς. Ἀκουσέ με παιδί μου : μὴ κρύβῃς ἀπ' τὸν ἄνδρα σου ποὺ ἀγαπᾷς ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ νὰ δοῦῃ κοντά σου. Θὰ εἶναι γιὰ τὴν εὐτυχία κὰ τῶν δυό σας.

—Ἂς γίνῃ ἔτσι, ἀπάντησε ἡ Ζιλιάνα χαμογελώντας λίγο. Κι' εὐχαριστῶ, κυρία. .

Χτύπησαν τὴν πόρτα. Τότε ἡ Ζιλιάνα νοιώγορα τηρόθηκε νὰ φύγῃ γιατὶ μιὰ φτωχὴ γυναῖκα μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο μιὰ γυρωῦλα ποὺ κ' αὐτὴ εἶχε ἀνάγκη ἀπ' τὰ καλά καὶ παρηγόρα λόγια τῆς κυρίας Ριγκάλ. . .

XII

Στὴν ἐξώπορτα στάθηκε σκεπτική. Μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό της : πὼς ἴσως θὰ εὐχαριστοῦσε τὸν Ρισάρ ἂν πήγανε στὴν κυρία ντὲ Μωβιέρ. Ἤξερε ὅτι τοῦ ἄρεσε νὰ τὴν θλέπῃ ν' ἀναπτύσσεται μέσα στὸν κόσμο ποὺ ἐκείνος εἶχε διασκεδάσει. . . Ποσόταυνε ἀκόμα νὰ πάῃ στὸ σπίτι της καὶ νὰ νταυθῆ... Ἴσως νὰ τὸν εὕρισκε κ' ἐκεῖνον, στῆς κυρίας ντὲ Μωβιέρ. . Ἔγνεψε σ' ἕνα περαστικὸ ἀμάξι.

Ὅταν πῆγε στὸ σπίτι ὁ Ρισὰρ εἶχε δῆ ἔξω. Ντύθηκε γοῆγορα, μὲ τὴ φροντίδα ποὺ τὰ ἔβαζε στὸ ντύσιμο μᾶς ξένης γιὰ τὴν ὁποία τὰ ἑτοίμαζε ἕνα γυναικεῖο θρίαμβο . . . Κὰ μόλις βγῆκε ἔξω, κατάλαβε ἀπὸ τὰ ἀνδρικὰ θλέμματα ποὺ καφφώνονταν ἐπάνω της ὅτι εἶχε ἐπιτύχει τὸν σκοπό της. Λυπήθηκε ποὺ ἐκεῖνος δὲ θὰ τὴν ἔβλεπε ἔτσι, μὲ τ' ἀνοξιάτινο φόρεμα καὶ τὴν λουλουδένια κατελίνα της. . .

Ποῦ νὰ ἦταν ; . . . Στῆς κυρίας ντὲ Μωβιέρ ; . . .

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ Σάρυ Μαρίτζ, ἀγγλορουμάνα καλλιτέχνις τοῦ ἀγγλικοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου, ποὺ πρωταγωνιστεῖ τώρα στὰ ὁμιλοῦντα φίλμ ἀγγλικῆς παραγωγῆς τῶν στούντιο Ἔλστρη.

Ἡ διάσημος γερμανὶς ἀοιδὸς Μαρία Ὄρμε... ἐδηλητηριάσθη ἀπὸ κατάχρησιν μορφίνης... λεύετο ἀπὸ καιροῦ εἰς ἕνα σανατόριον τ... τίας ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει ἄδεια... ἀπουσίας διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Βιέννη... μένην εὑρέθη νεκρὴ στὸ δωμάτιό της. Ἡ... εἶχε προέλθη ἀπὸ μίαν μεγάλην δόσιν...

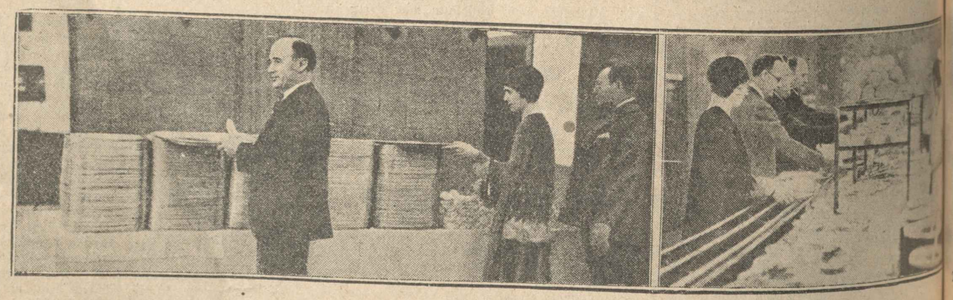

Εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας αὐξάνονται καὶ πληθύνονται τὰ ἑστιατόρια τὰ ἄνευ ὑπηρεσίας. Κάθε πελάτης, εἰσερχόμενος, παίρνει ἕνα πι... τινο πιάτο, καὶ ἐκεῖ μέσα στιβάζει τὰ φαγητὰ τῆς ἐκλογῆς του, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν μιᾶς μόνης σερβιτόρας.

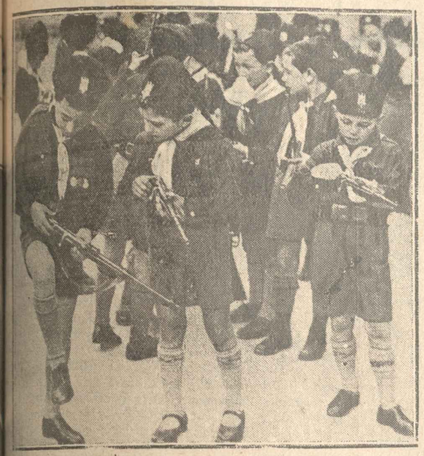

Οἱ μικροὶ φασίσται, ἀνήκοντες ὅλοι στὰς προσκοπικὰς ὀργανώσεις Μπαλίλα, λαμβάνουν μιὰ πραγματικὴ καὶ τελεία στρατιωτικὴ ἀπαίδευσι. Εἶναι ἐφωδιασμένοι μὲ ἀληθινὲς μικρὲς καραμπίνες, μὲ τὴς ὁποῖες ἐξασκοῦνται στὸν χειρισμὸ τῶν ὅπλων.

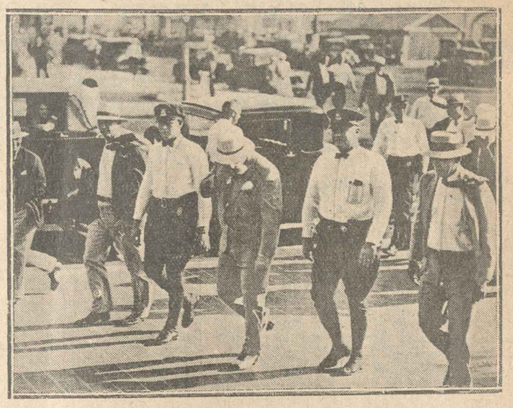

Στὸ προηγούμενο φύλλο μας ἐδημοσιεύσαμε γιὰ τὸν ἀρχηγὸ τῶν ἀμερικανῶν λαθρεμπόρων Ἀλ-Καπόνε, ὁ ὁποῖος ἔχει ἰδιαιτέρα προσωπικὴ σωματοφυλακὴ καὶ ἰδιωτικὴ ἀστυνομία ποὺ τὸν προφυλάσσει ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του. Ἰδοὺ ὁ περίφημος ἀρχηγὸς εἰς τὸ μέσον μὲ τὸν παναμᾶ, ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό του στὴ βίλλα του τῆς Φλωρίδας, καὶ περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τοὺς φρουρούς του.

Τὸ κῦμα τοῦ φιλαθλητισμοῦ ἔφθασεν ὡς τὰ βάθη τῆς Ἀσίας. Αἱ μαθήτριαι ἑνὸς παρθεναγωγείου τοῦ Οὐσμπέκ, στὸ Τουρκεστάν, παίζουν διελκυστίνδα.

Μιὰ φοβερὴ πυρκαϊὰ τῶν πετρελαιοπηγῶν τῆς Νέας Ὑόρκης διήρκεσε δεκαπτὰ ὁλόκληρες μέρες, καὶ κατέστρεψε πετρέλαια ἀξίας τεσσάρων ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Ἡ κατασβολὴ τοῦ πυρὸς ὑπῆρξε δυσκολωτάτη, διότι τὰ νέφη τοῦ καπνοῦ καὶ τὰ δημιουργηθέντα ὀληθηριώδη ἀέρια ἐμποδίζαν τὰς πυροσβεστικὰς ὑπηρεσίας.

Ὁ λέων «Πρίγκηψ» ἑνὸς ἱπποδρομίου τῆς Ρώμης ἔσωσε τὸν δαμαστή του ἀπὸ τὰ νύχια μιᾶς τίγρεως, ποὺ τοῦ εἶχε ἐπιτεθῇ καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ τὸν κατασπαράξῃ.

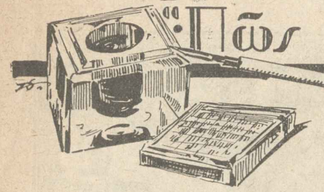

Πῶς καί διατί „ἔγιναν λόγια

ΟΜΙΛΕΙ Ο κ. Ν. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

Οἱ ποιηταί, οἱ διηγηματογράφοι, οἱ μυθιστοριογράφοι, οἱ θεατρικοί μας συγγραφεῖς μᾶς ἔγουν πῆ κατὰ καιροὺς σὲ συνεντεύξεις καὶ σὲ αὐτοβιογραφικὰ σημειώματα τῆς συνήθειες καὶ τῆς ἰδιοτροπίες των, τῆς προτιμήσεις καὶ τῆς ἀντιπάθειές των, τῆς πεποιθήσεις καὶ τῆς ἀνησυχίες των, τῆς γνῶμες των γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὴ φιλολογία, γιὰ τὴ γυναίκα καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα. Μᾶς ἔγουν πῆ ἀκόμα πῶς ἐμπνέονται καὶ πῶς γράφουν τὰ ἔργα των, ποιὰ ὥρα σηκώνονται τὸ πωῦ καὶ πότε πλαντάζουν τὸ βράδυ, πότε τρῶνε καὶ πότε... Μᾶς ἔγουν ἐξομολογηθῆ πράγματα ποῦ δὲν θὰ τὰ ἔλεγαν οὔτε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους. Καὶ ὅμως δὲν μᾶς ἔγουν πῆ κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει περισσότερο ἀπὸ κάθε τί ἄλλο, ποῦ θὰ ἔποεπε νὰ τὸ ξέρουμε ποοτοῦ μάθουμε κάθε ἄλλη λεπτομέρεια τῆς ζωῆς ζωῆς καὶ τῆς σταδιοδρομίας των. Μὴ βάζετε σὲ κόπο τὸ μυαλό σας. Ὅσο κι' ἂν ψάξετε, δὲν θὰ τὸ βρῆτε. Ὄχι γιατὶ εἶνε δύσκολο νὰ τὸ βρῆτε, ἀλλ' ἀπεναντίας γιατὶ εἶνε... εὐκολώτατο!

Εἶμαι βέβαιος ὅτι ξέρετε ἀπέξω κι' ἀνακατωτὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ φιλολογικὴ δράση τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ, τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου, τοῦ κ. Π. Νιρβάνα, τοῦ κ. Γ. Δροσίνη, τοῦ κ. Γο. Καυπούρογλου, τοῦ κ. Τ. Μωραϊτίνη καὶ ὅλων ἐκείνων τῶν λογοτεγνῶν, τὰ ὀνόματα καὶ τὰ ἔγα τῶν ὁποίων τὰ συναντᾶτε στὶς ἐφημερίδες, στὰ περιοδικά, στὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης σας καὶ κυρίως στὰ βιβλία ποῦ δανείζεσθε. Τὰ ξέρετε ὅλα. Καλλίτερα ἴσως κι' ἀπὸ τοὺς ἴδιους. ὅπως ἐλέγαμε καὶ παραπάνω. Ξέρετε ὅμως πῶς καὶ γιατὶ ἔγιναν λογοτέγναι; Σᾶς εἶπαν ποτὲ τὸ μεγάλο αὐτὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς των; Ἴσως νὰ ξέοετε πῶς ἄρχισε νὰ γράφη ὁ Χάμψουν, ὁ Γκόρκυ, ἢ ὁ Ἰστράτι; Πῶς ὅμως οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ πεζογνάφοι μας προσεβλήθησαν ... ἀπὸ τὸ μικρόβιο τῆς φιλολογίας καὶ πῶς ἔγιναν αἱ πωῦται ἐκδηλώσεις τῆς προσβολῆς αὐτῆς ἀσφαλῶς δὲν ἔευγε οὔτε νὰ τὸ ἀκούσετε, οὔτε νὰ τὸ διαβάσετε. Τώρα τελευταία μόνο ὁ κ. Μωραϊτίνης θυμήθηκε σὲ μιὰ συνέντευξί του πῶς ἔκαμε τὶς πωῦτες δοκιμές του στὴ φιλολογία. Ἀλλὰ δὲν θέλησε νὰ θυμηθῆ πολλὰ πράγματα γιατὶ ἔποεπε νὰ ἀπαντήση σὲ ἀκεστὲς ἄλλες ἐρωτήσεις.

Ἡ «Ἑβδομὰς», λοιπόν, σκέφθηκε νὰ κάμη μιὰ ἔρευνα ποῦ νὰ περιορισθῆ σὲ ἕνα καὶ μόνο ἐρώτημα. Νὰ ρωτήση τοὺς γνωστοτέρους καὶ καλλιτέρους συγγραφεῖς μας «πῶς καὶ γιατὶ γίνατε λόγιοι;» Καὶ μοῦ ἀνέθεσε νὰ ἐπισκεφθῶ ἐκείνους ἀπὸ τοὺς «γνωστοτέρους καὶ καλλιτέρους» συγγραφεῖς μας ποῦ ἔγουν καὶ μνημονικὸ καὶ εἰλικρίνεια. Γιατὶ ὁ περισσότερος αὐτὸς θὰ πῆτε; Ἀπλούστατα, γιατὶ ἡ παιδικὴ καὶ νεανικὴ ἡλικία τῶν γνωστῶν λογίων μας γάνεται σ' ἕνα μακρυνὸ παρελθόν, γιὰ τὸ ὁποῖο μόνο ἕνα ἰσχυρότατο μνημονικὸ καὶ μιὰ ἠρωϊκὴ εἰλικρίνεια μποροῦν νὰ μιλήσουν. Κι' τῆς δυὸ αὐτὲς ἰδιότητες κοίνεται ὅτι τῆς ἔγει ὅσο λίγοι συγγραφεῖς μας ὁ κ. Νικ. Λάσκαρης. Δὲν εἶνε ἄλλωστε μόνο γνώμη τοῦ ἀοιγισυντάκτου τῆς «Ἑβδομάδος», ἀλλὰ καὶ τῶν φίλων τοῦ περιοδικοῦ ποῦ ἔευγε νὰ παεουσίασωνται στὴ συζήτησι γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν προσ/πων ποῦ θὰ μιλήσουν στὴν ἔσευνα αὐτή.

Ἔτσι, ἡ ἐρεύνα μας ἀοχίζει ἀπὸ τὸν κ. Λάσκαρη. Καὶ ἡ ἐκλογή μας ἀποδεικνύεται ἀπολύτως ἐπιτυχής. Ὁ κ. Λάσκαρης δγ: μόνο δὲν δυσκολεύεται νὰ ἀπαντήση στὸ ἐρώτημά μας, ὅτι μόνο δὲν μᾶς ζητεῖ προθεσμία γιὰ νὰ ψάξη καὶ νὰ θυμηθῆ, ἀλλ' ἀναστοέγει μὲ τὴ μεγαλείτερη εὐκολία σὲ γεγονότα ποῦ ἀναφέοονται στὴν καθαυτὸ παιδική του ἡλικία καὶ θυμᾶται ἀμέσως πρόσωπα, πράγματα, ὀνόματα, ἀνέκδοτα, ἀκόμη καὶ καλαμπούρια.

—Ἔκαμα, μοῦ λέει, τὴν πρώτη ἐμφάνισί μου στὸ θέατρο σὲ ἡλικία ἕξη ἐτῶν.

Ὁ κ. Λάσκαρης βλέπει τὴν ἔκπληξί μου καὶ σπεύδει νὰ καθορίση καλλίτερα τὰ πράγματα.

—Ὡς ἠθοποιὸς δηλαδή, μοῦ ἐξηγεῖ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, καλοκαίρι τοῦ 1876, στὸ θέατρο τοῦ Φαλήρου ἔπαιζε Γαλλικὸ μελόδραμα. Ἦταν τὸ πρῶτο ποὺ ἐπισκέπτετο τὴν Ἑλλάδα καὶ σὲ μιὰ ἀπὸ τὰς παραστάσεις του ἐζήτησε τὴ βοήθειά μου. Ἔπαιζε τὸ «Φάουστ» καὶ τοῦ ἐχρειάζετο ἕνας ἠθοποιὸς γιὰ νὰ κάμη τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους ποὺ κατεβαίνουν στὴν τελευταία πράξη τοῦ ἔργου καὶ παίρνουν τὴν ψυχὴ τῆς Μαργαρίτας. Ἐκρίθην κατάλληλος καὶ προπάντων ὡραῖος, παρεκλήθην, δηλαδὴ παρεκλήθη ὁ πατέρας μου καὶ ἔδωσα, δηλαδὴ ἔδωσε τὴ συγκατάθεσί του.

«Αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη μου ἐπαφὴ μὲ τὸ θέατρο. Καὶ ἀκολουθεῖ ἡ πλήρης κινδύνων θεατρικὴ σταδιοδοομία μου ἐπάνω στὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου μου. Ποιοῦ θεάτρου μου, θὰ πῆτε. Καὶ ὅμως, φίλε μου, σὲ ἡλικία ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἐτῶν εἶχα δικό μου θέατρο.

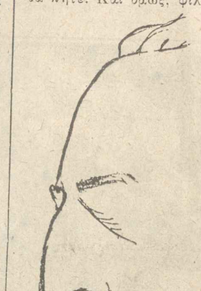

Ὁ κ. Νικ. Ι. Λάσκαρης (Σκίτσο τοῦ κ. Μίμη Βτσιώρη).

Ἀλλωστε γιὰ νὰ ἔχη ἕνα παιδὶ δικό του θέατρο, τί νομίζετε ὅτι χρεάζεται;

Ἕνα δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ του καὶ ἡ ἱερὰ ἐκείνη μανία ποῦ ἀψηφᾶ τὸ θυμὸ τοῦ πατέρα καὶ τῆς γκρίνες τῆς μητέρας. Καὶ φαίνεται ὅτι εἶχα καὶ τὰ δυό.

Γιατὶ τὸ θεατράκι μου, μολονότι εἶχε τὴν ἰσχυρότατη ἀντίδοασι τοῦ πατέρα μου, λειτουργοῦσε τακτικότατα ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἤμουν μόνο ἠθοποιός. Ἔκανα χρέη συγγραφέως, σκηνοθέτου, σκηνογράφου. ἠθοποιοῦ καὶ ὑποβολέως. Εἶχα ἐφεύρει μάλιστα κι' ἕνα πρακτικώτατο τρόπο συγγραφῆς θεατρικῶν ἔργων. Ἔπαιρνα ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα τοῦ Δουμᾶ τὰ διαλογικὰ μέρη, τὰ προσήμοιόζα κ' ἔτσι εἶχα πάντοτε ἔργα... τοῦ θεάτρου μου, στὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς ποὺ παρακολουθοῦσαν ἀνελλιπῶς τῆς παραστάσεις του. Φυσικά, τὸ θέατό μου εἶχε καὶ τὰ ἀποροπτά του, τὰ εὐχάριστα καὶ τὰ δυσάρεστα. Κάποτε μάλιστα θυμᾶμαι ὅτι ἐχειροτόνησα ἐπὶ σκηνῆς τὴν ἀδελφή μου. Στὴν παράστασι ἐκείνη ἐγὼ ἤμουν ὑποβολεὺς καὶ ἡ ἀδελφή μου πρωταγωνίστρια. Ἀλλὰ ἡ πρωταγωνίστρια σὲ κάποιο μέρος ποὺ ἔποεπε νὰ εἶνε πολὺ σοβαρὰ καὶ λυπημένη, ἔβαλε τὰ γέλοια. πράγμα ποὺ μ' ἔκαμε ν' ἀνέβω ἀπὸ τὸ ὑποβολεῖο στὴ σκηνὴ καὶ νὰ τῆς δώσω δύο ἠχηρότατα σκαμπίλια. Ἤμουν, βλέπετε, ὁ ρεζισὲρ καὶ ὁ ἀδελφός. Καὶ μὲ τὰ δικαιώματα τοῦ δευτέρου ἐστεοέωνα τὴν καλλιτεχνικὴ ἐπιβολὴ τοῦ πρώτου!

«Λίγο ἀογότερα, μαθητὴς πιὰ τῆς τρίτης τάξεως τοῦ Γυμνασίου ἔγραψα τὸ πρῶτο μου θεατρικὸ ἔργο, τὸ «Ραδιουργία καὶ φίλτοον!», ὁ τίτλος τοῦ ὁποίου ὀφείλεται στὸν Ἄλεκο νὴ ἠθοποιοῦ Παντελῆ Σούτσα καὶ μαθητὴ τῆς δευτέοας τάξεως τοῦ Γυμνασίου. Ἔγραψα, λοιπόν, τὸ ἔργο καὶ δέχθηκα νὰ τὸ διαβάσω στοὺς συμμαθητάς μου σὲ μιὰ συγκεντοωσι ποὺ ἔγινε σὲ κάποια μάντρα πίσω ἀπὸ τὸ Βαρβάκειο, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔλειπε μόνο ἕνας καλόγηρος συμμαθητής μας, ὁ Χατζῆ-Μήτρου.

«Ἄρχισα, λοιπόν, νὰ διαβάζω τὸ ἔργο, γειτοκοοτήθηκα στὰ κωμικά του σημεῖα καὶ μὲ μεγάλη ἱκανοποίησι εἶδα τὴ σιγὴ τῆς ραδιουργίας τὸ ἀκροατήριό μου νὰ τρέμη ὁλόκληοο καὶ ν' ἀλλάζη χοώματα. Δὲν ἐπιβεβαιώθηκα ὅμως νὰ συγκινήσω περισσότεοο τοὺς συμμαθητάς μου καὶ νὰ προκαλέσω μεγαλύτεοο τὸ θαυμασμό τους. Ἕνας ἠγεμόνας γιακᾶς μὲ κατέβασε ἀπὸ τὰ σύννεφα στὴν πραγματικότητα. Ἦταν τὸ γέρο τοῦ Γυμνασίάρχου μας ποὺ τὸν εἶχε φέρει στὴ μάντρα ὁ ποοβότης καλόγηρος. Τότε ἀντελήφθην ὅτι καὶ τὸ δέος ποὺ εἶχε καταλάβει τοὺς συμμαθητάς μου στὴς τραγικὲς στιγμὲς τοῦ ἔργου ὠφείλετο στὴν ἐμφάνισι τοῦ Γυμνασιάρχου. Τὸν ἐθέλπαν νὰ ἔρχεται ποὸς τὴ μάντρα θυμωμένος καὶ ἀπειλητικός. ἐνῷ ἐγὼ γοιστιανος ποὸς τὸ ἀκροατήριό μου, ἤμουν ποοπαιμένος ποὸς τὸ διάβασμα τοῦ ἔργου.

«Φυσικά, δὲν μ' ἐσωοοόνισαν οὔτε ὁ γιακᾶς, οὔτε ἡ τιμωρία ποὺ μοῦ ἐπεβλήθη. Ἀπεναντίας, σὲ λίγο ξανάγοαψα τὴν καταγοαθεῖσα κωμωδία μου καὶ ἀπεοάσισα νὰ τὴ συποώσω σὲ βιβλίο. Γιὰ τὴν ἐκτύπωσι ὅμως ἐγοειάζοντο μεοικὰ γοήματα. Καὶ γιὰ νὰ τὰ ἐξοικονομήσω, ἐτύπωσα μιὰν ἀγγελία ποὸς ἐγγοαφὴν συνδοομητῶν. Ἡ ἐπιβύσισις ὅμως τοῦ πατέοα μου ἐματαίωσε καὶ τὴν ἐγγοαφὴ τῶν συνδοομητῶν καὶ τὴν ἐκτύπωσι τῆς κωμωδίας.

Ἡ ματαίωσις αὐτή, συνέγισε ὁ κ. Λάσκαρης, ἔγει τὴν ἱστοοία της, ποὺ ἀξίζει νὰ τὴν ἀκούσετε. Ὁ μακαοίτης ὁ πατέοας μου ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γοαμματεὺς τῶν Πρωτοδικῶν καὶ εἶχε στὴ δικαιοδοσία του σαοάντα ὑπογοαμματεῖς. ποὺ μποοοῦσε σύμοωνα μὲ τὸ νόμο νὰ τοὺς διοοίζη καὶ νὰ τοὺς παύη. Σκέφθηκα. λοιπόν, ὅτι οἱ σαοάντα αὐτοὶ γοαμματεῖς. ποὸς χάοιν τοῦ πατέοα μου, θὰ μὲ δοοθοῦσαν πολὺ στὴν ἐγγοαφὴ τῶν συνδοομητῶν. Ἐτύποωσα. λοιπόν, τὴν ἀγγελία μου μὲ τὴν πληοοοοία ὅτι συγγοαφεὺς τῆς κωμωδίας Ι. Λάσκαρ... ς καὶ τὴν ἔδωσα στοὺς σαοάντα ὑπογοαμματεῖς. Φυσικά. οἱ σαοάντα αὐτοὶ ἐμπιστεύθεντες τὴ πατέοα μου ἐφόοντισαν καὶ μοῦ ἔκαμαν ἀοκετοὺς συνδοομητές. Ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς προθυμίας τοὺς ἔπεσαν νὰ τὰ μάθη καὶ ὁ πατέοας μου. Ἔποεπε νὰ μάθη πόσο ἐκοπίασαν γιὰ τὸ γοιό του. Καὶ μὲ τοόπο τοῦ τὸ εἶπαν. Τότε ὅμως συνέβη κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανείς καὶ ποὺ ἦταν πολὺ σοβαώτεοο ἀπὸ τὴς παιδικές μου θεατοικὲς ἀπόπειοες. Ὁ πατέοας μου θύμωσε τόσο μὲ τοὺς ὑπογοαμματεῖς τοῦ. ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν περίμενε νὰ μὲ ἐνισχύσουν στὴν καταστοεπτικὴ. κατὰ τὴν γνώμη του. κίνησί μου. ὥστε τοὺς ἀπέλυσε ὅλους σύμοωνα μὲ τὸ δικαίωμα ποὺ εἶχε ἀπὸ τὸ νόμο. Καὶ γοεοάσθηκε ἡ ποοσπικὴ ἐπέμβασις τοῦ τότε ὑποοοόνου τῆς Δικαιοσύνης Α. Ρικάοι γιὰ ν' ἀνακληθοῦν ἡ σαοάντα ἀπολύσεις. Ὁπωσδήποτε καλένας ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους ἐκείνους ὑπογοαμματεῖς πλήοωσε τὴν ποοθυμία του μὲ ποόστιμο 25 δοαχμῶν. ποόστιμο ποὺ τὸ αἰσθάνθηκε, βέβαια. τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

«Ἐννοεῖται ὅτι. ἔπειτ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀπειπόδια. δὲν κατώοθωσα νὰ τυποώσω σὲ βιβλίο τὴν κωμωδία μου. Ὑποχοεώθηκα μάλιστα νὰ δώσω ὅοκο ὅτι οὔτε κωμωδίες θὰ ξαναγοάφω. οὔτε στὸ θέατοο θὰ ξαναπάγω νὰ».

Καὶ ὁ κ. Λάσκαρης. ὅπως ξέοουμε ἤδη. ἐκράτησε τὸν ὅοκο του. Ἔβνε ὁ ὅοκος ποὺ ἔδωσαν κ' ἐκράτησαν μὲ τὸν ἴδιο τοόπο καὶ τόσοι ἄλλοι συγγοαφεῖς. οἱ περισσότεοοι ἐκείνοι ἀπὸ κείνους ποὺ θὰ μᾶς ποῦν στὴ σελίδα αὐτὴ πῶς καὶ γιατὶ ἔγιναν λόγιοι.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΑΓΓΕΛΙΑ

«Μιὰ μικρὴ ἀγγελία», εἶναι ὁ τίτλος τῆς δραματικο - ρωμαντικῆς κωμωδίας ποὺ θὰ παιχθῆ σήμερα. Ἐποχή: 1929, Νοέμβριος.

ΔΙΑΝΟΜΗ

Πρόσωπα Ἠθοποιοί

Πρωταγωνιστής, Περικλῆς Πλεμενίδης

Πρωταγωνίστρια, Δήμητρα Μ. . .

Ὁ Κοιμπάρος, Ἐγὼ

Ἡ Πόπη, Πόπη Μέγκουλα

Ἡ πρώτη σκηνή μας στὸ καφενεῖο «Ἀργολίς» μετὰ τὸ θέατρο. Ὁ Περικλῆς εἶναι σήμερα στενοχωρημένος πολύ. Εἶναι ἡ ἐπέτειος τοῦ χωρισμοῦ του μὲ τὴν Πόπη, τὴν Πόπη του τοῦ τόσο λατρεύει, ποὺ γιὰ χατῆρι της κάθε βράδυ γινόμαστε—φίλος μου εἶναι ἀπὸ χρόνια· δὲν μποοῶ νὰ μὴ συμπονέσω μαζί του—σκνίπα στὸ μεθύσι.

Ὅλες του τὴς οἰκονομίες τὴς ἔχει σπαταλήσει, γλεντώντας γιὰ νὰ ξεχάση τὴν Πόπη.

—Ξέρεις, μοῦ λέει ; Ἀπόψε θέλω νὰ πῶ πολύ. Θέλω νὰ γίνω σκνίπα. Μὴ μὲ παρατήσης καὶ φύγης.

—Ὄχι Περικλῆ μου. Σ' ἀφήνω ἐγώ ;

—Θὰ κεράσω ἐγὼ ἀπόψε. Βρῆκα ἕνα τσαντάκι γυναικεῖο μὲ 250 δραχμὲς χθὲς τὸ βράδυ. Θὰ τὰ φᾶμε ὅλα στὸ ἀποψινό της μνημόσυνο.

Τὸ γλέντι μας ἦταν τρικούβερτο. Ὁ Περικλῆς παρ' ὅλη του τὴ στενοχώρια εἶχε μιὰ διαβολεμένη ὄρεξη.

Πίναμε σὰν ὑπόνομοι τὸ κρασί. Ὁ Περικλῆς τραγουδοῦσε.

Τέλος, τὴς πρωϊνὲς ὧρες, τὴν ὥρα ποὺ τ' ὀστέρια παραχωροῦσαν τὴν θέσι τους στὸν ἥλιο, ἐμεῖς ἀνεβαίναμε ἀπὸ τὸ Φάληρο. Ὁ Περικλῆς, παρ' ὅλο ποῦχε πῆ ἕνα τόννο, δὲν τὸν εἶχε πάσει. Φτάσαμε στὴν Ὁμόνοια.

—Θέλω νὰ πάρω μιὰν ἐφημερίδα. Τὴν «Καθημερινή». Αὐτὴν διαβάζει καὶ ἡ Πόπη ! Θέλω νὰ διαβάσω στὸ κρεββάτι μου, γιατὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ κοιμηθῶ.

Πήραμε μιὰν ἐφημερίδα, καὶ πηγαίναμε μὲ τὰ πόδια στὸ σπίτι του, στὴν ὁδὸ Ἁγίου Κωνσταντίνου. Ὅταν φτάσαμε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του μοῦ λέει :

—Ἀλήθεια ! Σέχασα νὰ σοῦ πῶ. Στὰ τσαντάκια ποὺ βρῆκα χτὲς τὴ νύχτα ὑπῆρχαν μέσα καὶ κάτι ἐρωτικὰ ἐπιστολάρια. Τάζω μέσα. Θὰ σὰ δείξω τὸ μεσημέρι νὰ γελάσης ! . . .

Καὶ χωριστήκαμε. . .

***

Ὁ Περικλῆς ὅταν πῆγε στὸ σπίτι του ἦταν ἀδύνατο νὰ κοιμηθῆ ἀπὸ τὴν στενοχώρια του ! Διαρκῶς ἤ σκὰ τὴς Πόπης περπατοῦσε στὸ δωμάτιό του, διαρκῶς τὰ μάτια της ἦταν μποστά του. Τῶριξε λοιπὸν στὸ διάβασμα τῆς «Καθημερινῆς» γιὰ νὰ ξεχάση, τὴν ξεκοκάλισε ὅλη, διάβασε καὶ τὴς ρεκλάμες, καὶ τέλος ἀφοῦ δὲν εἶχε τί ἄλλο νὰ διαβάση, τῶριξε στὶς Μικρὲς Ἀγγελίες. «Ἀπολέσθη προχθὲς μεταξὺ τῶν ὁδῶν Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ἀκομνάτου καὶ Ψαρρῶν γυναικεῖο τσαντάκι περιέχον 250 δραχμὰς καὶ διαφόρους ἐπιστολάς. Παρακαλεῖται ὁ εὑρὼν νὰ κοατήση τὰ χοήματα καὶ νὰ ἐπιστοέψη τὸ τσαντάκι μὲ τὰς ἐπιστολάς, στὴν ὁδὸν Ζωοδόχου Πηγῆς, ἀριθ. . . (τάδε) δνίδα Δήμητραν Μ. . .»

—Ἔ; Ὦ διάολε! Τὸ τσαντάκα ποὺ βρῆκα; Τί σημάτωσις. Βέβαια, Δήμητρα. Ἡ ὑπογραφὴ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν. Αὐτὸ εἶναι πολὺ νόστιμο.

Κὰ σὰν νὰ ξέχασε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν πόνο του, ὁ Περικλῆς πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, ντύθηκε, καὶ μὰ καὶ διὸ ἔξω.

Ἔγινε ἐννιὰ ἡ ὥρα. Καιρὸς εἶναι νὰ πάη.

Πῆρε ἕνα ταξὶ—τὰ λεπτὰ τοῦ τσαντακίου δὲν εἶχαν φαγωθῆ ὅλα ἀκόμη· περίσσευαν λίγα γιὰ τὸ ταξὶ—καὶ τράβηξε γιὰ τὴν ὁδὸν Ζωοδόχου Πηγῆς.

Σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ ποῦγραφε ἡ ἐφημερίδα Πληοώνει, κατεβαίνει, χτυπάει τὸ κουδοῦνι, βγαίνει μιὰ ὑπηρέτρια.

—Ἡ δεσποινὶς Δήμητρα Μ. . . παρακαλῶ ;

—Ἐπάνω εἶναι. Ὁ κύριος ;

—Πέστε της ὅτι ἕνας κύριος θέλει νὰ τῆς μιλήση. Εἶναι ἀνάγκη μεγάλη.

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ ὁ Περικλῆς ἀνεβαίνει τὴς πολυτελέστατες καὶ μὲ βαρύτιμα χαλιὰ στρωμένες σκάλες τοῦ σπιτιοῦ τῆς Δήμητρας Μ.

Ἡ ὑπηρέτρια τὸν περνάει στὸ σαλόνι.

—Περιμένετε λίγο καὶ ἔρθασε ἡ κυρία.

Πρώτης τάξεως σπίτι. Σωστὸ παλάτι. «Νὰ πῶ εἶχα δικό μου αὐτό». Σκέφτηκε ὁ Περικλῆς. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ πόρτα ἄνοιξε, καὶ ἐνεφανίσθη ἕνας πυξαμισοφορεμένος ἄγγελος. Μιὰ κοῦκλα μελαχροινή, Ἦταν ἡ Δήμητρα.

—Μὲ ποῖον ἔχω τὴν τιμήν, παρακαλῶ ;

—Περικλῆς Πλεμενίδης, καλλιτέχνης. . .

—Χαίρω πολύ. Δήμητρα Μ. . .

—Ἤρθα, ξέρετε, γιατὶ βρῆκα ἐγὼ τὸ τσαντάκι σας !

Ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς «Μικρῆς Ἀγγελίας» εἰς μίαν του φωτογραφίαν μὲ τὸν συνεργάτην μας κ. Πιμπρινέτ.

Τὰ μάτια τῆς Δήμητρας ἀστραψαν ἀπὸ χαρά.

—Τὸ βρήκατε ἐσεῖς, λοιπόν; Ἀ! τί εὐτυχία !

—Μάλιστα. Ὁρίστε τὸ. . . Ὁρίστε καὶ τὰ γράμματά σας. Τὰ χρήματα ὅμως δὲν ὑπάρχουν γιατὶ ἐφόντωσα καὶ τὰ ἐξωδέψαμε πρωτοῦ διαβάσω πὴν ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα.

Ἡ Δήμητρα πῆρε τὰ γράμματά της, τὰ ξεφύλλισε ἕνα-ἕνα, τὰ βρῆκε σωστά, καὶ ὕστερα ἀπὸ ἀνυστεναγμὸ ἀγκαλιάσεις.

—Ἀχ, χάρις μου. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ γράμματα ἐξηρτᾶτο ἡ τιμή μου, τὸ μέλλον μου, ἡ ζωή μου. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ μοῦ τὰ σώσατε ὅλα αὐτὰ σεῖς ! . . .

Καὶ ἡ Δήμητρα ἄρχισε νὰ διηγᾶται τὸν ἔρωτά της μὲ κάποιο Τάκη ποὺ τὴν ἐγκατέλειψε καὶ ἀγάπησε ἄλλην.

—Ἀχ, κ' ἐγώ, δεσποινίς, εἶμαι ὁμοιοπαθής ! Κ' ἐγὼ τὰ ἴδια ἔχω.

—Τὸ λέτε σοβαρῶς ;

—Ἀχ ναί. . .

Οἱ δυὸ ὁμοιοπαθεῖς ἀλληλοκυττιαχτήκανε μὲ λυπημένο ὕφος.

Σὲ λίγο ἡ Δήμητρα συνεχίζει.

—Τὰ εἶχα στὸ τσαντάκι μου προχθὲς τὴ νύχτα. Τὰ εἶχα πάρει ἀπὸ τὸν ἄπιστο. Εἶχαμε δώσει ἕνα τελευταῖο ραντεβοῦ γιὰ νὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψη πίσω. Λυπημένη καὶ ἀφημένη ἀπὸ ἡμουνα καθὼς πέρναγα ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ἁγίου Κωνσταντίνου πῆγα νὰ ἀνεβῶ στὸ αὐτοκίνητο, μοῦτεσε τὸ πσαντάκα μου καὶ τῶχασα. Ὦ κύριέ μου, σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

Καὶ τοῦδωσε καὶ τὰ δυὸ πῆς χέρια.

—Τίποτε, δεσποινίς. Τίποτε.

Δραματικὰ πολὺ ὁ Περικλῆς τῆς φίλησε καὶ τὰ δυὸ χέρια καὶ σηκώθηκε νὰ φύγη.

—Ὦ μὴ φύγετε. Καθῆστε νὰ φᾶμε μαζί. Σὲ λίγο θάρθῆ καὶ ἡ μαμὰ ἀπὸ τὸ Φάληρο.

—Μὰ ὁ μπαμπᾶς σας ;

—Δὲν ἔχω μπαμπᾶ. Μόνο μαμά. Ξέρετε, ὅ,τι θέλω ἐγὼ κάνω ἐδῶ μέσα. . .

Τέλος νὰ μὴ σᾶς πὰ πολυλογῶ ἦρθε ἡ μαμὰ φάγανε μαζί, ἡ Δήμητρα ἦταν χαρούμενη γιατὶ ξαναβρῆκε τὰ γράμματά της, ἀλλὰ καὶ γιατί. . . τῆς ἀρέσει ὑπερβολικὰ αὐτὸς ὁ τύπος ! . . .

Τὸ τρατέζι... ἐπαναλαμβάνεται τὴν ἄλλη μέρα. . . Τὸ βράδυ, ἡ Δήμητρα μὲ τὴν μαμά της πᾶνε στὸ θέατρο, τὴν ἄλλη μέρα ἡ Δήμητρα καὶ ὁ Περικλῆς βγαίνουνε μαζί. . . Προσκολοῦμαι καὶ ἐγὼ γιὰ παρέα. Πᾶμε στὸ Φάληρο... καί. . . Ψημένη ἡ δουλειά ! Ἡ Δήμητρα ἀπάνω σ' ἕνα ποτηράκι κρασί ἀποκαλύπτει ὅτι ἀγαπάει τὸν Πλεμενίδη !

Δὲν εἶναι καὶ ἄσκημη ἡ ἀποκάλυψις αὐτή ! Ἕνα ἑκατομμύριο προῖκα, σπίτι καὶ μοναχοκόρη !

Τοῦ Περικλῆ τοῦρθε σὰν κεραμίδα !

Ἔλα ὅμως ποὺ ἐλάτρευε τὴν Πόπη !

—Λησμονῆσατε γίνο, ὅπως ἐλησμόνησα καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον ! Λέει ντροπαλὰ ἡ Δήμητρα.

—Ἔλατε νὰ γίνω καὶ κοιμπάρος ἐγώ.

Καὶ σὲ λίγο, μὲ δυσταγμοὺς ὁ Περικλῆς καὶ γεμάτη χαρὰ ἡ Δήμητρα, ἀραβωνιάστηκαν. . .

Ἐκέρασα ἐγὼ σὰν κοιμπάρος ποὺ ἤμουνα. ξαναπέρασε ὁ γαμτρός, ἡ νύφη ἔχοεψε μὲ τὸν κοιμπάρο κατόπιν ξανάπταμε εἰς ὑγείαν τῶν Μεχρῶν Ἀγγελίων. . . ὅλων τῶν ἐφημερίδων καὶ . . . τὴν ἄλλη μέρα ἔοθαν τὸ θέατοο !

—Ὁ Περικλῆς παντρεύεται καὶ παίρνει ἑκατομμύοια.—ἔλεγε ὁ ἕνας.

—Λέκα ἑκατομμύοια ποοῖκα, ὁ ἄλλος.

Ὅλοι πεοιεοέγανε τὸν Περικλῆ. Τὸν ζηλεύανε ὅλοι, Ἐκείνος ποὺ δὲν χάοηκε καθόλου ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Περικλῆς ! Τὰ ἑκατομμύοια μποοοῦσα σπίτι Πόπη ἐνοοῦ ἦταν γι' αὐτὸν τί ποτά. . .

—Κοιμπάρο, ποῦ ἔλεγε. Μοῦ φαίνεται ποὸς δὲ θὰ γίνης κοιμπάρος !

—Γιατί ; ὁοὲ Περικλῆ δὲν ποοέπεσα ;

—Γιατὶ δὲν τὸ λέει ἡ καοδιά μου, ὀὲ μοῦ λέει νὰ πουλήθῆ. Ὡοαία εἶναι, κοῦκλα, λεοτὸ ἔχει, μὰ δὲν εἶναι Πόπη. Τὴν Πόπη κὰ μὰ καλύθω !

—Βοῆ κοντὲ ἄσε τὴς τσαγικότητες καὶ τὰ δοάμαια καὶ ἀμάτιν γιατί. . . δὲν σ' ἀγαπάει ἡ Πόπη !

—Δὲν μ' ἀγαπάει ; Τί λὲς κοῦκλα. Πείσμα εἶναι. Θὰ τῆς πεοάσω.

—Ὥστε τί θὰ γίνη ;

—Ἀς πεοιμένουμε κὶ αὔοιο. Δὲν ξέοεις τί ξημεοώνει ἡ αὔοιον !

Καὶ ἡ αὔοιον, ξημεοώνει. . . Κοντὰ κὰ μωστικὰ ἀτ' ὅλους ὁ Πεοικλῆς τὰ εἶχε ξαναστιάζει διὰ μέσου τοίτου, τεταάτου, πέμπτου καὶ ἕκτου, μὲ τὴν Πόπη . . .

Ἡ Πόπη εἶχε πεισθῆ κὶ ἐπανέλθῆ εἰς τὴν κοιλτεχνικὴν ἐυτίαν κοιμωμένος πειά . . .

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέραις ἡ Δήμητρα ἐλάμβανε ἀτὸ ἔμενα ἕνα γράμμα—ποῦ νὰ πολυπήσω νὰ πάω προσωπικῶς νὰ ἀναγγεῖλω τὰ γε

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Paul Ginisty

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ...

—Τί καιρὸς εἶναι ἔξω; ρώτησε ὁ Ρομπὲρ Λαλλιὲ στὸν ὑπηρέτη του, ποὺ τὸν ξύπνησε.

—Ἐλεεινὸς καιρός, κύριε: κρύο, χιόνι, ὑγρασία.

—Θαυμάσια!

Ντύθηκε καὶ ἔπειτα θυμήθηκε πὼς ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν γιατρὸ Ἐρσάρ, ἕνα στενό του φίλο. Ἐπίτηδες εἶχε διαλέξει μάρτυρας ἀσήμαντους, ἀφανεῖς, ἐπιθυμώντας ἡ μονομαχία αὐτὴ νὰ μὴ μαθευτῇ.

Λίγα λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὴν κανονισμένη ὥρα, ἦρθε ὁ γιατρὸς Ἐρσάρ.

—Πῶς; Πρόκειται νὰ χτυπηθῆς;....Μ' αὐτὸ δὲν γίνεται πιὰ στὸν καιρό μας....Ἔπειτα γιὰ ποιὸ λόγο; Μὲ τὸν Μπαιλιέ;.... Ποιός εἶναι πάλι αὐτὸς ὁ Μπαιλιέ; Ποῦ τὸν ξετρύπωσες;

—Εἶναι ἕνας ἄνθρωπος πολὺ καθὼς πρέπει, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ ἀτύχημα νἆναι παντρεμένος μὲ μιὰ πολὺ ἄσχημη γυναίκα, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἕνας βλάκας. Θὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ ὅλα ὕστερα.

Οἱ δυὸ μάρτυρες, πολὺ ἐπίσημοι, παρουσιαστήκανε μὲ μεγάλη ἀκρίβεια.

Μπήκανε στ' αὐτοκίνητο. Ὁ Ρομπὲρ Λαλλιὲ εἶχε μεγάλο κέφι στὸ διάστημα τοῦ δρόμου. Στὴ γέφυρα Μπενώ, τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε. Σὲ λιγάκι κατέφθασε καὶ τ' ἄλλο αὐτοκίνητο. Τὰ δυὸ ἀμάξια προχωρήσανε στὸ μάκρος τοῦ Ζηκουάνα ἀργά, ἐπειδὴ ὁ δρόμος ἦταν σὲ κακὰ χάλια. Φθάσανε σ' ἕνα εἶδος πανδοχείου, μὲ δῆμ πολὺ πένθιμη σ' αὐτὴ τὴν χειμωνιάτικη ἐποχή. Ἡ ἰδιοκτήτρια ζήτησε συγγνώμην γιὰ τὸν ἄντρα της, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ δεχθῇ «τοὺς κυρίους». Ὁδηγήθηκε σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ἔφερε μιὰ λεκάνη, δυὸ πετσέτες, ἔπειτα σαν ἕνας ἄθωπος συνηθισμένος πιὰ σ' αὐτὲς τὴς δουλειές, ἀπεσύρθη διακριτικά.

Ἡ αἴθουσα αὐτή, ποὺ δὲν ἔπαιρνε παρὰ μόνο τὸ καλοκαίρι τὸν πραγματικό της προορισμό, ἦταν κλειστή, στὸ βάθος μόνο μὲ χρωματιστὲς λινάτσες, ποὺ παρασταίνανε ἀτεχνα διάφορες σκηνές: βατοχιὰ ὑπέρμετρα μεγαλωμένα, στὰ ὁποῖα ἕνας ἀφελὴς ζωγράφος εἶχε δανείσει μὲ μεγάλες ἀξιώσεις, στάσεις ἀνθρώπινες. Μέσα σ' αὐτὸν τὸν διάκοσμο, ποὺ θύμιζε λαϊκὸ μπάλο, εἶχαν συσσωρευθῆ πολλὲς καρέκλες πάνω στὴν ἐξέδρα τῶν μουσικῶν. Ἀπὸ παντοῦ σχηματίζονταν δυνατὰ ρεύματα ἀέρος.

—Διάβολε! δὲν κάνει καθόλου ζέστη, εἶπε ὁ Λαλλιὲ, θγάζοντας τὸ καπέλλο του, τὸ σακκάκι του καὶ τὸ γελέκο του.

Ὁ Μπαιλιὲ ἔκανε τὸ ἴδιο ἀπολύτως ἤρεμος, μὲ ὕφος γεμάτο ἀνία. Οἱ μάρτυρες μαζευτήκανε γιὰ νὰ καθορίσουνε μὲ κλῆρο τὴν ἐκλογὴ θέσεων, καὶ τῶν σπαθιῶν.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι σταθήκανε σὲ στάσι προσοχῆς. Ὁ Λαρντουά, ὁ ὁποῖος διεύθυνε τὸν ἀγῶνα, στούρωσε τὴς μύτες τῶν ὅπλων, καὶ τρομερὰ συγκινημένος πρόφερε μὲ μιὰ φωνὴ μελοδραματική:

—Ἐμπρός, κύριοι!

Ὁ Ρομπὲρ Λαλλιὲ καὶ ὁ Μπαιλιὲ ἀλληλοχαιρετήσανε ἀπολύτως κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ των. Μὰ ἡ μέθη ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ ξίφος τοὺς κυρίεψε λίγο-λίγο, καὶ ἡ μονομαχία πῆρε κάποια ζωηρότητα. Στὴν τρίτη ἐπαφὴ, ὁ Λαλλιὲ δέχτηκε ἕνα τραῦμα ἀρκετὰ βαθὺ στὸν βραχίονα. Τὸ αἷμα ἀνάβλυσε καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ δυνατά. Ὁ Μπαιλιὲ, ἐνῶ ντυνότανε, κύτταζε τὸν πληγωμένο μὲ κάποια ἀνησυχία, καὶ ἔνοιωθε κανείς πὼς ἦταν σχεδὸν ἕτοιμος νὰ τοῦ πῇ:

—Συγχωρῆστε με....δὲν τῶκανα ἐπίτηδες.

Μέσα στ' αὐτοκίνητο ποὺ τοὺς ἔφερνε πίσω, ὁ Λαλλιὲ ἔνοιωθε μιὰν ἀκράτητη ἐπιθυμία νὰ πέσῃ ν' ἀναπαυθῆ. Οἱ δυὸ μάρτυρες, ἀπαραίτητοι καὶ μηδαμινοί, τοῦ ἐπιδαψιλεύανε γελοῖες περιποιήσεις, ποὺ τὸν ἐκνευρίζανε. Ὅταν γυρίσανε στὸ Παρίσι, τοὺς εὐχαρίστησε καὶ ἔμεινε μόνος μὲ τὸν γιατρὸ Ἐρσάρ.

—Καλὰ τὰ κατάφερες, τοῦπε αὐτός.... Δὲν εἶναι τίποτα....Μὰ θὰ σὲ τσούξῃ λιγάκι.

—Πρέπει ὡς τόσο νὰ σοῦ διηγηθῶ γιατὶ χτυπήθηκα. Ἄμ, θὰ μοῦ ποῦνε καὶ ἄλλη φορὰ νὰ κάνω φιλανθρωπίες!

—Ἐσύ, ἕνας γυναικᾶς, ἕνας γλεντζὲς, ἕνας ἄνθρωπος μὲ τόσες ἐπιτυχίες....

—Εἶσαι πολὺ εὐγενικός....Ἐ. λοιπόν! ἀκριβῶς ἐπειδὴ συμβαίνει αὐτό. Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ ἐγνώρισα αὐτὸν τὸν θαυμάσιο Μπαιλιέ, ποὺ μ' ἐφιλοδώρησε μὲ μιὰ γερὴ σπαθιά. Σοῦ εἶπα ἤδη πὼς εἶναι παντρεμένος μὲ μιὰ τρομερὰ ἄσχημη γυναίκα, ὤ! ὅσο γι' αὐτό, εἶναι ἀπολύτως ἄσχημη, μὲ μιὰν ἀσχημιὰ ποὺ δὲν ἐπιδέχεται συζήτησι καὶ δικαιολογία....Θεέ μου! ὅταν τὸ σκέπτομαι, μὰ τί ἀνόητος ποὺ στάθηκα! Ἡ σύμπτωσι τῶφερε ἔτσι, ὥστε νὰ συναντηθῶ τρεῖς φορὲς κατὰ σειρὰ στὰ σκλόνια, μ' αὐτὴ τὴν ἀντιπαθητικὴ κ. Μπαιλιέ. Μοῦ προξενοῦσε λύπη.. Ναί....γιατὶ βοισκότανε πάντα ἀνακατεμένη μὲ πολὺ ὡραῖες γυναίκες, καὶ μοῦ φάνηκε ὅτι τὸ καθήκον ἑνὸς καλαναστεθαμμένου ἀνθρώπου, ἔστω καὶ ἂν γινότανε αὐτὸ τελείως θεβιασμένα, ἦταν νὰ μὴ τῆς ἀποδείξῃ πόσο ἦταν ἀδιάφορη γιὰ ὅλο τὸν κόσμο....Μὰ τί κάθομαι καὶ σοῦ λέγω; Ἡ συμπεριφορὰ αὐτὴ μοῦ προξενοῦσε μιὰ στενοχώρια (ἂν ἐπιτρέπεται ἐπὶ τέλους νἆναι κανείς τόσο λίγο ψυχολόγος!). Μοῦ φαινότανε πὼς ὑπέφερε ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψι αὐτή. Ναί, ἀκριβῶς, ἐπειδὴ, (συγχώρεσέ μου αὐτὴν τὴν περιαυτολογία) μὲ γλυκοκυττάζανε μεγάλα ἐλκυστικὰ πλασματάκια, ἐπειδὴ λατρεύω τὴς ὄμορφες γυναίκες, ἔκαμα τὴ σκέψι πὼς ὑπῆρχε μιὰ κατάδηλη ἀδικία μέσα στὴν ἀσχημιὰ τῆς φτωχῆς αὐτῆς μικρούλας, καὶ ὅτι οἱ ἄνδρες, ἔστω καὶ ἂν εἶχαν μιὰ ἐπιμελημένη ἀνατροφή, ἦταν σκληροὶ τῆς δείχνουν τόσο φανερὰ τὴν περιφρόνησί τους....

Στὴν ἀρχὴ φάνηκε ἐνθουσιασμένη...

Καὶ ἐγὼ ἐπίσης αἰσθανόμουνα ἕνα εἶδος ἀποστροφῆς, γιὰ τὸ ὁποῖο μεμφόμουνα τὸν ἑαυτό μου, ἐπειδὴ συλλογιζόμουνα πόσο θὰ ταν σκληρὸ γιὰ μιὰ γυναίκα, τὴν ὁποία κρατζόμουνα λεπτὴ καὶ ἔξυπνη, νὰ δίλεπῃ κατὶ τὸ εἶδος τοῦ μπούκοστᾶζ ὁλόγυρά της, καὶ ἐγὼ θὰ αἰσθανότανε χωρὶς ἄλλο μιὰ φρίκη ὁλοτυπία γιὰ τὴς ἄλλες, τὴς εὐνοουμένες τὴς περιστοτιχισμένες ἀπὸ ἄνδρας, τὴς θαυμαζόμενες....Τὸ αἴσθημα αὐτὸ ἦταν σὰν μιὰ μυσις εὐαισθησίας, ποὺ ποτὲ ὡς τότε δὲν εἶχε καταλάβει πὼς ἔκρυβα μέσα μου.

—Δὲν τῶξερα πὼς εἴχες τόσο λεπτὰ αἰσθήματα.

—Οὔτε καὶ ἐγὼ δὲν τῶξερα· ἔγω ψυχαγωγητῆ, ἄλλωστε τώρα πιὰ σ' αὐτά. Ἡ συμπτωσι τῶφερε ἔτσι, ποὺ ὁ Μπαιλιέ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἕνας ἄνθρωπος πολὺ καθὼς πρέπει, κι ποὺ δὲν φαίνεται πολὺ κολακευμένος ποὺ σέρνει κατόπι του αὐτὴ τὴν ἀσχημοῦλα, μ' ἐπροσκάλεσε, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ συνομιλία, ὅπου εἴχαμε θέξει ἕνα θέμα, ποὺ μᾶς ἐνώθρε καὶ τοὺς δυό, νὰ πάγω στὸ σπίτι του. Πῆγα δυὸ φορές. Τὴν τείτη φορὰ ἀναγκάστηκα νὰ τὸν περιμένω λιγάκι, ὁλομόναχος κοντὰ στὴν γυναίκα του. Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἀπολύτως πὼς ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν ἐξαιρετικὰ στὴς ἀσχήμιες τῆς. Ὁ οἶκτος μου διαδιαστήκηκε: «ὁρίστε σκέφθηκα. μιὰ δυστυχισμένη, στὴν ὁποία γιορίς ἀμφιβολία δὲν θὰ πῇ ποτὲ κανένας μιὰ συμπαθητικὴ λέξι, μιὰ τουφεριότητα, ποὺ κολακεύει, ποὺ δίνει μιὰ γλυκειὰ ἀνάμνησι....» Πῆρα φωτιὰ κοντὰ στὴν ἱπποτικὴ σκέψι.... Φαντάστηκα τὸν ἡμουν ἥρως, δίνοντάς της, ἀπὸ καθῆκον φιλανθρωπία, τὴν παραίθησι κάποιας τρυφερότητος. Μπῆκα στὸ ἔργο. Ἄρχισα νὰ μουμουρίζω καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω τί, μὲ τὴν πιὸ γητευτικὴ φωνή μου. Στὴν ἀρχὴ φάνηκε ἐνθουσιασμένη. Ἐγὼ, παρασυρόμενος ἀθελά μου τὸν ρόλο μου καὶ ἐντελῶς ἀπαλὰ τῆς ἔπιασα τὰ δυὸ χέρια καὶ τῆς τὰ φίλοσα. Σὲ ὀλίγο πὼς εὕρισκα τὴν στιγμὴ ἐκείνη, πὼς ἤμουν πολὺ καλός, πολὺ εὐσπλαχνικός. Δὲν κόπιασε ἄλλη πρόθεσι ἀπὸ τοῦ ν' ἀφήσω στὴν κ. Μπαιλιὲ τὴν παρήγορη σκέψι, πὼς κι αὐτὴ μποροῦσε....ν' ἀρέσῃ καὶ νὰ τῆς δίνω τὴν φευγαλέα κάποιο ἐντύπωσι τῆς ἀπορίας, τῆς ἱκανοποιήσεως, τῆς ματιωδοῦλας.... Κοπιάσε, κι' αὐτὴ στὴ ζωή της ἕνα παρόμοιο μάντζο, ὅπως ἔλεγε ἡ γυναίκες, ἔστω καὶ ἕνα νὰ γιὰ μιὰ στιγμή. Λοιπόν. βλέπεις ὅτι σὲ μέρους μου, ἦταν μιὰ καλὴ πράξη, ἐπαινημένη ἀπὸ μια ἰδέα πραγματικὰ γοητευτική. Ξαφνικὰ ἔμπηξε μιὰ κραυγή, ἄρχισε νὰ γρατσίσται. λές καὶ τὴν μεταχειρίστηκα σὰν κανένας γωροῦλλακας, λές καὶ εἶχα φθάσει στὴ ἔσχατα. πράγμα ποὺ δὲν μὲ τραβοῦσε σὲ πάσῃ περιπτώσει, λές καὶ κινδύνευα ἡ ὑπόληψί της....Ἄρχισε νὰ φωνάζῃ. Ὁ ἄντρας τὴς ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει, παρουσιάστηκε. «Ὁ κύριος, εἶπε ἐκείνη, μοῦ φέρθηκε ἀκαλαβῶς». Βρισκόμουνα σὲ μιὰ γελοία κατάστασι. Ὁ Μπαιλιὲ ἀνασήκωσε ἀδιόρατα τοὺς ὤμους, καὶ ἀπεφάσισε ὡς τόσο νὰ κάνῃ κατὶ ποὺ ἔκανε....Τὰ παρακάτω τὰ ξέρεις. Ὅσο γιὰ μένα δὲν ξέρω πιὰ τί μοῦ λέγει.

—Αὐτὴς τὴς γνώμης εἶμαι καὶ ἐγώ, ἀπαντήθηκε ὁ γιατρὸς Ἐρσάρ, καὶ μ' ἕνα ἀισθηματικὴ σοῦ γενναιοφροσύνη δὲν πάμε ἀπὸ τοῦ νὰ εἶσαι ἕνας μεγάλος γαϊδοῦρος. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔγε τὸ νοῦ σου, νὰ μὴ χαλάσῃς τὸν ἐπίδεσμό σου.

ΠΩΛ ΖΙΝΙΣΤΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟ ΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΑΣ. ΤΑΛΙΑΔΗ.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

[Ὁ κὺρ Ἀχιλλέας ὁ Σταύρακας, ἕνας τίμιος ἀμαξᾶς μὲ παραδόσεις, ὕστερα ἀπὸ τὸν κακὸ δρόμο ποὺ ἔπῃρε ὁ γυιός του καὶ μὴ ἔχων πλέον καμμιὰ ἐλπίδα σ' αὐτὸν ἀναγκάζεται νὰ νοικιάσῃ δυὸ δωμάτια στὴν αὐλή του. Τὸ ἕνα ἐνοικιάζεται ἀπὸ ἕνα νέο σοβαρὸ φοιτητὴ καὶ ὑπάλληλο ὑπουργείου —τὸν Κώστα Λιγηρό. Ἡ κόρη τοῦ Σταύρακα, ἡ Λευκή, ποὺ εἶχε τελειώσῃ τὸ χρόνο ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο, ἕνα βράδυ γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸ ἐνοίκιασμα τῆς αὐλῆς συναντᾶ τὸν Κώστα ποὺ δὲν τὴν εἶχε κἀ αὐτὸς προσέξῃ ὡς τότε καὶ τοῦ λέγει ὅτι ἔχει ἕνα γράμμα. Τὸ γράμμα προέρχεται ἀπὸ τὴ Χρηστίνα, κόρη ἑνὸς ἐφοπλιστοῦ, ποὺ τοῦ ὑπενθυμίζει πὼς πρέπει νὰ βρεθῇ στὴν ἑστερίδα τῆς κ. Ράμου. Ὁ Λιγηρὸς πηγαίνει ἐκεῖ μαζὺ μὲ τὸν φίλο του Ὀδυσσέα].

10.

(Ἡ συνέχεια)

Τὸ δωμάτιο τοῦ Λιγηροῦ βυθισμένο σὲ σκότος. Τὰ παράθυρά του κλειστά. Ἕνα παράθυρο ἀνοικτὸ στὸ δωμάτιο τοῦ Σπύρου Κουδούνη ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔφθανε ὡς ἔξω στὴν αὐλὴ ἕνα βαρύ, βραχνὸ κάποτε ρογχαλητό, ὡσὰν ἐπιθανάτιος ρόγχος κάποιες φορές. Καὶ μαζὺ μὲ τὸ ρογχαλητὸ αὐτὸ κάποιες ἀναριθρες ἀκατάληπτες κραυγές. Ὀνειρεύτανε θορυβωδῶς ὁ Κουδούνης. Ἡ κραυγές του πνιγμένες ἔπαιρναν κάποτε ἕνα ὑπερδραματικὸ τόνο, ὡσὰν σβυσμένη καὶ ἀτελισμένη ἀπαγγελία μονολόγου. Ἐπάνω τὸ χαγιάτι σιωπηλό. Μέσα ἀπ' τὴς ἀκτῖνες τοῦ φεγγαριοῦ ἡ γλάστρες του μὲ τὰ μικρὰ τριανταφυλλα καὶ τὰ γεράνια ποὺ ἔπεραν κ' αὐτὰ σχήματα φασμαγορικά. Πίσω ἀπὸ τὴν φαντασμαγορία αὐτὴ ἕνα παράθυρο ἀνοικτό.

Τὸ παράθυρο τῆς Λευκῆς. Δὲν εἶχε κοιμηθῆ τὴ νύχτα ἐκείνη ἡ κόρη τοῦ Σταύρακα. Τὸ κεφάλι της βαρὺ ἀπὸ σκέψεις μπερδεμένες καὶ ἀλλόκοτες. Καὶ στὰ στῆθή της ἕνα βάρος ἀλλόκοτο κ' αὐτό. Ἔβρισκε τὸ κρεββάτι της στενό. Καὶ τὴν ἔπνιγε. Ἐσηκώθηκε, ἄνοιξε τὸ παράθυρό της καὶ ἔμεινε ὧρες ὁλόκληρες ἀκουμπισμένη στὸ παράθυρό της, πότε χαϊδεύοντας νευρικὰ τὸ λουλούδια καὶ πότε φέροντας νευρικὰ τὸ χέρι της στὸ μέτωπό της ποὺ τὸ αἰσθανόταν νὰ καῇ ἀπὸ μιὰ δυνατὴ φωτιά. Ἀναπνάσσουνταν κάστοτε καὶ ἔπνιγε τὴν ἀναπνοή της ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ ἀχρωασθῇ κάποια βήματα ἢ καὶ κάποιο τρίξιμο τῆς ἐξώπορτας. Δὲν ἀργοῦσε ὅμως νὰ ἀντληφθῇ ὅτι τὰ βήματα καὶ τὸ τρίξιμο αὐτὸ ἦταν δημιουργήματα τῆς φαντασίας της.

Πρώτη φορὰ ἡ φαντασία τῆς Λευκῆς τὴν νύχτα ἐκείνη ἔπαιρνε τόσο φτερά. Καὶ πρώτη φορὰ στὸ παράθυρο πέταγμά της ἀγκάλιαζε στὴν σκέψι καὶ στὴν ψυχή της διάφορες μορφές. Κι' ἐπάνω ἀπ' ὅλες τὴς μορφὲς ἡ μορφὴ τοῦ Λιγηροῦ ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τὸν εἶχε ἀντικρύσῃ κατάματα τὸ βράδυ ἐκεῖνο καὶ εἶχανχρῆσῃ ἀλλάξῃ διαστικὰ δυὸ τρία λόγια δίνονταις τὸ γραμματόα τὸ φορεμένο ἀπ' τὸ μεσημέρι. Αὐτὸ τὸ γραμματόα τὴν ἐβασάνιζε. Ἂν μποροῦσε νὰ μάθαινε τὸ περιεχόμενό του. Ἡ ἀδιαφορία ὅμως ποὺ ἔδειξε γι' αὐτὸ ὁ Κώστας ἐμετοίαζε κάποτε τὴν περιέργεια ποὺ τὴν ἐβασάνιζε. Τὸ ρολόϊ τοῦ γειτονικοῦ σπατιοῦ ποὺ εἶχε ἀνοιγμένα τὰ παράθυρα ἐσήμανε δωρεά. Ἡ Λευκὴ μὲ πνιγμένη ἀναπνοὴ ἐμέτρησε τοὺς χτύπους. Μιά, δυό, τρεῖς.

—Ἡ ὥρα τρεῖς, ἐσκέφθηκε, κι' ἀκόμη δὲν γύρισε γιὰ ὕπνο ὁ Κώστας.

Τὸ κεφάλι της φλογισμένο καὶ βαρεμένο ἄρχισε νὰ πλάτῃ ὑποθέσεις καὶ ἱστορίες παράδοξες. Καὶ μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια της ὡσὰν ἀνὰ μερφὴ τοῦ Κώστα ποὺ τὴν κάτταζε μὲ εἰρωνεία καὶ σὰν μὲ καϋμό. Στὸ κύτταγμα αὐτὸ ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ προσπαθοῦσε νὰ διώξῃ ἀπ' τὸ κεφάλι της τὴς ἰδέες αὐτές. Τὰ μηνύγγια της ὡς τόσο χτυποῦσαν δυνατά. Τὸ κρανίο της ἔλεγε πὼς θὰ γινότανε θρύμματα. Καὶ μαζὺ μ' αὐτὸ καὶ ἡ καρδιά της ποὺ χτυποῦσε ἀνώμαλα καὶ δυνατά. Τὸ δωμάτιο τὴν στενοχωροῦσε. Μισόγυμνη σχεδὸν ἐβγῆκε ἔξω στὸ χαγιάτι. Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τῶν ἄστρων ἡ γειμνὲς πλάτες της ἔλαμναν σὰν ἕνα κομμάτι ἀπὸ φίλντισι. Τὰ μαλλιά της ἀχτένιστα ἔπεφταν τοῦφες τοῦφες ἐπάνω στὸ πρόσωπό της. Μὲ μιὰ δίαια κίνησι διώρθωσε τὰ μαλλιά της, πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ σὰν εἰσπνοὴ μιᾶς καινούργιας ἀνοιξιάτικης μυρωμένης ζωῆς καὶ αἰσθάνθηκε κάποιαν ἀνακούφισι. Ἡ νύχτα βαθειὰ ἀκόμη. Τὰ μάτια της ἐκαρφώθηκαν σχεδὸν στὰ κλωνιὰ τῆς ἀμυγδαλιᾶς, ἀσημένια ἀπὸ τὸ χάδι τοῦ φεγγαριοῦ.

Μὴ ἔχοντας κατόπι συναίσθησι τῶν κινήσεών της κατέβηκε τὴς σκάλες τοῦ χαγιατιοῦ,

Ἀκούμπησε στὸν κορμὸ τῆς ἀμυγδαλιᾶς.

ἔφθασε κάτω στὴν αὐλὴ ἐστήριξε τὸ κεφάλι της ἐπάνω στὸν κορμὸ τῆς ἀμυγδαλιᾶς καὶ ἔμεινε ἐκεῖ σὲ μιὰν ἀγαλματοῦδη στάσι τρία ὁλόκληρα λεπτά. Τὰ γυμνά της μπράτσα σὰν νὰ τὰ ἐχάϊδευε τώρα ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι. Στὸ χάδι αὐτὸ αἰσθάνθηκε σὰν κάτι τὸ ἡδονικό.

Τὸ βαρὺ ρογχαλητὸ κὰ τὸ ἀκατάληπτο παραμιλητὸ τοῦ κὺρ Σπύρου Κουδούνη τὴν ἀφέπασε ἀπὸ ἕνα αἰσθηματικὸ ρεμβασμό. Ἐπέσταυρωσε ἀσυναίσθητα τὰ χέρια της καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ Λιγηροῦ. Ὁ Κώστας δὲν εἶχε γρίσῃ ἀκόμη. Κλειστὸ τὸ παράθυρό του, ἡ πόρτα ὅμως ἀνοιχτή. Ὁ Λιγηρὸς φεύγοντας σὰν ζαλισμένος καὶ σὰν σὲ μεθῦσι εἶχε ξεχάσῃ ἐπάνω στὴν πόρτα τὸ κλειδί.

Ἡ Λευκὴ ἐστοιμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα. Ὁλόκληρο τὸ χορὶ τῆς ἐτάραξε ἀπὸ ἕνα δυνατὸ πυρετό. Ἕνας κρύος ἱδρώτας τερεχοῦσε τὸ μέτωπό της. Μὲ πνιγμένη τὴν ἀναπνοή της ἀρουγκράζουνταν. Ἠσυχία παντοῦ. Στὸ δωμάτιο τοῦ Λιγηροῦ νεκρωσὴ σιγή. Ὁ Σπύρος ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο ἐρογχαλίζε καὶ παραμιλοῦσε δυνατά. Ἕνας τρόμος ἐκυριεύρε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ψυχὴ τῆς Λευκῆς. Ἔπῃρε ὅμως στιγμὴ τὴν ψυχὴ τῆς Λευκῆς. Ἔπῃρε ὅμως ἀπόφασι τὸ κορμί. Καὶ μὲ μιὰν ἀποφασιστικότητα θάρρος κατόπι. Καὶ μὲ μιὰν ἀποφασιστικότητα ἔσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ Κώστα. Ἡ πόρτα ἀνοιξε ἀμέσως. Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καθὼς ἐπλημμύρισε ἀπὸ τὴν ἀνοιγμένη πόρτα ἡ Λευκὴ κατώρθωσε νὰ ρίξῃ μιὰ διαστικὴ ματιὰ μέσα στὸ δωμάτιο. Ἐπάνω στὸ τραπέζι μὲ τὰ βιβλία διέκρινε ἕνα κερί. Ἐψηλάφησε τὸ τραπέζι μὲ τρεμάμενα χέρια καὶ κατώρθωσε νὰ βρῇ ἕνα κουτὶ σπίρτα. Ἄναψε διαστικὰ τὸ κερὶ καὶ σὰν νὰ ἀναζητοῦσε μὲ τὸ μάτι της ν' ἀνακαλύψῃ κάτι μέσα στὰ βιβλία. Ὡσὰν νὰ μὴν εἶχε ἄδικο ἡ διαίσθησής της αὐτῆς. Ἡ Λευκὴ μὲ τὴν πρώτη διαστικὴ ἀναζήτησί της διέκρινε τὸν κομψὸ φάκελλο ποὺ τοῦ εἶχε δώσῃ ἀπὸ τὸ βράδυ. Τὸν ἄρπαξε μὲ ἀγωνία. Καὶ μὲ μιὰ λαχτάρα ἔβγαλε τὸ γραμματάκι. Τὸ ἔφερε διαστικὰ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ κεριοῦ καὶ τὸ ἐδιάβασε τρέμοντας. Τὸ ἄφησε κατόπι στὴ θέσι του καὶ αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό της νὰ κλονίζεται. Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια συγκρατήθηκε. Ὡσὰν ν' ἄκουσε κάποιο θόρυβο. Τρομαγμένη ἔσβυσε τὸ φῶς τοῦ κεριοῦ καὶ βγῆκε στὴν αὐλή. Τριελίζοντας καὶ μὲ σαλεμένο παράδοξα τὸ κεφάλι της ἔφθασε ὡς τὴν ἀμυγδαλιά. Ἐκεῖ ἐστήριξε ἐπάνω στὸ γέρικο κορμό, τὸ σωματάκι της ποὺ σπαρταροῦσε ἀπὸ ἀγωνία καὶ πυρετὸ καὶ φέροντας τὰ χέρια της στὸ φλογισμένο της πρόσωπο ἐψιθύρισε μὲ πνιγμένο λιγμικὸ κλάμα.

—Ἡ Χρηστίνα! Ἡ Χρηστίνα. . .

Πρώτη φορὰ στὴ ζωή της αἰσθανότανε τόσο βαθὺ ψυχικὸ πλῆγμα. Καὶ πρώτη φορὰ ἐδοκίμαζε στὴν Ψυχή της ἕνα αἴσθημα ἀλλόκοτο γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν τὴν ἐγνώριζε κάν, ποὺ τὴν αἰσθανότανε ὅμως ἀντιμέτωπη στὴν δική της τὴν εὐτυχία καὶ τὰ δικά της ὄνειρα.

Στὴν αὐλὴ ἀκούσθηκαν τὴν ὥρα ἐκείνη βαρειὰ βήματα. Ἤταν τὰ βήματα τοῦ Κώστα ποὺ γύριζε στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Ἡ Λευκὴ τὸν διέκρινε κάτω ἀπὸ τὴν μισοφωτισμένη ἀτμόσφαρα τῆς αὐλῆς χωρὶς ἐκείνος νὰ τὴν ὑποπτευθῇ. Ὡσὰν νὰ ἐτρώλιζε ἀπὸ τὸ μεθύσι. Ἐμπῆκε στὸ δωμάτιό του καὶ ἔπεσε ἐπάνω στὸ κρεββάτι του χωρὶς ν' ἀνάψῃ κάν φῶς. Ἡ Λευκὴ ἐσύρθηκε σχεδὸν προὸς τὸ χαγιάτι καὶ ἀνέβηκε τὴς σκάλες του μὲ τρεμάμενα πόδια καὶ μὲ σπαραγμένη ψυχή. Τὰ πουλιὰ τώρα ἄρχισαν νὰ ψάλουν τὸν ἑωθινό τους ἀείνο. Ἡ Λευκὴ ἀπαυαμωμένη ψυχικὰ ἔπεσε ἐπάνω στὸ κρεββάτι της. Ἀδύνατο νὰ κλείσῃ τὰ μάτια της. Ἰδέες μάτρες ἐστριφογυρίζαν στὸ κεφάλι της. Καὶ τὰ φλογισμένα της χείλη ἐψιθύριζαν.

—Ἡ Χρηστίνα! Ἡ Χρηστίνα...

Οὔτε καὶ ὁ Κώστας ὡς τόσο μποροῦσε νὰ κλείσῃ τὰ μάτια του. Στὴ σκέψι του χορευτοῦσαν σὰν φαντάσματα μορφὲς καὶ πράγματα. Ὁ χρυσὸς τῆς κ. Ράμου, ἡ Χρηστίνα ἡ τὸ παράπονό της καὶ τὴν σάρκα της ποὺ ἐφιλοῦσε ἐπάνω του σπαρταρώντας στοὺς γοφοὺς ἑνὸς βάβας, ὁ ἐφοπλιστὴς ὁ πατέρας τῆς ποὺ ἐκοιμόταν ζυβαῖα σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σάλας, ὁ κόσμος ποὺ τὸν ἐκυτοῦσε μὲ ζηλότυπα μάτια καὶ ἡ μικρὴ κόρη τῆς σπατονοκυρᾶς του, ἡ Λευκή. Καὶ στὸ χορεοσμόημα αὐτὸ τῶν σκέψεων καὶ τῶν ἀναμνήσεών του ὡσὰν νὰ ἐδοκίμαζε πόνους μελαγχολίες, ἀγωνιτεύσεις καὶ μιὰ παράδοξη χαρὰ μέσα σ' ἕνα δυνατὸ φῶς. Ὁ κ. Σπύρος ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο ἐξακολουθοῦσε νὰ ρογχαλίζῃ βαριά. Τὰ πρῶτα φῶτα τῆς αὐγῆς γλυστροῦσαν τώρα ἀπὸ τὴ παράθυρο τοῦ Λιγηροῦ καὶ ἀπὸ τὴν μισανοιγμένη πόρτα τῆς κόρης τοῦ Σταύρακα.

***

Ὁ κὺρ Ἀχιλλέας ὁ Σταύρακας ἐκύτταξε τὸ ρολόϊ του. Πεντέμισι. Ἤταν πολὺ πρωὶ ἀκόμη. Ἔπῃρε ἕνα κάθισμα καὶ κάθισε στὴν αὐλὴ κάτω ἀπὸ τὸν ἰσκιο τῆς ἀμυγδαλιᾶς. Τὸ πρόσωπό του εἶχε βαθειὰ τὰ ἴχνη τοῦ πόνου. Καὶ τὰ μάτια του σὰν ἕνας καθρέφτης μέσα εἰς τὸν ὁποῖον καθρεφτίζονταν μιὰ ἀτέρμαντη ἐσωτερικὴ θλίψη. Ἡ Ἀσημίνα κατεβαίνοντας ἀπ' τὸ χαγιάτι τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ρώτησε μὲ κάποια τυρεφεύσιτρα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΟΙ ΣΑΛΤΙ

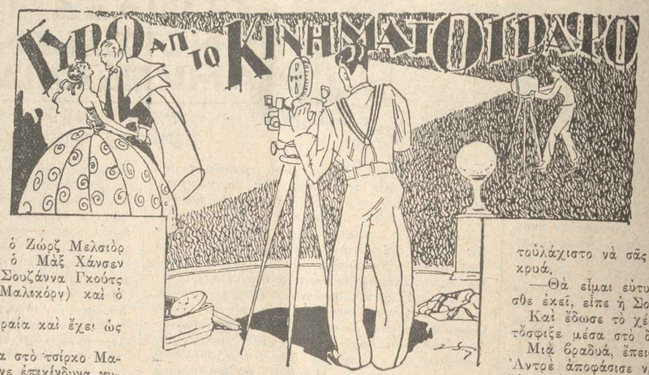

Ἡ ταινία αὐτὴ τῆς ἑταιρίας Ἀλμπὲρ Λωζέν, παρμένη ἀπὸ τὴν ὄπερα κωμὶκ τοῦ κ. Ὀρντονό, εἶναι ἠχητική, ὁμιλοῦσα καὶ ἄδουσα. Ἡ σκηνοθεσία ἔγινε ἀπὸ τὸν Ρομπὲρ Λάν.

Τοὺς κυριωτέρους ρόλους παίζουν ὁ Νικολὰς Κολὶν (Παγιάς), ἡ Καίτη ντὲ Ναγκὺ (Σουζάννα), ὁ Ζώζ Μελσιὸρ (ὁ κόμης τῆς Ἐτικέτας), ὁ Μὰξ Χάνσεν (Ἀντρὲ ντὲ Λανζάκ), ἡ Σουζάννα Γκούτς (Μαριόν), ὁ Λουΐ Ράλφ (Μαλικόρν) καὶ ὁ Πιὲρ Ράσιγκ (Πιγκουΐνος).

Ἡ ὑπόθεσις εἶναι πολὺ ὡραία καὶ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια στὸ τσίρκο Μαλικόρν, ἡ ὡραία Στέλλα ἔκανε ἐπικίνδυνα γυμνάσματα ἐπάνω σ' ἕνα ἐναέριο σύρμα: κινδύνευε κάθε στιγμὴ νὰ σκοτωθῇ, γιατὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ τσίρκου αὐτοῦ ποὺ ἤτανε φτωχότατος καὶ εἶχε βολευθῇ ὅπως-ὅπως δὲν σκοτιζόταν καὶ πολὺ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν σαλτιμπάγκων. Ἀλλ' εὐτυχῶς, ἡ Στέλλα εἶχε θρῇ στὸν κλόουν Παγιάς, ἕναν ἀφωσιωμένο φίλο, ποὺ δὲν παρέλειπε νὰ κάνῃ αὐστηρὲς παρατηρήσεις στὸν Μαλικόρν σχετικῶς μὲ τὸ νούμερο αὐτὸ ποὺ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι στὸ κοινὸ γιατὶ ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο.

—Ἐκμεταλλεύεσθε τὴν Στέλλα, εἶπε ὁ Παγιάς, γιατὶ ξεύρετε καλὰ ὅτι ρηψοκινδυνεύετε τὴ ζωή της.

—Τὸ νούμερό της ἔχει μεγάλη ἐπιτυχία, εἶπε ὁ Μαλικόρν, καὶ αὐτὸ μονάχα μ' ἐνδιαφέρει. Ἂν δὲν θέλετε νὰ βλέπετε τὸ θέαμα, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κανονίσετε τοὺς λογαριασμούς σας, καὶ νὰ φύγετε.

—Θὰ φύγω αὔριο, εἶπε ὁ Παγιάς: μένοντας ἐδῶ, μοῦ φαίνεται ὅτι γίνομαι συνένοχος σὲ μιὰ κακὴ πράξη.

Ἐνῶ οἱ δύο ἄνδρες συζητοῦσαν ζωηρά, μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ ἀντήχησε μέσα στὸ τσίρκο, τὴν ὁποίαν ἀκολούθησε μιὰ μεγάλη σιωπή. Ἡ Στέλλα, ἡ ὁποία εἶχε χάσει τὴν ἰσορροπία, εἶχε πέσει ἐπάνω στὸν στῖβο.

Μὲ μεγάλη προφύλαξι τὴν μετέφεραν στὸ καμαρίνι: ἀλλὰ ὁ θάνατος ἤτανε ἤδη ζωγραφισμένος στὸ πρόσωπό της. Ἡ Στέλλα ἔκανε νόημα ὅτι ἤθελε νὰ μιλήσῃ στὸν Παγιὰς καὶ νὰ τὴν ἀφήσουν μόνη.

Κοντά της ἤσαν μονάχα ὁ γέρω-κλόουν καὶ ἡ κόρη τῆς Στέλλας, ἡ μικρὴ Σουζάννα, ποὺ ἤτανε πέντε χρονῶν. Τὸ κοριτσάκι ἔπαιζε χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ τί συνέβαινε: ἡ μητέρα δρῆκε τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ σκύψῃ στὸν Παγιάς. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη της ἕνα μενταγιὸν καὶ τὸ ἔδωσε στὸν κλόουν.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ φωτογραφία τοῦ πατέρα τῆς μικρῆς Σουζάννας. Ἔζησα εὐτυχισμένη μερικὰ χρόνια, ἀλλὰ ὕστερα μ' ἐγκατέλειψε καὶ ἀναγκάστηκα νὰ δουλέψω: μιὰ μέρα, Παγιάς, θ' ἀνταμώσετε ἴσως τὸν πατέρα καὶ τότε θὰ τοῦ δώσετε νὰ καταλάβῃ τί ὑπέφερα.

Ξανάπεσε ἐπάνω στὸ προσκεφάλι της ξερνόντας αἷμα: ἀνέπνεε μὲ δυσκολία· ἔξαφνα, τὸ ψυχομάχημα ἔπαυσε· ἡ φτωχὴ μικρὴ Σουζάννα δὲν εἶχε πιὰ μητέρα...

Ὁ Παγιάς, θὰ ἤθελε νὰ τὴν πάρῃ μαζί του, ἀλλ' ὁ Μαλικόρν ἀνέλαβε τὴν ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ, καὶ ὁ κλόουν ἔφυγε μόνος.

Πέρασαν δεκαπέντε χρόνια. Ὁ Μαλικόρν εἶχε ἐξακολουθήσει τὴ δουλειά του καὶ τὸ τσίρκο του εἶχε πάρει νέο ὄνομα: εἶχε γίνει τὸ τσίρκο ποὺ τραγουδεῖ: δὲν ἔκανε καὶ πολὺ ἄχτιμες δουλειές, ἀλλ' ὁ Μαλικόρν ζητοῦσε πάντα ἐντυπωσιακὰ νούμερα καί, μιὰ μέρα ποὺ βρισκότανε σ' ἕνα καλλιτεχνικὸ πρακτορεῖο, γιὰ νὰ δρῇ καλλιτέχνας, ἀντάμωσε τὸν Παγιάς. Μολονότι οἱ δύο ἄνδρες δὲν αἰσθάνονταν καμμιὰ φιλία ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, ἔσφιξαν τὰ χέρια καὶ ὁ Παγιὰς ρώτησε ἀμέσως:

—Τί κάνει ἡ Σουζάννα;

—Ἔγινε ἕνα ὡραῖο κορίτσι, ποὺ ἔχει μεγάλη ἐπιτυχία στὸ τσίρκο μου: μοιάζει τὴ μητέρα της, εἶναι καλόβολη σὰν κι' ἐκείνη καὶ εἰσπράττει ἀρκετὰ τραγουδώντας αἰσθηματικὰ τραγουδάκια.

—Θὰ ἤθελα νὰ τὴν ξαναΐδω, εἶπε ὁ κλόουν συγκινημένος.

—Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μπῆς στὸ σπίτι μου, εἶπε ὁ Μαλικόρν.

Καὶ ὁ Παγιὰς δέχθηκε, εὐτυχισμένος ποὺ θὰ ξαναβλέπε τὴ Σουζάννα.

Ἔνοιωσε πραγματικὰ μιὰ εἰλικρινῆ συγκίνησι ξαναβλέποντας τὴν νέα, καὶ αὐτὴ ἔνοιωσε μιὰ ἀληθινὴ συμπάθεια γιὰ τὸν κλόουν.

—Μοιάζετε τὴν μητέρα σας, εἶπε ὁ Παγιάς. ἔχετε τὴν ὁμορφιά της καὶ τὴ φωνή της.

Μίλησαν γιὰ τὰ περασμένα καὶ μιὰ ἀμοιβαία συμπάθεια γεννήθηκε ἀνάμεσά τους: μὰ γρήγορα, ἡ γρήκη καρδιὰ τοῦ κλόουν ἔνοιωσε ἕνα δυνατώτερο αἴσθημα. Μονάχα κοντά της αἰσθανότανε τὸν ἑαυτό του εὐτυχισμένο καὶ ἀπεφάσισε νὰ τελειοποιήσῃ τὴν καλλιτεχνική της μόρφωσι. Ἡ Σουζάννα εἶχε καθηγητὴ τοῦ χοροῦ τὸν κλόουν Πιγκουΐνο, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχε μάθει ὅ,τι ἤξερε, ὄχι δηλαδὴ καὶ μεγάλα πράγματα. Ὁ Παγιὰς τῆς ἔμαθε ἕνα κομψὸ χορὸ στὸν ὁποῖον γρήγορα διακρίθηκε. Ἐνῶ ὁ Παγιὰς ἔκανε μάθημα χοροῦ στὴ Σουζάννα, ἕνας νέος, ὁ Ἀντρὲ ντὲ Λανζάκ, τοῦ ὁποίου τὸ αὐτοκίνητο εἶχε πάθει βλάβη ὄχι μακρυὰ ἀπὸ τὸ τσίρκο, κύτταζε μ' εὐχαρίστησι τὸν καθηγητὴ καὶ τὴν μαθήτρια: ἀλλὰ πρέπει ν' ἀναγνωρίσουμε ὅτι τὰ μάτια του φαινόνταν πιὸ εὐχαριστημένα στὴ θέα τῆς μαθήτριας παρὰ τοῦ καθηγητοῦ.

Ὁ Ἀντρὲ ἀνυπομονοῦσε νὰ δγάλῃ τὸ αὐτοκίνητό του ἀπὸ μιὰ γοῦβα λάσπες ὅπου εἶχε μπῆ· ἐζήτησε λοιπὸν τὴν συνδρομὴ τῶν ἀλόγων τοῦ τσίρκου. Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτὸ ἐγνωρίσθη καὶ μὲ τὴν μικρὴ χορεύτρια. Ὅταν τελείωσε τὴν ρύθμισε:

—Θὰ μ' ἀφήνετε τώρα; Δὲν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ξαναδῶ;

—Εἶμαι ἀπασχολημένος κάθε θράδυ στὸ σπίτι καὶ δὲν ἔχω καθόλου καιρὸ ἐλεύθερο, εἶπε ἡ Σουζάννα.

—Ἀλλὰ ἂν δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἰδῶ ἀπὸ κοντά, εἶπε ὁ νέος, θὰ μπορέσω τοὐλάχιστο νὰ σᾶς χειροκροτήσω ἀπὸ τὴν κρυά.

—Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ ξεύρω ὅτι θὰ μ' ἰδῆτε ἐκεῖ, εἶπε ἡ Σουζάννα.

Καὶ ἔδωσε τὸ χέρι της στὸν νέο, ὁ ὁποῖος τὄσφιξε μέσα στὸ δικό του μὲ τρυφερότητα.

Μιὰ θραδυά, ἔπειτα ἀπὸ τὴν παράστασι, Ἀντρὲ ἀποφάσισε νὰ πάῃ νὰ πάρῃ τὴ Σουζάννα ἀπὸ τὸ καμαρίνι της, γιὰ νὰ γυρίσουν τὸν θρίαμβο ποὺ εἶχε κερδίσει σ' ἕνα νέο χορό. Ἡ Σουζάννα δέχθηκε. Σὲ λίγο θρίσκόνταν σ' ἕνα ἐστιατόριο τῆς πρωτεύουσας, καταχαρούμενοι ποὺ ἦσαν μαζί.

Ὁ ἐνθουσιασμός τους μεγάλωσε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ ποτήρια σαμπάνια, ποὺ ἤπιαν γελώντας καὶ διασκεδάζοντας, ὅταν θέλησαν θρέθηκαν πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸν κόμητα τῆς Ἐτικέτας, καὶ τὴν ἀντριά του θυγατέρα.

Ὁ κόμης πλησίασε τὸν Ἀντρὲ καὶ τοῦ ἔκανε παρατηρήσεις, ἀποφασισμένος νὰ σταματήσῃ τὴν Νάντια μὲ τὸν Ἀντρὲ ντὲ Λανζάκ.

Ἔβλεπε σ' αὐτὸν τὸν μέλλοντα γαμπρό του καὶ ἡ παρουσία τῆς Σουζάννας τὸν τάραζε. Ἡ τελευταία αὐτὴ δὲν ἔχασε καθόλου καιρό: ἐδήλωσε στὸν Ἀντρὲ ὅτι δὲν θὰ σταματήσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ τσίρκου, ὅπου ξαναΐδρε τὸν πιστὸ Παγιάς.

Ἀλλ' ὁ Ἀντρὲ δὲν εἶχε χάσει τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναδρῇ τὴ Σουζάννα. Μιὰ μέρα, πῆγε στὸ καμαρίνι της καὶ παίρνοντας τὸ χέρι της στὰ δικά του, τῆς ὡρκίστηκε ὅτι ἤταν ἡ μόνη γυναίκα ποὺ εἶχε ἀγαπήσει. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε στὸ καμαρίνι της ὁ Παγιάς.

Κατατρομαγμένος στὴν ἀρχὴ, ἑτοιμάζόταν νὰ διώξῃ τὸν ὀχληρό, ἀλλὰ βλέποντας τὴ ματιὲς ποὺ ἔρριχνε ἡ Σουζάννα στὸν Ἀντρὲ, κατάλαβε πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ μόρα του, πὼς τὸ φτωχὸ ἐρωτικό του ὄνειρο ἤταν καταδικασμένο νὰ σβύσῃ... Μὲ μιὰ πατρικὴ χειρονομία, ἔνωσε τὰ χέρια τοῦ Ἀντρὲ καὶ τῆς Σουζάννας.

Ἐκείνη, εὐτυχισμένη, ἄρχισε νὰ σιγοτραγουδάῃ τὴν ἀγαπημένη της ρομάντσα:

«Τὸν κόσμο ἡ ἀγάπη κυβερνᾶ...»

Στὰ παρασκήνια πολλοὶ θεατὰ τὸ ἄκουαν: ἔξαφνα, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ παρουσιάσθηκε· ἤτανε ὁ κόμης τῆς Ἐτικέτας. Ὁ Παγιὰς τὸν ἀνεγνώρισε. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὸ γελοῖο ὄνομα ἤτανε ὁ ἄνθρωπος τοῦ μενταγιόν, ἤτανε ὁ πλούσιος σύντροφος τῆς Στέλλας, ἤτανε ὁ πατέρας τῆς Σουζάννας.

Καὶ ὁ κλόουν, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ χαμηλή:

—Σᾶς γνωρίζω ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια: ἐγὼ κράτησα τὴ Στέλλα στὰ χέρια μου τὴ θραδυὰ ποὺ πέθανε.

Ὁ κόμης, στὴ θύμησι τῶν περασμένων καταταράχθηκε καὶ θυμήθηκε μὲ πόνο τὴν χαριτωμένη καλλιτέχνιδα ποὺ εἶχε ἀγαπήσει τόσο.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἡ Σουζάννα ἄρχισε νὰ τραγουδῇ τὴν «Κολινέτ».

Ὁ κόμης, ὅλο ταραγμένος, ρώτησε τὸν κλόουν, πῶς μποροῦσε ἡ νέα νὰ τραγουδῇ αὐτὴ τὴ ρομάντσα ποὺ τὴν εἶχε συνθέσει ἄλλοτε ὁ ἴδιος καὶ ποὺ δὲν τὴν εἶχε ἀκούσει ποτέ.

Ὁ Παγιὰς, ἀποκρίθηκε: «Ἡ Στέλλα τὴν τραγουδοῦσε καὶ αὐτὴ ποὺ ἀκούτε... εἶναι κόρη σας».

Δὲν ἔμενε πιὰ παρὰ ν' ἀοραθωμιάσουν τοὺς δυὸ νέους, πράγμα ποὺ ἔγινε ἀμέσως.

Καὶ ἄκουσαν τότε τὴν Σουζάννα νὰ ξαναλέῃ τὸ ἀγαπημένο της τραγοῦδι, συνοδευμένη ἀπὸ ὅλο τὸ πλῆθος τοῦ τσίρκου:

«Τὸν κόσμο ἡ ἀγάπη κυβερνᾶ...»

Ο ΦΑΚΟΣ

Ὁ Νικολὰς Κολὶν καὶ ἡ Καίτη ντὲ Ναγκὺ σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ ἔργου.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Κατ' αὐτὰς ἐγίνετο μεγάλη συζήτησις μέσα εἰς ἕνα σαλόνι γιὰ τὸ ζήτημα τῶν παιδικῶν ἐξοχῶν. Μερικοὶ ὑποστήριζαν ὅτι αὐτὸ μᾶλλον βλάττει παρὰ ὠφελεῖ τὰ παιδιά, διότι τοὺς προσφέρει ἑνὸς μηνὸς σχετικὴν εὐζωΐαν: τὸ παιδὶ συνηθίζει νὰ πίνῃ τὸ γάλα του, νὰ κάμνῃ τὸ λουτρόν του καὶ ὕστερα ξαναγυρίζει στὴν φτωχικὴ καλύβα του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ.

Δὲν ἔχουν ἴσως ἀπολύτως ἄδικο, ἀλλὰ δὲν πρέπει καὶ νὰ σκέπτονται ὅτι κάτι θὰ κερδίσῃ τὸ παιδὶ ὕστερα ἀπὸ ἑνὸς μηνὸς καλὴ ζωὴ στὸν καθαρὸ ἀέρα καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ κάτι θὰ ἔχῃ ἀντανάκλασι στὴν ὑγεία του;

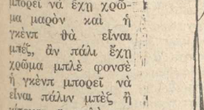

Εἶναι λογικὸ νὰ λέμε: Ἂς ἀφήσωμε τὸ παιδὶ αἰωνίως στὴν κακομοιριὰ ποὺ τὸ καταδίκασε ἡ μοῖρα νὰ ζῇ καὶ ἂς μὴ τοῦ προσφέρωμε οὔτε ἑνὸς μηνὸς ἀναψυχρισι;

Οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ποὺ πρεσβεύουν τὴν ἀνωτέρω ἄποψιν φρονοῦν ὅτι καὶ τὰ Ὀρφανοτροφεῖα εἶναι περιττά, διότι ὅταν τὸ παιδὶ ἐγαίνει ἀπ' ἐκεῖ μέσα ξαναγυρίζει στὴν δυστυχία του, ἀλλὰ λησμονοῦν ὅτι τὰ Ὀρφανοτροφεῖα ὅπως καὶ ἄλλα παρόμοια ἱδρύματα τοῦ μαθαίνουν κάτι ἕνα ἐπάγγελμα, ὥστε ἐξερχόμενο ἀπ' ἐκεῖ νὰ μπορῇ νὰ ζήσῃ μὲ τὴν ἐργασία του. Δημοσνοῦν ἐπίσης ὅτι ἡ διαμονὴ εἰς τὸ Ἵδρυμα τὸ ὁπλίζει μὲ διάφορα ἠθικὰ ἐφόδια, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς κινδύνους καὶ τὰς δυσκολίες ποὺ θὰ συναντήσῃ στὴ ζωή του.

Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο βεβαίως νὰ μὴν ὑπῆρχε δυστυχία εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ ἐφόσον αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον δὲν ἔχομε καθῆκον νὰ προσταθοῦμε τουλάχιστον νὰ τὴν μετριάζομεν;

ΜΟΔΑ

Σήμερα θὰ σᾶς προσφέρωμε τὰ ἀχνάρια ἑνὸς κομψοτάτου φορέματος, τὸ ὁποῖον μπορεῖτε νὰ κατασκευάσετε μόνη σας μὲ 4½ μέτρα ὕφασμα πλάτους ἑνὸς μέτρου καὶ 75 ἑκ. τοῦ μέτρου διὰ τὴν «γκέντα».

Τὸ φόρεμα ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα κορσὰζ μπλουζὲ καὶ ἡ φούστα εἶναι μονταρισμένη σὲ ἕνα ἀμπεσμὰν καὶ καταλήγει σὲ γκοντέ.

Ἡ ζώνη δὲν εἶναι ἀπαραίτητη, ἀλλὰ ἂν θέλετε νὰ θάλετε ζώνην μπορεῖτε νὰ τὴν κάμετε ἀπὸ πικὲ ἢ κορδέλλα γκρὸ - γκραὶν καὶ νὰ κλείῃ μὲ μιὰ μπούκλα ἀπὸ σμάλτο ἢ γκαλαλίθ.

Ἂν τὸ φόρεμά σας γίνει ἀπὸ κρὲπ σατὲν ἢ φάϊ ἢ ἄλλο μεταξωτὸ ἢ γκὲντ ἀπὸ δαντέλλα ἢ ἀπὸ μουσλίνα ντὲ σουά, ἢ κρὲπ ζορζὲτ εἶναι ἀπαραίτητη.

Τὸ φόρεμα αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἔχῃ χρῶμα μαρὸν καὶ ἡ γκὲντ θὰ εἶναι μπὲζ, ἂν πάλι ἔχῃ χρῶμα μπλὲ φονσὲ ἡ γκὲντ μπορεῖ νὰ εἶναι πάλιν μπὲζ ἢ κίτρινη, ἢ μπλὲ ναντέ, ἢ ἰδουὰρ ἢ καὶ γκρί. Τὸ λασάρισμα θὰ γίνῃ μὲ κορδελλίτσα μεταξωτὴ τοῦ ἰδίου χρώματος μὲ τὴν γκὲντ καὶ κεντᾶτε γύρω - γύρω τῆς τουπίτσες ποὺ θὰ ἀνοίξετε μὲ ἕνα αἰχμηρὸ ἐργαλεῖο.

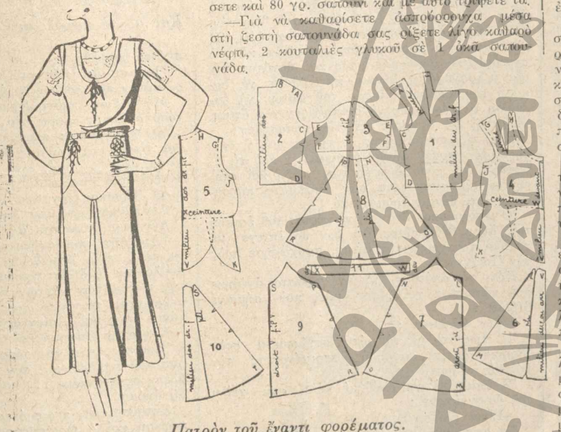

Πατρὸν τοῦ ἔναντι φορέματος.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

Ἀκολουθώντας καὶ μεγεθύνοντας τὰ ἀχνάρια σας θὰ ἐπιτύχετε τὸ φορεματάκι σας.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Τὰ αὐτιὰ εἶναι τὸ μέρος τοῦ προσώπου ποὺ προσέχουν λιγώτερο ἡ γυναῖκες καὶ δὲν ἔχουν διόλου δίκηο, διότι τὸ ὡραῖο αὐτὶ εἶναι πρᾶγμα ποὺ σπανίως ἀπαντᾶται καὶ ὅταν ἀπαντᾶται πρέπει νὰ τὸ περιτοιῆται κανείς.

Τὸ ὡραῖο αὐτὶ δὲν ἀποκτᾶται, διότι τὸ σχῆμα τοῦ ἀποτελεῖ τὴν εὐμορφιά του καὶ τὸ σχῆμα δὲν μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ, μπορεῖμε ὅμως νὰ τὸ παρουσιάζωμε κάπως καλλίτερο ἀφ' ὅ,τι μᾶς τὸ ἔδωσε ἡ φύσις ἂν τὸ περιποιούμεθα. Δηλαδὴ νὰ τὸ πλένωμε ὅσο συχνὰ καὶ τὸ πρόσωπό μας, νὰ τὸ τρίβωμε μὲ κολώνια γιὰ νὰ διατηροῦμε τὸ δέρμα του λεῖο καὶ διαφανὲς νὰ τὸ καθαρίζωμε μέσα μὲ ἕνα σπάρτο καὶ βαμβάκι βουτηγμένο σὲ κολώνια.

Τὰ ἄχρα τῶν αὐτιῶν πρέπει νὰ εἶναι κόκκινα, ἀλλὰ προσταθῆτε νὰ ἐπατυγχάνετε τὸ κοκκίνισμα αὐτὸ πέζοντας τῆς ἄχρες καὶ ὄχι μὲ μακιγιάζισμα. Τὸ κοκκίνισμα μὲ λίγη κόκκινη πούδρα νὰ τὸ κάμνετε μόνον ἂν ἔχετε νὰ πᾶτε κάπου τὸ θράδυ.

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Αἱ κηλῖδες ἀπὸ κερὶ ἐξαλειφόμεναι μὲ τὸ σίδερο καὶ στουπόχαρτο ἀφήνουν λαδιά· γι' αὐτὸ προσαμᾶτε νὰ τὶς καθαρίζετε τρίβοντας μὲ οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν.

—Γιὰ νὰ καταλάβετε ἂν τὸ οἰνόπνευμα εἶναι ἀνόθευτο βουτῆξτε μέσα ἕνα χαρτὶ à filtrer καὶ ἀφῆστε το νὰ στεγνώσῃ. Ἂν μετὰ τὸ στέγνωμα τὸ χαρτὶ πάνει εὔκολα φωτιὰ τὸ οἰνόπνευμα εἶναι 85-90 βαθμῶν. Ἂν ἀνάψῃ δύσκολα εἶναι κατωτέρου τῶν τὸ βαθμῶν, ἂν δὲν ἀνάψῃ διόλου κακὸ σημεῖον.

—Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὰ ἀσημικά σας ἀναμίξετε 125 γρ. στὶμη σὲ 1 λίτρα νερὸ προσθέσετε καὶ 80 γρ. σαπούνι καὶ μὲ αὐτὸ τρίψετέ τα.

—Γιὰ νὰ καθαρίσετε ἀσφαλῶς μέσα στὴ ζεστὴ σαπουνάδα σας ἀφήστε λίγο καθαρὸ νέφτι, 2 κουτουλιὲς γαλικοῦ σὲ 1 ὀκὰ σαπουνάδα.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Κολοκυθάκια γεμιστά.—Παίρνομε ἀρκετὰ μεγάλα κολοκύθια, τὰ ξύνομε λίγο ἀπ' ἔξω, κόβομε τὴς ἄκρες καὶ τὰ σκάβομε ἀπὸ μέσα. Ὕστερα τὰ τηγανίζομε μὲ προσοχὴ καὶ τὰ ἀφήνομε νὰ κρυώσουν.

Τότε ἑτοιμάζομε τὸν γεμά, τὸν καθουρδίζομε καὶ προσθέτομε λίγο ρύζι, μαϊντανό, ἀλάτι, πιπέρι μοσχοκάρυδο. Ἀφοῦ ψηθῇ ἀρκετὰ γεμίζομε τὰ κολοκύθια, τὰ δουλώνομε καὶ τὰ ποσθετοῦμε ἴσια σὲ μιὰ κατσαρόλα νὰ βράσουν μὲ τὸ ἀνάλογο νερὸ καὶ μὲ τὸ βούτυρο τοῦ τηγανίσματος.

Ὅταν βράσουν σερβίρομε σὲ πιατέλα καὶ μὲ τὴν σάλτσα ποὺ ἔχουν κάμνομε σάλτσα αὐγολέμονο. Δηλαδὴ κτυποῦμε ἕνα-δυὸ αὐγά, προσθέτομε τὸ ζουμὶ ἑνὸς λεμονιοῦ καὶ ἀναμετεύοντας τὴν σάλτσα ρίχνομε μέσα εἰς αὐτὴν τὸ αὐγολέμονο καὶ τὴν βάζομε, πάντοτε ἀναμετεύοντας, στὴ φωτιὰ νὰ πάρῃ μιὰ βράσι. Μὲ τὴν κρέμα αὐτὴ περιχύνομε τὰ κολοκύθια καὶ προσφέρομε.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Ἐπισκεπτήρια μπορεῖ κανεὶς κὰ νὰ στείλῃ ταχυδρομικῶς ἐντὸς ἀνοικτοῦ μακροῦ φακέλλου εἴτε διὰ νὰ συγχαρῇ, εἴτε διὰ νὰ εὐχηθῇ, εἴτε διὰ νὰ συλλυπηθῇ. Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς γράφει: «Μὲ εἰλικρινεῖς εὐχάς», «Συγχαίρω ἐγκαρδίως», «Ἔτη πολλά», «Ε. Ν. Ε.» ἤτοι: Εὐτυχὲς Νέον Ἔτος, «Θερμὰ συλλυπητήρια» κτλ.

Τὸ πρόσωπο ποὺ λαμβάνει ἐπισκεπτήρια πρέπει νὰ ἀπαντήσῃ ἀμέσως καὶ στέλνει τὸ ἐπισκεπτήριόν του γράφοντας κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομά του τὴν λέξιν: «Εὐχαριστῶν» ἢ «Εὐχαριστοῦσα». Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ μὴ γράψῃ τίποτε. Ἡ ἀποστολὴ καὶ μόνου τοῦ ἐπισκεπτηρίου σημαίνει «Εὐχαριστῶ».

Ἂν στέλνῃ ἕνας κύριος εὐχὰς σὲ ἀνδρόγυνο θὰ βάλῃ μέσα εἰς τὸν φάκελλον δύο ἐπισκεπτήρια ἕνα διὰ τὸν κύριον καὶ ἕνα διὰ τὴν κυρίαν καὶ θὰ γράψῃ ὡς ἐπιγραφήν: Κον καὶ Καν. . .

Ἡ κυρία δὲν στέλνει ποτὲ ἐπισκεπτήριον εἰς κύριον, μὰ μεγάλη ὅμως δεσποινὶς ποὺ ἐργάζεται καὶ παρουσιάζεται μόνη της στὴν κοινωνία μπορεῖ νὰ στείλῃ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀπρόσεκτον, Ἐνταῦθα.—Νὰ βράσετε σκοῦνο καὶ κισσὸ καὶ μὲ τὸ ζουμὶ αὐτοῦ νὰ βρέχετε. Ἂν σὲ 10-15 ἡμέρες δὲν ἰδῆτε ἀποτέλεσμα τότε θὰ κάμετε χρῆσιν βαφῆς Oreal.

Ἀιόπην.—Δὲν ὑπάρχει φάρμακον ποὺ νὰ ἐξαλείψῃ τῆς ἕλης δυστυχῶς.

Μόλιν, Πατήσια.—Ἀφοῦ ἔχετε ξηραν ἐπιδερμίδα χρειάζετε μιὰ λιπαρὰ κρέμα καὶ ὡς τετοιαν σᾶς συνιστῶ τὴν Rodolène ὁποῦ ἔχουν ἐπιδερμίδα.

Α. Β., Πετράλωνα.—Ἔχετε ἀδίκο νὰ δυσταζετε. Ἡ εὐχαρίστησίς μου εἶναι νὰ ἐξυπηρετῶ καὶ τὰς ἀναγνωστρίας μου καὶ ποὺς ἀναγνώστας μου. Ἡ συνταγή σας εἶναι καλὴ κάμετε μὲ αὐτὴν μασὰζ ἀφοῦσες. Ὅσο διὰ τὸ στῆθος κάμετε χρῶα ἐπιθέματα καὶ ἂν δὲν ἰδῆτε ὠφέλειαν ζητήσατε ἀπὸ τὸν κ. Γεωργόπουλον Μητροπόλεως 1, εἰδικὸν φαρμακον σπεσιάλιτε.

Ἐ. Κ. Πραπ., Βόλον.—Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια σας· κάμνω ὅτι μοῦ εἶναι δυνατὸν διὰ τὰς κοφὰς ἀναγνωστρίας μου ποὺ μὲ τιμοῦν μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην τους. Γράψατέ μου ἐλευθέρως.

Δα Κορίνναν, Ζάκυνθον.—Πολὺ ὀρθῶς ἐμαντεύσατε. Πράγματι ἡ μητέρα μου ἦτο τῆς οἰκογενείας ποὺ ἀνεφέρατε καὶ εἶμαι τῷ ὄντι ἡ δὶς Alex. Ἀφοῦ αὐτὰ αἱ δηλώσεις θὰ μὲ κάμουν νὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστοσύνην σας, ὅς λέγετε, δὲν διστάζω νὰ τὰς κάμω καὶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἶμαι στὴ διάθεσί σας.

Ἔρασμ. Ἀναγνωστ.—Γιὰ στρογγυλὰ πούσουμα καταλληλότερο κτένισμα ὅλα τὰ μαλλιὰ κτενισμένα πρὸς τὰ πίσω. Ἡ χωρίστρα στὸ πλάϊ· ὄχι καὶ πολὺ ἀσχημη ἀλλὰ τὸ μυτάκι προστυχώτατο. Μὴ τὸ κάνετε. Δοκιμάσατε τὰ μαλλιὰ ὅλα πίσω.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

[Τὰ προηγούμενα.—Ἕνα ἄσβεστο μῖσος χωρίζει τῆς δυὸ οἰκογένειες τοῦ ἄρχοντος τῆς Πιέννης καὶ τοῦ Κοντοσταύλου τοῦ Μονμορανσύ. Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὸν νεαρὸ Φραγκίσκο τοῦ Μονμορανσύ, νὰ ἔχῃ συνάψῃ μυστικὲς ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὴν μοναχοκόρη τοῦ ἄρχοντος τῆς Πιέννης, Ἰωάννα. Μὰ καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Φραγκίσκου, ἀγαπᾶ τὴν Ἰωάννα. Ὁ Φραγκίσκος διατάσσεται ἀπὸ τὸν Κοντόσταυλο νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ Τεροὺάν καὶ ὁ Ἐρρῖκος ἀναγγέλλει τὴν ἀναχώρησι τοῦ Φραγκίσκου στὴν Ἰωάννα. Ἡ Ἰωάννα ἀποκτᾷ ἕνα κορίτσι, τὴ Λουΐζα. Καὶ ζῇ κοντὰ στὸ παιδί της μὲ τὴν ἀνάμνηση τῆς χαμένης εὐτυχίας της. Ὁ Φραγκίσκος, ποὺ ἐθεωρεῖτο νεκρός, ἐπιστρέφει κοντὰ στὴ σύζυγό του].

6.

(Ἡ συνέχεια)

Τότε, ὁ Φραγκίσκος, μὲ ἕνα κίνημα ἀργό, σταύρωσε τὰ χέρια του. Μὲ ὑπέρτατη προσπάθεια, ξεκρατήσε τοὺς λυγμοὺς ποὺ θέλανε νὰ ξεσπάσουν. Καὶ σοβαρός, αὐστηρὸς σὰν δικαστής, θλιμμένος σὰν κατάδικος, μίλησε :

—Ἕνα χρόνο τώρα, ὅλοι οἱ χτῦποι τῆς καρδιᾶς μου ἦταν γιὰ τὴν γυναῖκα στὴν ὁποία χάρισα τὴν καρδιά αὐτὴ γιὰ πάντα, γιὰ τὴν σύζυγο ποὺ φέρει τὸνομά μου. Στὴς στιγμὲς τῆς ἀπελπισίας, ἡ λατρευτὴ εἰκόνα τῆς γυναίκας αὐτῆς παρουσιαζότανε μπροστά μου. Στὴς μάχες, ἡ σκέψι μου πετοῦσε σ' αὐτήν. Ὅταν ἔπεσα, πρόφερα τὄνομά της, νομίζοντας ὅτι πέθανα. Ὅταν ξύπνησα, αἰχμάλωτος, κάοντας ἀπ' τὸν πυρετό, ἡ πρώτη μου σκέψη ἦταν γι' αὐτήν. Καὶ ὅταν μ' ἔπιανε ἡ ἀνησυχία, ὅταν μὲ κυρίευε ὁ τρόμος ποὺ τὴν ἐγκατέλειψε μόνη, ἀμέσως μιὰ γλυκειὰ παρηγοριὰ μὲ ἀνακούφιζε : γιατὶ ὁ ἀδελφός μου, ὁ πιστὸς καὶ καλὸς ἀδελφός μου, μοῦ εἶχε ὁρκατῆ νὰ τὴν προστατεύῃ ... Λοιπόν, νάμα... Ἔρχομαι μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἔρωτα, τρέμοντας ἀπὸ τὴν εὐτυχία. . . καὶ ἡ γυναῖκα μου σκύβει τὸ κεφάλι της... καὶ ὁ ἀδελφός μου δὲν τολμᾷ νὰ μὲ κυττάξῃ !...

Αὐτὸ ποὺ ἔνοιωσε ἡ Ἰωάννα τὴν στιγμὴ αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἐκφρασθῇ μὲ λόγια. Τὸ τρομερὸ μαρτύριο ξεπερνοῦσε τὰ ὅρια τοῦ ἀνθρώπινου πόνου, Ἀγαποῦσε ! Λάτρευε ! Καὶ ἐνῶ ἡ καρδιά της τὴν ἔστροχνε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ συζύγου, ποῦ ἐρωτοῦ, τὰ μάτια της καφρωμένα στὸν σατανικὸ αὐτουργὸ τοῦ μαρτυρίου της, κυττάζανε, σὰν μαγνητισμένα τὸ χέρι πού, μ' ἕνα κίνημα, μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ τὴν κόρη της ! Ἄκουε τὴν ἀγανακτισμένη φωνὴ χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ τί λέει, καὶ ἐκεῖνο ποὺ βούλιζε στὸ κεφάλι της, ἦταν τὰ φριχτὰ λόγια:

—Μιὰ λέξι ! ... καὶ ἡ κόρη σου πεθαίνει ! ...

Ἡ κόρη της ! Ἡ Λουΐζα της ! Τὸ φτωχὸ ἀθῶο ἀγγελοῦδι ! Τὸ θεῖμα αὐτὸ τῆς χάρης καὶ τῆς ὁμορφιᾶς ! Σκοτωμένο ! Τὸ ἀπαισιότερας ποὺ τὴν κρατοῦσε, ποὺ περίμενε τὸ μοιραῖο σύνθημα, θὰ βούλιζε ἕνα σταθὶ στὸν χαριτωμένο κάταστρο λαμπὸ ποὺ τόσες φορὲς εἶχε γεμίσει μὲ φιλιά ! ...

Ὦ μητέρα ! τραγικὴ μητέρα ! ...Πόσο ὑπέροχη ἦταν ἡ σιωπή σου ! ...

Ἡ Ἰωάννα ἔσφιγγε τὰ χέρια της. Μερικὲς σταγόνες αἷμα φάνηκαν στὴν ἄκρη τῶν χειλῶν της : ἡ δυστυχισμένη γιὰ νὰ πνίξῃ τὴν φωνὴ τῆς φλογερῆς ἀγάπης της, δάγκανε τα χείλη της, τὰ πλήγωνε, τὰ μάτωνε μὲ τὰ δόντια της...

Μόλις ὁ Φραγκίσκος ἔπαυσε νὰ μιλᾷ ὁ Ἐρρῖκος γύρισε πρὸς τὸ μέρος του.

Χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ παράθυρο, μὲ τὸ χέρι ἀπειλητικό, ἕτοιμο νὰ ὑψωθῇ γιὰ τὸ μοιραῖο σύνθημα, μὲ φωνὴ ἤρεμη, τόσο ἤρεμη στὴν τραγικὴ αὐτὴ στιγμή, ὥστε ν' ἀφήνῃ μιὰ πένθιμη ἠχὼ στὴν σιωπή, εἶπε :

—Ἀδελφέ, ἡ ἀλήθεια εἶναι πικρή. Μὰ θὰ τὴν μάθῃς ὁλόκληρη.

—Μίλησε"! φώναξε ὁ Φραγκίσκος, σταυρώνοντας τὰ χέρια του στὸ στῆθός.

—Τὴν γυναῖκα αὐτή... εἶπε ὁ Ἐρρῖκος...

—Τὴν γυναῖκα αὐτή... τὴν γυναῖκα μου...

—Ἔ λοιπόν, τὴν ἔδιωξα, ἐγώ, ὁ ἀδελφός σου !

Ὁ Φραγκίσκος κλονίστηκε. Ἡ Ἰωάννα ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγῃ ἕνας στεναγμὸς ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰν ἀνθρώπινη ἔκφρασι.

Καὶ σταθερά, ὁ Ἐρρῖκος συνέχισε :

—Ἀδελφέ, ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν εἶναι ἄξια νὰ φέρῃ τὸ ὄνομά σου. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ σὲ πρόδοσε. Νά γιατὶ ἐγώ, ὁ ἀδελφός σου, τὴν ἔδιωξα ὅπως διώχνουν μιὰ κοινὴ γυναῖκα.

Ἡ κατηγορία ἦταν βαρειά : ἡ γυναῖκα ποὺ παρέβαινε τὴν πίστι ποὺ ὤφειλε στὸν γάμο, μαστιγωνόταν δημοσίᾳ καὶ ἀπαγχονιζότανε. Καὶ αὐτά, χωρὶς δίκη, οὔτε καὶ δικαίωμα προσφυγῆς σὲ ἀνώτερο δικαστήριο, ἀφοῦ μόνος ὁ Φραγκίσκος τοῦ Μονμορανσὺ—τώρα ποὺ ἀπουσίαζε ὁ Κοντόσταυλος—εἶχε ἀπόλυτο δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου. Δὲν ἤτανε μόνο ὁ σύζυγος : ἦταν ὁ κύριος, ὁ ἄρχων !...

Ἡ σιγμὲς ποὺ ἀκολούθησαν ἤτῆξαν τραγικές.

Ὁ Ἐρρῖκος, ἕτοιμος γιὰ ὅλα, μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι στὸ σπαθί του, καὶ μὲ τὸ δεξιὸ σφίγγοντας τὸ κατέλλο του... κύτταζε διαδοχικὰ μιὰ τὸν Φραγκίσκο, μιὰ τὴν Ἰωάννα. Φαινότανε ἤσυχος μὰ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ σκοτώσῃ καὶ τοὺς δύο ἂν ἀποκαλυπτότανε ἡ ἀλήθεια.

Ἡ Ἰωάννα, μπροστὰ στὴν φριχτὴ κατηγορία ποὺ τὴν πλήγωνε κατάκαρδα, ἀνωρθώθηκε. Γιὰ ἕνα λεπτό, ἡ ἐρωμένη ξύπνησε μέσα της πὰ δυνατὴ ἀπ' τὴ μητέρα· ἕνας σπασμὸς τὴν τίναξε ὁλόκληρη καὶ προχώρησε ἕνα βῆμα. ἀσυναίσθητα. Τὴν στιγμὴ αὐτὴ εἶδε τὸ χέρι τοῦ Ἐρρίκου ποὺ ἄρχισε νὰ σηκώνεται... Ἡ δυστυχισμένη εἶδε τὴν κίνησι, προχώρησε, ἀπασβοχώρησε, τραύλισε μερικὲς λέξεις ἀκαθόριστες... καὶ κατεβάζοντας τὸ κεφάλι της, ἔμεινε ἐκεῖ μαρμαρωμένη σὰν ζωντανὴ Θλῖψη...

Ζωντανή ; ... "Αν ἡ λέξι αὐτὴ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ στὸν παροξυσμὸ τῆς φρίκης καὶ τὸ καταπόνημο τῆς ἀπελπισίας ἐκείνου ποὺ γκρεμίζεται σ' ἕνα βάραθρο, νοιώθοντας τὸ κενό, ἐπάνω, κάτω, γύρω του, παντοῦ.

Ὅσο γιὰ τὸν Φραγκίσκο, αὐτὸς κλονίστηκε, ὅπως εἶχε κλονιστῆ ἐκεῖ κάτω στὸ Τεροὺάν, ὅταν δέχτηκε κατάστηθα τὸ ἐχθρικὸ βόλι. Ἡ εὐγενικὴ αὐτὴ καρδιά, οὔτε σκέφθηκε κἂν τὸ φονιδαρχικὸ δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου. Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη δύναμη κατόρθωσε νὰ δαμάσῃ τὴν ἀκράτητη μανία τοῦ φόνου, νὰ ἐμποδίσῃ τὰ χέρια του νὰ συντρίψουν τὴν ἄτιμη, νὰ φανῇ πὸ δυνατὸς ἀπ' τὴν καταστροφή.

Ναί, τὴν συνταραχτικὴ αὐτὴ στιγμή, ἡ ἀκμνησία τῶν τριῶν αὐτῶν πλασμάτων ποὺ τὰ ἀναστάτωναν τόσο διαφορετικὰ πάθη καὶ στεκόντανε μαρμαρωμένα σὰν ἀγάλματα παρουσίαζε ἕνα θέαμα τραγικό.

Ὁ Φραγκίσκος ὅταν ἔγινε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ὅταν βεβαιώθηκε ὅτι δὲν θὰ ἔπνιγε μὲ τὰ ἴδια του χέρια τὴν ἄτιμη, προχώρησε πρὸς τὴν Ἰωάννα.

Κάτι τὸ ἀπότομο, τὸ ἀνέκφραστο ἀνέβηκε στὰ κάταστρα χείλη του, κάτι ποὺ σήμαινε βέβαια :

—Εἶν' ἀλήθεια ;

Ἡ Ἰωάννα, μὲ τὰ μάτια στηλωμένα στὸν Ἐρρῖκο, ἔμεινε σιωπηλή, περιμένοντας πὸν θάνατο λυτρωτή.

Ἡ ἴδια ἐρώτησι ἀνέβηκε πάλι στὰ χείλη τοῦ Φραγκίσκου :

—Εἶναι ἀλήθεια ;

Τὸ μαρτύριο ἦταν ὑπέρτερο τῶν δυνάμεών της Ἡ Ἰωάννα ἔπεσε. Ὄχι πὰ στὰ γόνατα μὰ κατάχαμα, ἀνασηκώνοντας μόνο τὸ χέρι της μὲ μιὰν ὑπερόανθρωπη προσπάθεια, μὲ τὸ κεφάλι της στραμμένο πάντα πρὸς τὸν Ἐρρῖκο, καὶ τὸ βλέμμα της, ἐξαγριωμένο ἀπ' τὴν ἀπελπισία, ἐπιβλέποντας ἀδιάκοπα τὸ διαβολικὸ κίνημα.

Καὶ τότε μόνο ψιθύρισε, ἡ μᾶλλον νόησε ὅτι ψιθύρισε γιατὶ τὰ λόγια της δὲν ἀκούστηκαν :

—Ὦ, μὰ σκότωσέ με ἐπὶ τέλους ! ... Μὰ βλέπεις ὅτι πεθαίνω γιὰ νὰ ζήσῃ ἡ κόρη μας !...

Καὶ δὲν ἔμεινε πὰ παρὰ ἕνα ἀναίσθητο σῶμα. ποὺ τὸ δονοῦσαν κάθε τόσο οἱ σπασμοί...

Ὁ Φραγκίσκος τὴν κύτταξε γιὰ λίγο, μὲ τὸ ἴδιο βλέμμα ἀσφαλῶς ποὺ θὰ ἔριχε ὁ πρόεδρος βιβλικὸς ἄνθρωπος ὅταν κύτταζε τὸν ἀπολ-

Καὶ μὲ τὸ κεφάλι μεσ' στὰ χέρια ἔκλαψε.

σθέντα παράδεισο.

Ἔλπισε ὅτι θἄπεφτε κεραυνόπληκτος πάλι σ' αὐτὴν ποὺ τόσο εἶχε ἀγατήσει.

Μὰ ἡ ζωή, ποὺ ἡ δύναμή της εἶναι κάποτε τόσο σκληρή, νίκησε καὶ τώρα τὸν θάνατο.

Ὁ Φραγκίσκος στράφηκε πρὸς τὴν πόρτα καὶ χωρὶς μιὰ φωνή, χωρὶς ἕνα στεναγμό, ἔφυγε, ἀργὰ - ἀργά, λίγο σκυφτός, σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ἕνα ἐφιάλτη.

Ὁ Ἐρρῖκος τὸν ἀκολούθησε,—ἀπὸ μακρυά. Δὲν ἀνησύχησε γιὰ τὴν Ἰωάννα.

Δὲν τὸν ἐνδιέφερε ἂν ζοῦσε ἢ ἂν πέθαινε.

"Αν ζοῦσε, ποῦ ἀνῆρε τώρα πὰ "Αν πέθανε πάλι, εἶχε ξεριζώσει ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸ μυαλό του τὸ ἀβάσταχτο μαρτύριο τῆς ζήλειας, τὴν φρίκη τῶν νυχτῶν ποὺ πέρασε ἀγρυπνώντας μετρώντας τὰ φιλιά τους, σιλλογιζόμενος τὶς χάδια τους καὶ κλαίοντας ἀπὸ λύσσα.

Καὶ στὴν ἐπάσημη καὶ τραγικὴ αὐτὴ στιγμὴ ὁ Ἐρρῖκος κατάλαβε πόσο δυνατὸ ἦταν τὸ μῖσος ποὺ ἔνοιωθε γιὰ τὸν ἀδελφό του. Τὸν ἔβλεπε συντριμμένο ... καὶ δὲν εἶχε ἱκανοποιηθῆ ἀκόμα.

Ζητοῦσε κάτι περισσότερο ! ... Τί ; Νὰ ἀποφερῇ καὶ ὁ Φραγκίσκος τὸν ἴδιο πόνο ποὺ ἔνοιωθε αὐτὸς τόσον καιρό, τὸν ἴδιο !...

Καὶ τὸν ἀκολουθοῦσε μὲ τὴν ὑπομονὴ ἑνὸς

κυνηγοῦ, περιμένοντας τὴν κατάλληλη στιγμή..

Ὁ Φραγκίσκος, μὲ τὸ ἴδιο ἡσυχο βῆμα, ἐξακολουθοῦσε τὸν δρόμο του, στὴν τύχη· δὲν ζητοῦσε νὰ πνίξῃ τὴν ἀπελπισία του· δὲν σκεφτότανε πίποτα, περματοῦσε σὰν νευροσπαστο χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ πηγαίνει ...

Αὐτὸ βάσταξε ὧρες.

Μιὰ στιγμὴ ὁ Φραγκίσκος εἶδε ὅτι ἦταν σχεδὸν νύχτα.

Σταμάτησε, εἶδε ὅτι βρισκότανε μέσα στὸ δάσος καὶ κάθησε στὴ ρίζα μιᾶς καστανιᾶς.

Καὶ τότε, μὲ τὸ κεφάλι μέσ' στὰ χέρια του, ἔκλαψε γιὰ πολλὴ ὥρα . . . ἐξαντλητικά... σπαρακτικά... ἀπελπισμένα...

Καὶ σὰν νὰ ἀνακούφιζαν οἱ λυγμοὶ τὴν τρέλλα τῆς ἀπελπισίας του—ἔνοιωσε ὅτι ξαναγυρνοῦσε στὸν κόσμο τῶν ζωντανῶν.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του ὅλο τὸ παρελθόν : ἡ ἀγάπη του, ἡ συναντήσεις του μὲ τὴν Ἰωάννα στὸ σπιτάκο τῆς παραμάννας, ἡ σκηνὴ μὲ τὸν ἀρχοντα τῆς Πιέννης, ὁ γάμος του, ἡ ἀναχώρησί του, ἡ ἄμυνα τοῦ Τεροὺάν, ἡ αἰχμαλωσία, καὶ τέλος ἡ τρομερὴ καταστροφή : τὰ ξαναζήσε ὅλα αὐτά !

Καὶ τότε, μιὰ ἐρώτησι πρόβαλε στὴν πληγωμένη ψυχή του:

—Αὐτὸς ποὺ μὲ σκοτώνει ποὸς εἶναι ; Αὐτὸς ποὺ κλέβει τὴν εὐτυχία μου, ποιός εἶναι ;... Τρέλλὸς ποὺ ἤμουν ! Σκεφτόμουν νὰ φύγω ! Καὶ θὰ κρατοῦσα στὴν καρδιά μου ἕνα πληγὴ αὐτή, παντοτεινὰ ματωμένη ! "Ω ! νὰ τὸν γνωρίσω αὐτὸν τὸν ἄτιμο ! Νὰ τὸν σκοτώσω μὲ τὰ χέρια μου ! Νὰ τὸν σκοτώσω !

Ὁ Φραγκίσκος τοῦ Μονμορανσὺ εἶχε μιὰ γενναία καρδιά. Καὶ ὅμως ἡ σκέψη -οῦ φόνου τὴν ἀνακούφισε ἀμέσως. . . "Ω ! ἀνθρώπινη καρδιά !

Σηκώθηκε, ἀνάπνευσε μὲ δύναμι καὶ ἕνα θλιμμένο χαμόγελο ξέσχιζε τὰ χείλη του.

—Νὰ γνωρίσω τὸν ἄθλιο ! Νὰ τὸν σκοτώσω!. . . Νὰ τὸν σκοτώσω μὲ τὰ χέρια μου!...

Τὴν ὥρα ποὺ σηκωνόταν εἶδε μπροστά του τὸν ἀδελφό του. "Ισως ὁ Φραγκίσκος νάχε πῆ δυνατὰ αὐτὰ ποὺ σκεφτότανε. "Ισως ὁ Ἐρρῖκος νὰ τάχε ἀκούσει.

Ὁ Φραγκίσκος δὲν ἀπόρησε γιὰ τὴν παρουσία τοῦ ἀδελφοῦ του. Καὶ ἁπλά, σὰν νὰ ἐξακολουθοῦσαν μιὰ ἀναφερμένη συνομιλία, εἶπε :

—Δυγήσου μου πῶς ἔγινε τὸ πρᾶγμα.

—Γιὰ ποιὸ λόγο, Φραγκίσκε; Γιατὶ νὰ σὲ βασανίσω μὲ μιὰ λύπη ποὺ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ γιατρέψῃ. . . τίποτα !

—Γελέσαι, Ἐρρῖκο ! Ὑπάρχει κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ γιατρέψῃ, εἶπε ὑπόκωφα ὁ Φραγκίσκος.

—Τί λοιπόν ; ρώτησε ὁ Ἐρρῖκος σχεδὸν εἰρωνικά.

—Ὁ θάνατος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ. . .

Στάθηκε.

Ὁ Ἐρρῖκος ἀνατρίχιασε ! Χλώμιασε ἐλαφρά. Μὰ ἀμέσως μιὰ παράξενη φλόγα ἔλαμψε στὰ μάτια του· τὸ κεφάλι του ἔκανε ἕνα κίνημα ποροληπτικό.

—Τὸ θέλεις ;

—Τὸ θέλω ! εἶπε ὁ Φραγκίσκος. Μοῦ ἔχεις ὁρκασθῆ νὰ τὴν προστατεύῃς. . . ὦ ! σώπα!... δὲν σοῦ παραπονοῦμαι. . . δὲν σὲ κατηγορῶ ! Ἐξακριβώνω, αὐτὸ εἶν' ὅλο. . . Μὰ ἐσύ, ὀφείλεις, νὰ μοῦ διηγηθῆς ἀυστὰ τὸ ἔγκλημα, καὶ νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃς τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόχου... Μοῦ τὸ ὀφείλεις αὐτό, Ἐρρῖκο ! Καὶ ἐν ἀνάγκῃ, ἀπαιτῶ νὰ μιλήσῃς !

—Τὸ ζητᾶς σὰν ἀδελφός, ἢ πὸ ἀπαιτεῖς δικαιωματικῶς ὡς ἀπόλυτος ἄρχων ;

—Τὸ ἀπαιτῶ δικαιωματικῶς !

—Ὑπακούω. Μόλις ἀναχωρήσατε, ὑψηλότατε, ἡ Ἰωάννα τῆς Πιέννης ἔδειξε στὸν ἄνθρωπον αὐτὸν πόσο λίγο λυπήθηκε γιὰ τὴ ἀναχώρησί σας . . .

—Στὸν ἄνθρωπο ! . . . ποιόν ;... Αὐτὸ πρῶτα - πρῶτα ! Τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ! . . .

—Ὑπομονή, ὑψηλότατε ! . . . "Ισως, πρὶν φύγετε ἀκόμα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς συμπεριζότανε τὴν εὐτυχία σας. "Ισως εἶχε ἀγαπηθῆ περισσότερο ἀπὸ σᾶς ! "Ισως ἐκείνη νὰ μὴ ζητοῦσε ἀπὸ σᾶς παρὰ τὸ ὄνομα, τὸν πλοῦτο καὶ τὴν δύναμι ποὺ τῆς ἐξασφάλιζε ἡ ἰδιότης σας ὡς πρωτοτόκου ! Μάλιστα, ὑψηλότατε, αὐτὸ συνέβαινε !

Ὁ Φραγκίσκος τράβηξε τὸ χέρι του ἀπ' τὸ στῆθός του, γιὰ νὰ κάνῃ μιὰ κίνησι. Ὁ Ἐρρῖκος διέκρινε ὅτι τὰ νύχια τοῦ χεριοῦ αὐτοῦ ἦτανε ματωμένα. Ἐξακολούθησε :

—Τώρα ποὺ τὸ σκέπτομα, ὑψηλότατε, τώρα ποὺ ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, δὲν ἀρκοῦμαι πὰ νὰ συμπεραίνω : βεβαιώνω. . . Πρὶν ἀπὸ σᾶς, καταλάβετέ με καλά, ὑψηλότατε, ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀποκτήσει τὴν Ἰωάννα τῆς Πιέννης. . . δὲν ὑπῆρξατε παρὰ ὁ δεύτερος !

Ἕνα οὔρλιασμα θγῆκε ἀπ' τὸ στῆθος τοῦ Φραγκίσκου. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἡ ὄψι τοῦ ἦτανε τόσο τρομαχτικὴ ποὺ ὁ Ἐρρῖκος δίστασε.

Ὁ Φραγκίσκος τὸν κύτταξε ἀγριεμένος καὶ εἶπε :

—Μίλησε. . .

—Ὑπακούω, ξανᾶτε ὁ Ἐρρῖκος. Μόλις φύγατε, ἡ σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν Ἰωάννα τῆς Πιέννης ἐξακολούθησαν. Ἤτανε ἐλεύθερα τώρα. Ἡ Ἰωάννα εἶχε ἕνα ὄνομα, ἕναν τίτλο. Μόλις ἔφυγε ὁ σύζυγος, ὁ ἐραστὴς ὑπῆρξε εὐτυχής, περισσότερο ἀπ' ὅ,τι μπορῶ νὰ σᾶς πῶ. . . Πέρασαν νύχτες ἠδονικές...

—Σώπα, ἄθλιε ! οὔρλιασε ὁ Φραγκίσκος μὴ ἀντέχοντας πά.

—Καλά, Σιωπῶ !

—"Οχι ! ὄχι ! Μίλησε ! Μίλησε !

—Ὑπακούω. Ὁ ἄνθρωπος φρόντιζε γιὰ σᾶς, ὑψηλότατε ! Τὴν ἡμέρα ποὺ ἔμαθε τὴν ἄρξι σας, ἔκανε ὅ,τι θὰ κάνατε καὶ σεῖς! τὸ πάθος του εἶχε ἱκανοποιηθῆ. "Ἐδιωξε τὴν ἄτιμη ἔδιωξε τὴν παληογυναῖκα !

Ὁ Φραγκίσκος ἔνοιωσε ἕνα ἴλιγγο : τὸ βάραθρο ἤτανε πιὸ βαθύ, πιὸ φριαστικὸ ἀπ' ὅ,τι πίστευψε. Τὸ βλέμμα ποὺ κάρφωσε στὸν Ἐρρῖκο ἤτανε βλέμμα τρελλοῦ. . . Καὶ ὁ Ἐρρῖκος, μὲ τὸ στόμα σφιγμένο, τὸ πρόσωπο συνεσταλμένο ἀπὸ τὸ μῖσος, μὲ φωνὴ σφυριχτή, συνεπλήρωσε :

—Δὲν σᾶς μένει πὰ νὰ μάθετε παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ὑψηλότατε ἀδελφέ μου. Νά το ! Ὁ ἐραστὴς τῆς Ἰωάννας τῆς Πιέννης, ἐραστὴς πρὶν ἀπὸ σᾶς, ὑψηλότατε, ὀνομάζεται Ἐρρῖκος τοῦ Μονμορανσύ ! . . .

ΜΠΑΡΝΤΑΛΙΑΝ

Ὁ Ἐρρῖκος δὲν ἔπαιζε κωμωδία ὅταν ἀπειλοῦσε τὴν Ἰωάννα ὅτι θὰ σκοτώσῃ τὴν Λουΐζα : ἦταν ἀλήθεια ὅτι τὸ παιδὶ βρισκότανε στὰ χέρια ἑνὸς ἀνθρώπου· ἦταν ἀλήθεια ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς περίμενε τὸ σύνθημα· ἦταν ἀλήθεια ὅτι θὰ βύθιζε τὸ σπαθὶ του στὸν λαιμὸ τῆς φτωχῆς μικρούλας, ἂν ὁ Ἐρρῖκος, ὁ κύριος του, τοῦ ἔκανε τὸ ὡρισμένο σύνθημα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λοιπὸν ἦταν μιὰ τίγρις, ὅπως εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Ἐρρῖκος τοῦ Μονμορανσύ ;

Θὰ τὸν παρουσιάσωμε ὅπως ἀκριβῶς ἦταν, σὰν ἕνα τύπο τῆς ἐποχῆς καὶ ὁ ἀναγνώστης θὰ κρίνῃ.

Ὀνομαζόταν Μπαρνταλιάν, ἢ μᾶλλον ὁ ἱππότης Μπαρνταλιάν. Καταγότανε ἀπὸ μιὰ παληὰ οἰκογένεια τοῦ Ἀρμανιὰκ τῆς ὁποίας ὁ ἀρχηγός, κατὰ τὸν 13ον αἰῶνα, ἦτο ἄρχων τοῦ Γκοντρέν. Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ διαιρέθηκε σὲ δυὸ κλάδους. Ἀρκετὰ μέλη τοῦ πρώτου κλάδου εἶναι γνωστὰ στὴν ἱστορία· μεταξὺ δὲ τῶν ἀπογόνων του ἀνήκει καὶ ἡ περίφημη Μοντεσπάν· ἐπίσης ὁ δοὺξ ντ' Ἀντὲν ποὺ ἔδωσε τ' ὄνομά του σ' ἕνα δρόμο τοῦ Παρισιοῦ.

Ὁ δεύτερος κλάδος ἔμεινε ἄφανής καὶ φτωχός. Δὲν μποροῦμε νὰ κάνωμε πίποτα γιὰ τὴ φτώχεια του· μὰ θὰ τὸν ὀγάλωμε ἀπ' τὴν ἀφάνεια γιὰ τοὺς ἀναγνώστας μας, ὅταν διηγηθοῦμε τὴν παράξενη ζωή, τὴν παραμυθένια καὶ γοητευτικὴ τοῦ ἥρωος ποὺ θὰ παρουσιάσωμε τώρα.

Ὁ ἱππότης Μπαρνταλιὰν ἀνῆκε σ' αὐτὸ τὸν δεύτερο κλάδο, ποὺ ἦταν ξεχασμένος καὶ καταφρονεμένος ἀπὸ τὸν πρῶτο. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ὡς πενῆντα χρονῶν, ποὺ γέρασε στοὺς πολέμους, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς στρατιῶτες ποὺ ξέρουν ὅλους τοὺς δρόμους τῆς Γαλλίας καὶ τῶν γειτονικῶν χωρῶν, ποὺ πεινοῦν καὶ κρυώνουν τὸν χειμῶνα, ποὺ ζεσταίνονται καὶ διψοῦν τὸ καλοκαίρι, μ' ἕνα πελώριο σπαθὶ στὴ μέση, μὲ μάτια γκρίζα, μὲ μουστάκια ψαστὴ μέση, μὲ πρόσωπο αἰθαρκομένο ἀπ' τὴς δυσχές, ψημμένο ἀπ' τὸν ἥλιο μὲ μιὰ ψυχὴ γεμάτη ἀφέλεια ἀπαλλαγμένη ἀπὸ προλήψεις.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ πρόσωπον)

Χόμορα κι' ἀστεία

ΠΡΟΦΥΛΑΞΕΙΣ

—Τί ἐγγύησι μοῦ δίνετε ἂν σᾶς δανείσω αὐτὸ τὸ ποσό;

—Τὸν λόγο ἑνὸς τιμίου ἀνθρώπου...

—Ἔ λοιπόν! Πηγαίνετε νὰ βρῆτε αὐτὸν τὸν τίμιο ἄνθρωπο καὶ θὰ σᾶς δώσω ἀμέσως τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ ζητᾶτε! . . .

ΩΡΑΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

—Κι' ὅταν εἶπες στὸν ἀραβωνιαστικό σου πὼς δὲν εἶγες προίκα, τί σοῦ ἀπάντησε;

—Δὲν ξέρω. . . . δὲν τὸν ξανεῖδα!. . . .

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

—Τὸ δεξὶ χέρι σας εἶναι μουδιασμένο λιγάκι!

—Ὥστε θὰ μπορῶ νὰ παίξω πιάνο;

—Μὰ βέβαια!

—Τί χαρά! Κι' ἐγὼ πρὶν δὲν ἤξερα καθόλου.

ΑΓΓΕΛΙΕΣ

—Θὰ ἤθελα νὰ βάλω μιὰν ἀγγελία στὰ «ἀπολεσθέντα ἀντικείμενα», δὲ θυμᾶμαι ὅμως πιὰ περὶ τίνος ἐπρόκειτο!

—Βάλτε πως χάσατε τὴ μνήμη σας!

ΚΑΚΩΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΜΕΝΟΣ

—Θὰ βρῆτε, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸ διάβημά μου πολὺ τολμηρό, κύριε Περικλῆ. Ἀπ' τὴν πρώτη φορὰ ποὺ εἶδα τὴ χαριτωμένη κόρη σας, ἔνοιωσα ὁ κακομοίρης πως δὲ θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω πιὰ χωρὶς αὐτήν! Σᾶς ὁρκίζομαι!...

—Μὰ δὲν ἔχω κορίτσι, κύριε!

—Διάβολε! καὶ μοῦ εἴπαν πὼς εἴχατε κορίτσι!

ΠΡΟ·Ι·ΟΝ ΚΥΝΗΓΙΟΥ !

—Μαγειρεύω τὸ λαγὸ τοῦ κυρίου, ἡ κυρία ὅμως θὰ καταλάβῃ πως ὁ κύριος τὸν ἀγόρασε...

—Γιατί, Μαρία;

—Γιατὶ ἐρχεται ἀπ' τὸ ψυγεῖο!

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΑΙ ΚΑΙ ΑΣΤΟΙ

Κομμουνιστής.—Θὰ βρῆτε ἡ μέρα ποὺ θὰ σᾶς ἀναγκάσουμε νὰ μᾶς δώσετε ὅ,τι ἔχετε.

Ἀστός.—Πολὺ εὐχαρίστως! ἔχω ἕνα ρολοϊδάκι καὶ ψαλίδια!

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

Ἡ μαμὰ ξυλοφορτώνει τὸν Τάκη, σὲ κάποιο μαλακὸ μέρος. Ὁ μικρὸς διαμαρτύρεται:

—Ὄχι τόσο δυνατὰ, μαμά, σᾶς παρακαλῶ, φοβοῦ τὸ χαλαρακιανὸ παντελόνι μου!

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

—Ἀλλοίθωρο τὸ κορίτσι μου!...Τῆς λές ἑκατὸ φορὲς ἕνα πρᾶγμα, χωρὶς νὰ σοῦ δίνῃ ἀπάντησι!...Ἀπορῶ, θὰ γίνῃ σαν μεγαλώσῃ....

—Ἀπλούσταρα....τηλεφώνησε!

ΑΝΩΦΕΛΗ ΦΑΡΜΑΚΑ

—Δὲν ἔχετε λοιπὸν ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸ τὸ φάρμακο;

—Καθόλου.

—Δὲν σᾶς ὠφέλησε, ἴσως γιατὶ δὲν ἀκολουθήσατε τὴς ὁδηγίες ποὺ εἶναι γραμμένες στὴν ἐτικέττα.

—Ἀπεναντίας, συνιστ

Γυναῖκα - παλιάτσος

Jacques Constant

ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ ΕΡΩΣ

Εἶναι μιὰ ἀτέλεια τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως νὰ μὴ εὐχαριστῆται μὲ τὰ λίγα καὶ νὰ ζητᾶῃ τὸ ἀπόλυτο.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ Ζὰκ Πεστοὺρ θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ εὐτυχὴς ἂν δὲν εἶχε τὴν ἀπαιτήσει νάναι ἡ ἐρωμένες του μόνο ὑπάκουες, εὔθυμες καὶ πιστές.

Ἀλοίμονο! Ἤθελε νὰ τὸν ἀγαποῦν γιὰ τὰ χαρίσματά του. Εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν μακαρίτη πατέρα του ἀρκετὰ ἑκατομμύρια. Τὰ πλούτη αὐτὰ ποὺ τὸν κάνανε ἀκαταγώνιστο, ἐπειδὴ ἐπὶ πλέον ἦταν καὶ νοστιμούτσικος, τοῦ κάνανε κακό. Ἀπογοητευμένος, νευρασθενικός, ἔσερνε τὴν περιουσία του σὰν ἕνα φορτίο καὶ ἐπιθυμοῦσε τὴν ὀνειρευμένη εὐτυχία νάναι φτωχός, χωρὶς ὡστόσο νὰ πάῃ καμμιὰ εὐκολη ἀπόφασι ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ ἑκατομμύριά του.

Ὅλες ἡ γυναῖκες τοῦ ἦσαν ἀδιάφορες καὶ μάλιστα ἀποκρουστικές, μόλις τὸν ἀφίνανε νὰ καταλάβῃ πῶς δεχόντουσαν πρόθυμα τῆς περιποιήσεις του.

«Ἄλλη μιὰ ποὺ ἔβαλε στὸ μάτι τὰ λεφτά μου!» συλλογιζόταν μὲ περιφρόνησι, καὶ ὀνειροπολοῦσε νὰ μεταμφιεσθῆ σὲ ἀχθοφόρο, σὲ θεραπαντὴ καὶ νὰ κατακτήσῃ ἰνκόγνιτο κανένα ἁπλὸ κορίτσι, μὲ τρυφερὴ ψυχή.

Τὸ σπουργιτάκι αὐτό, ἦταν γραφτὸ νὰ τὸ συναντήσῃ ἐντελῶς τυχαία μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Παρισιοῦ, σ' ἕνα ταπεινὸ καφενεῖο τῆς ὁδοῦ Γκωμαρτέν.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὠδηγοῦσε σιγανὰ τὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητό του στὸ γκαράζ, ἐπειδὴ εἶχε πάθει κάποια βλάβη.

Λίγη ὥρα πρὶν εἶχε συναντήσει τὸν Ζαντέκ, τὸν διάσημο σκηνοθέτη τοῦ κινηματογράφου, ποὺ ἤθελε νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὸ σενάριο κάποιου καινούργιου φίλμ παρλάν. Τὴν στιγμὴ ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Ζαντέκ, ἕνας συννεφιασμένος οὐρανὸς εἶχε ἀνοίξει τοὺς καταρράχτες του Γιὰ νὰ μὴ μουσκέψῃ ὡς τὸ κόκκαλο, ὁ Ζὰκ τρύπωσε σ' ἕνα μπὰρ καὶ ζήτησε ἕνα καφέ. Μερικοὶ νέοι καθισμένοι ὁλόγυρα στὰ τραπεζάκια, μποροῦσε στὰ ποτήρια τους μὲ τὰ πιοτά, παίζανε χαρτιὰ ρουφώντας ράθυμα τοὺς καπνοὺς τῶν τσιγάρων των.

Μεταξὺ τῶν θαμώνων δὲν ἦσαν παρὰ μόνον δύο γυναῖκες, ἡ μία ἐντελῶς ἀσήμαντη, μὲ τὸ κλασικὸ ὕφος τῆς κοινῆς γυναίκας, ἡ ἄλλη, μόνη μποροῦσε σ' ἕνα τραπεζάκι, διάβαζε μιὰ ἐφημερίδα. Σὰν σήκωσε τὸ κεφάλι, ὁ Ζὰκ αἰσθάνθηκε κάτι σὰν σκοτοδίνη. Κάτω ἀπ' ἕνα μικρὸ καπελλάκι ἀπὸ μαύρο φέτρ πλαισιώνοτανε τὸ πιὸ γοητευτικὸ μουτράκι ποὺ ἦταν ποτὲ δυνατὸν νὰ ὀνειρευθῆ. Ὅταν ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν νέο, ἔνοιωσε νὰ διοχετεύεται μέσα του μιὰ τέτοια γλύκα, ποὺ ἡ θέλησί του σὰ νὰ παρέλυε ὁλόκληρη.

Ἡ βροχὴ εἶχε πάψει. Ἡ νεαρὴ γυναῖκα σηκώθηκε, χαιρέτησε τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ μπὰρ μ' ἕνα «γειά σου Προσπέρ!», ρίχνοντας ἕνα χαμόγελο καὶ ἕνα φλιτὸ νεύμα στοὺς ἄλλους θαμῶνες.

Ὁ Ζὰκ πλήρωσε τὸν καφέ του καὶ τὴν ἀκολούθησε. Εἶχαν φθάσει σ' ἕνα δημόσιο κῆπο, ὅταν τὴν πλησίασε καὶ τὴν σταμάτησε. Σὲ λίγα λεπτὰ ἤξερε πῶς τὴν λένε Ρομαὶν Γκονάρ, καὶ ὅτι καθόσανε στὴν ὁδὸ Ἀρκάντ.

Στὸν νεαρὸ ἑκατομμυριοῦχο δὲν ἀρεσαν καθόλου ἡ γυναῖκες τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου, μὰ αὐτὴ ἐδῶ ἦταν τόσο νέα, τόσον ὡραία, ποὺ γιὰ κανένα λόγο στὸν κόσμο δὲν θέλεε νὰ χάσῃ τὸ ραντεβοῦ ποὺ τοῦ ὥρισε.

Ἡ σχέσεις τους θὰ περιορίζονταν ἴσαμε κεῖ, ἂν ὁ Ζὰκ. ἔχοντας πάντα τὴν μονομανία ν' ἀγαπηθῆ γιὰ τὸ ἄτομό του, δὲν εἶχε ἀποσιωπήσει τελείως τὴν ταυτότητά του. Ὅταν ἡ Ρομαὶν τὸν ρώτησε τί δουλειὰ κάνει, τῆς ἀπάντησε πὼς ζητοῦσε νὰ δρῆ καμμιὰ θέσι. Τότε ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἔσκασε στὰ γέλοια :

—Τὸ ὑποψιαζόμουνα, εἶπε. Ἔπειτα, μὲ κάποια σκέψι: Ἄκου, χουσό μου, εἶμαι ὁλομόναχη αὐτὸ τὸν καιρό. Σὺ μ' ἀρέσεις, ξέρεις, εἶμαι σοβαρὴ γυναῖκα. Μαζί μου δὲν θὰ στεοτηθῆς τίποτα.

Ἡ σκέψι αὐτὴ διεσκέδασε τρελλὰ τὸν Ζὰκ. Τὸ ἴδιο βράδυ κι' ὅλας ἡ Ρομαὶν ἐδείπνησε μὲ τὸ «χουσό» της, σὲ μιὰ γειτονικὴ ταβέρνα. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κανονίσουν τὸ λογαριασμό, ἐκείνη τοῦ πάσαρε ἕνα χαρτονόμισμα τῶν 50 φράγκων. Ὁ νεαρὸς ἑκατομμυριοῦχος δίστασε γιὰ μιὰ στιγμὴ, μὰ σκέφθηκε πὼς μιὰ ἄρνησί του θὰ μποροῦσε νὰ ξυπνήσῃ τῆς ὑποψίες τῆς φίλης του. Μπαίνοντας στὸ πετσὶ τοῦ ρόλου ποὺ ἔπαιζε, ἔβαλε ψυχρὰ τὸ νόμισμα στὴν τσέπη του.

Τὴν πλησίασε καὶ τὴν σταμάτησε.

Ἀπὸ τότε ἄρχισε μιὰ ζωὴ ἀλλόκοτη, γεμάτη συγκινήσεις. Ὁ Ζὰκ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ὑπακούῃ τυφλὰ στὰ καπρίτσια τῆς Ρομαίν. Τὴν περίμενε γιὰ τὸ ἀπεριτίφ σ' ἕνα καφενεῖο τῶν Ἠλυσίων Πεδίων, ὅπου ἐκείνη ἐγνώριζε ὅλο τὸν κόσμο.

Τὴν νύχτα, ἔπρεπε νὰ τὴν συντροφεύῃ σὲ μιὰ μπύρα τῆς πλατείας Μπλάνς, ὅπου καὶ ἄλλοι νέοι μὲ ἐξαιρετικὰ περιποιημένα γεροιὰ παίζανε ἀτελείωτες παρτίδες πόκερ. Ἡ Ρομαὶν τὸν γέμιζε χαρτζιλίκια, γάδια καὶ ἀπέραντη τρυφερότητα. Ὡστόσο κάτι ἔλειπε ἀπὸ τὴν εὐτυχία τῆς Ρομαίν. Ἤθελε ὁ ἐραστής της νὰ μένῃ μαζί της. Ἐκείνος ἀρνεῖτο, προτιμώντας νὰ τὴν δέχεται σ' ἕνα δωμάτιο τῆς συνοικίας Ἐτουάλ, ποὺ εἶχε πιάσει μὲ ψεύτικο ὄνομα.

Μιὰ Κυριακὴ, πῆρε τὴν Ρομαὶν μέσα στὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητό του ποὺ εἶχε ἐπισκευασθῆ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ νέα γυναίκα ἀπόρησε, τῆς ἐξήγησε πὼς τὸ αὐτοκίνητο δὲν ἦταν δικό του. Ἦταν ἕνας «συνδυασμὸς» ποὺ εἶχε κάνει μ' ἕνα φίλο του.

—Τώρα καταλαβαίνω, φώναξε ἡ Ρομαὶν χαρούμενη. Φαντάζομαι πὼς πῆρες ὅλες τῆς προφυλάξεις, πὼς ἄλλαξες τὸν ἀριθμό.

Ἐκείνος ἐχοκκίνισε ἀπὸ ντροπή, γιατὶ ἄγγιζε μαντέψει τὴν σκέψι τῆς ἐρωμένης του. Τὸν περνοῦσε γιὰ ἕνα κακοποιὸ ποὺ ἀπαντᾶ σὲ καμμιὰ συμμορία. Ὡστόσο ἡ κατάστασί του ἦταν τόσο ὀμορφη, ποὺ δὲν θὰ τοῦ ἔκλειε τὴν εὐχαρίστησι μιᾶς περιπετείας.

Ὁ Ζὰκ ἔδαζε κατὰ μέρος τὰ χρήματα τοῦ ἔδινε ἡ Ρομαὶν. Προσπαθοῦσε νὰ τὴ βάλῃ στὸν ἴσιο δρόμο, σκεπτόταν νὰ τὴ τραβήξῃ ἀπὸ τὴν ζωὴ ποὺ ἔκανε, καὶ νὰ τὴ προσφέρῃ ἕνα σημαντικὸ ποσὸν γιὰ νὰ μπορέσῃ στὸ ἑξῆς νὰ ζήσῃ τίμια.

Ἕνα βράδυ ποὺ γύριζε στὸ δωμάτιό του ἕνας νέος ποὺ τὸν ἐγνώριζε ἐξ ὄψεως τὸν σταμάτησε.

—Τί θέλετε;

—Θέλω νὰ δῶ τὴν φιλενάδα μου.

Ἤδη ἡ Ρομαὶν τοὺς ἐπλησίαζε.

—Ἀ! ἤρθες ἐπὶ τέλους, ἐλεεινέ! Μὲ βγέλασες μὲ τὸν αἰσχρότερο τρόπο καὶ τὰ πιστεύω. Δῶσε μου ὅσα μοῦγεις κλεμμένα παληοαστέ!

—Φαντάζομαι, εἶπε μ' εὐγένεια ὁ ἄνθρωπος, πὼς δὲν θ' ἀρνηθῆτε στὴν δεσποινίδα.

Ὁ Ζὰκ ἀνυπόμονος, ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ καὶ ἐπεχείρησε νὰ τὸ σκάσῃ μὲ τὴ μπύρα. Μὰ στὸ κάτω πάτωμα ἀνοίξανε δυὸ πόρτες ἀποτόμως καὶ τρεῖς νέοι στὸ σουλούπι τοῦ πρώτου τοῦ κλείσανε τὴν σκάλα.

—Τέλος πάντων. τί θέλετε ἀπὸ μένα; ρώτησε ὁ Ζὰκ.

Μὲ ἐξαιρεσία γάς:. ὁ ποιὸς ἔλαβε τὸν λόγο:

—Κύριε, βρίσκω πραγματικὰ πὼς μὰ ἐξήγησι μεταξὺ μας εἶναι ἀπαραίτητη. Μοῦδωμε ἐγὼ καὶ ἡ Ρομαὶν πὼς εἴσαστε ὁ κ. Δὰν Πεστούρ, ἀαθύπλουτος βιομήχανος. Ἡ φωνάδα μου θύμωσε παραπολύ, ποὺ σὰς ἀγάπησε. καὶ λογαριάζει τώρα πὼς θέλετε τὴν ἐγγένεια νὰ τῆς δώσετε μιὰ γενναία ἀπηλμίωσι.

—Ἔστω, πόσα θέλετε;

—Τιποτένια πράγματα γιὰ σᾶς: πενταπόσιες χιλιάδες φράγκα. Ἔχετε ἀπάνω σας τὶ κάρνε τῶν τσέκ; Καταθέσατε λοιπὸν μισὸ ἑκατομμύριο ἐπ' ὀνόματι τῆς Ρομαίν. Τηλεφωνῆστε καλοῦ-κακοῦ στὴν τράπεζα γιὰ νὰ ἐξομαλύνουμε κάθε δυσκολία. Οἱ κύριοι κατοί θὰ σᾶς κρατήσουν συντροφιὰ ὥσπου νὰ γυρίσουμε.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔπαιζε μὲ ἀφέλεια πάνω γέρια του ἕνα μπράουνιγκ, ἕνας ἄλλος ἔκανε μανικιούρ μ' ἕνα καταλανικὸ στιλετο.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες, ὁ Ζὰκ καταφθάνει ἐπὶ τέλους νὰ φύγῃ μὲ χαμπλωμένο τὸ κεφάλι, κάτω ἀπὸ τὰ εἰρωνικὰ βλέμματα τῶν ἐπιστικῶν φίλων τῆς Ρομαίν.

ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ

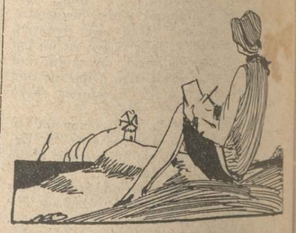

ΚΟΡΗ

Σεμνὴ κ' ἄπραγη στὴ λευκὴ κλίνη,
ἀπαλοκομᾶτα καὶ νείρετα ἡ Παρθένα·
—Σκέψη κακή, ταπεινό, κανένα·—
στὰ στήθεια της τ' ἀγνὰ βασιλεύει εἰρήνη.
Ἀγγελικὴ ἡ μορφή, κ' ἔθενος τὰ μαλλιά·
γλυκοθώρητη, κ' ὡραία στὰ κάλλη·
ἀηδονιῶν Βασίλισσα στὴ λαλιά,
καὶ μεγαλόπρεπα ἐστεμμένο τὸ κεφάλι.
Ἀγωσύνη καὶ χάδια, γλυκά,—Θεϊκὰ—
φρονισμένα στὴ μορφὴ ἀπαθώνουν
τ' οὐρανοῦ παραστάτες. Κατανυχτικά,
ἡ ἐκλεχτὲς τοῦ Ραββί τὴ μυρώνουν.
Σεμνὴ κ' ἄπραγη στὴ λευκὴ κλίνη,
ἀπαλοκομᾶτα καὶ νείρετα ἡ Παρθένα.
—Σκέψη κακά, ταπεινό, κανένα.—
στὰ στήθεια της τ'ἀγνὰ βασιλεύει εἰρήνη...

ΤΑΚΗΣ ΜΑΥΡΟΚΕΦΑΛΟΣ

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΣΕ ΞΕΧΑΣΩ

Μοῦ γράφεις νὰ σὲ ξεχάσω ἀγαπημένη μου κοκκίτσα.

Νὰ σὲ ξεχάσω ; ἄ! ὄχι ! ποτέ ! ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ αὐτό ! Νὰ σὲ ξεχάσω ; Μὰ πές μου πῶς θὰ μπορέσω νὰ τὸ κάμω ; πές μου, πῶς θὰ μπορέσω νὰ ξεχάσω τὶς ἀνοιξιάτικες κεῖνες βραδυὲς ποὺ καθόμαστε ἀγκαλιασμένοι στὴν ἄκρη τῆς θάλασσας, καὶ λέγαμε τὰ πιὸ ὡραῖα καὶ μεθυστικὰ λόγια τῆς ἀγάπης, ἐνῶ τὰ ἤσυχα νερὰ ἔγλυφαν τὰ γυμνά πόδια μας ;

Πές μου, πῶς θὰ μπορέσω νὰ ξεχάσω τὰ δυὸ γλυκὰ ματάκια σου ποὺ τόσες φορὲς τὰ φίλησα κάτω ἀπὸ τ' ὀχρὸ φεγγοβόλημα τοῦ Φεγγαριοῦ ;

Πές μου, πῶς θὰ μπορέσω νὰ ξεχάσω τὰ γλυκὰ ἐρωτικά σου λόγια ποὺ μ' εἶχαν μεθύσει τόσες φορές.

Ποτέ ! Ὦ ναί, ποτέ ! δὲν θὰ ξεχάσω σένα χρυσή μου ἀγάπη σένα ποὺ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο σ' εἶχα στὴν ἀγκαλιά μου· σένα ποὺ μ' ἔκανες νὰ αἰσταν8ῶ τὴν ἡδονὴ τοῦ ἔρωτα. Ὦ ναί ! ποτὲ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω.

ΠΥΡΡΟΣ ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ

ΑΘΑΝΑΤΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Δὲν πεθαίνει κάποια ἀγάπη ποὺ γεννιέται μὲ [τὸν πόνο,
κ' ἂς ἀνθίζουνε τριγύρω κυκλαμὲς κ' ἀμυγδα- [λιές,
δὲν πεθαίνει αὐτὴ ἡ ἀγάπη, μὰ σκεπάζεται, [λές, μόνο
ἀπ' τῆς λησμονιᾶς τὸν πέπλο σὲ κανούργιες [ἀγκαλιές.
Δὲν ξεχνιέται ἡ πρώτη ἀγάπη, καὶ τὰ πρωτινὰ [τὰ χάδια
ποὺ δοθήκανε μὲ θέρμη στὸ σκοτάδι μᾶς νυ- [χιτᾶς,
ὅσα χρόνια κ' ἂν περάσουν, κ' ἂν γενῆ ἡ [καρδιὰ ρημάδια,
πάντα ὁ λογισμὸς θὲ νάχῃ τὴν ἀχτίνα μᾶς [χαρᾶς.
Κ' ἂν ἡ μοῖρα κάποια μέρα σὰν κυλήσουνε τὰ [χρόνια,
διὸ ψυχὲς ποὺ ἀγαπηθῆκαν κάνει νὰ συναν- [τηθοῦν
ὅσο γέρικες κ' ἂν εἶναι, στὰ μαλλιὰ κ' ἂν ἔ- [χουν χιόνια,
στὴν ἀγκάλη ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου θὰ ριχτοῦνε [καὶ θὰ ποῦν:
«Δὲν πεθαίνει ἡ πρώτη ἀγάπη, μὰ ἡ ἀνάμνη- [σες θαμμένες
μένουν μὲς στὸ λογισμό μας, κ' ὁ καλὸς πα- [ληὸς καιρὸς
νάτος πῶς ξαναγυρίζει, τὶς καρδιές μας τὶς [θλιμμένες
νὰ γλυκάνῃ, καὶ στὴ λήθη νὰ σβυστῆ κάθε [κακὸ μός.»

Ι. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ

Στὴ καμπὴ τοῦ δρόμου κόσμος, κόσμος πολὺς συναγμένος. . .

Νέοι, γέροι, μικροὶ καὶ μεγάλοι. . . Ἐν' αὐτοκίνητο σταματημένο πὸ πέρα,—ματωμένοι οἱ τροχοὶ του!—καὶ κάμποσοι ἀστυνομικοί,ποὺ κρατοῦνε γερὰ ἕναν ἄνθρωπο. . .

Ἕνα παλληκάρι κοίτονταν αἱμόφυρτο στὰ χῶμα, φριχτά, ἀπαίσια παραμορφωμένο !. . . Ὁ τροχωτὸς χάρος τόχε παρασύρει. . .

Λεπίδι ἐξευγενισμένο, τοῦ νεοτέρου πολιτισμοῦ ἐφεύρεσι, ποὺ ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του. . . Οἱ περίεργοι, μαζεμένοι ὁλόγυρα, δὲν κουράζονταν νὰ λένε ὁ καθένας τὸ δικό του, τὴ γνώμη του. . .

Τὸ αἷμα, ποῦ ἀνέβλυζε ἀκόμη ἀπ' τὸ σφαγιασμένο κορμὶ τοῦ ἄτυχου παλληκαριοῦ, σχηματίζε ἕνα μικρὸ ποταμάκι ποὺ ἀργοκυλοῦσε ὅλο καὶ πρὸς τὰ κάτω. . .

Μέσα στὸ πλῆθος καὶ μιὰ γυναῖκα. . . Μιὰ κομπτουαρισμένη γρηοῦλα, θλιβερὸ ἀπομεινάρι κάποιας περασμένης ζωῆς, στέκει παράμερα καὶ κλαίει βουβά. . . Ὅμως, κανεὶς δὲν τὴν προσέχει . . . Ἠφ ! μιὰ γρηά, ἕνα σαράβαλο, ποὺ θρηνεῖ. . .

Περνᾷ κάμποση ὥρα . . . Οἱ ἀστυνομικοὶ προσπαθοῦν ν' ἀπομακρύνουν τὸ πλῆθος. . . Ἡ γυναῖκα ὅμως δὲν κουνιέται ἀπὸ τὴ θέσι της... Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἕνας ἀστυφύλακας,—ἐμψυχο νευρόσπαστο τοῦ νόμου, — πλησιάζοντάς την δρμητικά, τῆς φωνάζει :

—«Ἔ !, γρηά, δὲν ἀκοῦς ; Ἄντε, στάσου πὸ πέρα ! . . .»

Ὁ κόσμος διαλύθηκε ἐντελῶς πιά. . . Οἱ ἀστυνομικοὶ πῆραν τὸ ματωμένο κορμὶ καὶ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ κρατοῦσαν γερὰ κ' ἔφυγαν...

Στὴ μέση τοῦ δρόμου ἕνα ποταμάκι ἀπὸ κατακόκκινο, ζεστὸ ἀκόμη αἷμα, ποὺ κυλᾶ πρὸς τὰ κάτω, κὰ στοῦ πεζοδρομιοῦ τὴν ἄκρη σωρασμένη μιὰ γρηοῦλα, ποὺ σιγοκλαίει ! . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΣΤΡΟΥΜΠΟΣ

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ

Σ' ἕνα πολὺ ψηλὸ βουνὸ
θ' ἀνέβω ἀπάνω καὶ θὰ σκάψω
βαθειά, ὅσο βαθειὰ πονῶ,
καὶ τὸ κορμί σου θὰ τὸ θάψω,
νὰ εἶναι κοντὰ στὸν οὐρανό .
Καὶ μοναχός μου θὰ τὸ κλάψω.

Γ. ΚΑΡΡΑΣ

ΠΟΤΕ;

Νά, φτωχή μου καρδιά, ἡ Ἄνοιξη, ποὺ τόσο πεῤῥμένες νάρθῃ ! . . .

Γλυκὰ τ' ἀηδονάκια ψάλλουνε τοὺς ὕμνους τῆς ἀγάπης, τὰ λουλούδια εὐωδιάζουν, καὶ τὰ τραγούδια χαρούμενα ἀντηχοῦν γύρω σου. Τί εὐτυχισμένη ποὺ θάσαι τώρα, μικροῦλα καρδιά μου. . . Ὅλα γύρω σου εἶναι χαρούμενα...

Ἀνοιξιάσαμε...

Ναί ! Εἶναι ὅλα ὅπως τάνελες καὶ τ' ἀπεζητοῦσες τὶς βαρειὲς χειμωνιάτικες μέρες, τὶς ἀτέλειωτες δίχως ἥλιο ὧρες .

Νά, κύτταξε μπροστά σου τὸ κοπάδι αὐτὸ τῆς ὁμορφῆς θάλασσας.

Τὸ θυμᾶσαι τί ἄγριο, τί φοβερὸ ποίταν ἦταν τὴς βαρειὲς χειμωνιάτικες μέρες ;

Θυμᾶσαι πόσο ἤθελες νὰ τὸ βλέπεις μιὰ μέρα ἔτσι γαλήνιο, ἥμερο, ὁμορφο σὰν κὰ σήμερα, νὰ παῖξῃ μὲ τὶς ὁλόφωτες τοῦ ἥλιου ἀχτίδες;...

Νὰ λοιπὸν τώρα, μικρή μου, ἡ Εὐτυχία ποὺ τόσον καιρὸ καρτεροῦσες !

Μά. . . τί ; Τί ἀκούω ; Τί μ' ἀπαντᾶς !

Δὲν εἶσαι οὔτε τώρα εὐτυχισμένη ; Ὄχι !

Δὲν εἶν' αὐτὴ ἡ εὐτυχία ποὺ καρτεροῦσες ;

Οὔτε ἡ Ἄνοιξη ποὺ περμένες ; Ἀλλά ;

Πότε λοιπὸν μικρὴ καρδοῦλα μου, θ' ἄρῃ γιὰ Σένα ἡ Ἄνοιξη ;

Ἠ μήπως πάντα θὰ σὲ δέρνῃ ἄγρια τοῦ χειμῶνα ἡ μπόρα ;

ΛΩΡΕΤΤΑ

ΧΡΟΝΙΕΣ

Χρονιές, πῶς θάψατε βαθειὰ τὸ δόλιο ἰδανικό [μας
μέσα σὲ τάφους σκοτεινούς, πολὺ βαθειά, χρο- [νιὲς
π' ἀπὸ τὴ σκέψη διώξατε τὸ πλάνο τ' ὄνειρό [μας
σκορπίζοντας ἀτ' τὴν καρδιὰ τῆς λιγοστὲς [χαρές.
Ποιὸ τάχα, ποιὸ σφεντόνισμα μᾶς ἔρεψ' ἐδῶ [πέρα,
ποιὰ φλόγα νὰ τὸ φλόγισε τὸ αἷμα ὡς τὴν [καρδιὰ
καὶ βράζει, βράζ' ἀνήσυχο στὴς φλέβες νύ- [χτα - μέρα
δίχως νὰ πάψῃ μιὰ στιγμὴ στὴν πόση τρικυμιά.
Καὶ σεῖς, χρονιές, ποὺ ζώντε τὸ σάπιο τὸ [κορμί μας
σὰ δήμιοι, ποὺ τὰ πτώματα στὰ χέρια τους [κρατοῦν
ὅσο κ' ἂν σύντε σκληρὰ τὰ νειάτα, τὴ ζωή [μας,
μέσ' στὸ τρελλὸ τὸ διάβα σας αὐτὰ θὲ νὰ [γυρνοῦν.

Μ. ΚΟΥΡΜΟΥΛΗΣ

ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ

Τρελλὴ ἀποκρηάτικη βραδυά.. Καὶ μὲς στὸ κέντρο φωνές, τραγούδια, γλέντι. Σὲ μιὰ γωνιὰ ἡ αἰώνια ἱστορία : ἕνας Πιερρότος καὶ μιὰ Κολομπίνα. Ἐκείνη, τείνει ἡδονικὰ τὸ χέρι της κρατώντας τὸ ποτῆρι ποῦ κρασιοῦ. Τὰ λόγια της ἀργοκυλοῦν σὰν μεθυσμένα :

—Πιερρότε, κέρνα κ' ἄλλο ἀπὸ τῆς λήθης τὸ ποτό. Θέλω νὰ πῶ γιὰ νὰ ξεχάσω. Κοῦμὲς στὴν λησμονιὰ νὰ σβύσω τὴν ἀκόρεστη δίψα τῆς νειότης μ' ἀτέλειωτα ἐρωτικὰ φιλιά.

Κ' αὐτός, ἐνῶ μὲ τόνα χέρι κρατᾶ σφιχτὰ τὴ μέση της, μὲ τάλλο ἀδειάζει τὸ ρουμπίνι τοῦ κρασιοῦ. Σάφνου τῆς λέει :

—Γλυκειά μου Κολομπίνα. Κ' ἂν μάντεψα τὸ ὄνομα πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴ μάσκα ;

—Τρελλὲ Πιερρότε, σκέφου πόσο ἀνόφελο εἶν' αὐτό. . .

Τὴν ἄλλη μέρα, αὐτὸς φτωχὸς κίνησε καὶ χτύπησε μὲ δειλία τὴν πόρτα τοῦ ἀρχοντικοῦ. Τοῦ ἄνοιξε. Ψηλή, γλυκειά, πεοήφανη. Καὶ ρώτησε στυγνά :

—Τί θέλετε ;

Αὐτὸς κάτι ἤθελε νὰ πῆ. Μὰ ἡ φωνή του πνίγηκε στὸ ἀγέρωχο της βλέμμα, κ' ἀτόμεινε σὰ βλάκας. Τότε τὸν ἐστοχοῦσε πεσμένα καὶ βρόντησε τὴν πόρτα πίσω του. Στὸν κτύπο τῆς πόρτας πὰ συνήλθε. Κοιτάστε κεῖ δὰ χάμω στὸ κατωφλι τοῦ ἀρχοντικοῦ κ' ἔκλαψε πικρά . . .

ΑΡΗΣ ΜΑΚΡΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Μέσ' στὴν γαλήνια σιωπὴ ἑνὸς μικροῦ γρα- [φείου
ὁ νοῦς μου ἄθελα πετᾷ σ' ἀλαργινὲς χωρές,
στὴ σπαρτὴ ἑνὸς ὀνείρου μου, νεανικοῦ καὶ [θείου,
θωρόντας τοῦ φτιζονταῆς ἀπαλὲς γραμμές.
Κι' ἀπ' τὸ πλῆρο ἀνθογνάφι μας στὴ σκέψη μου [γλυστροῦνε
κάποια θαμπὰ Ἀπριλόβραδα, ἀπόκοσμα γλυκά
κομμάτια διαμαντάστερες, ποὺ σβύσανε κὰ [πάνε . . .
Καὶ νοσταλγία ἀνέκφραστη ποὺ σφίγγει τὴν [καρδιά,
Σκέψεις μου διαβατάρισσες καὶ πλάνοι στο- [χασοὶ μου,
π' ἀνείπωτη σταλάξατε θλίψη καὶ πόρασιό [μου
μέσ' στὴν ψυχή μου, πὼς ποῦθε στὴν ὥρα τὴν [στερνή μου
ἕνα σας γοργοπέρασμα στὸ νοῦ μου ἀπαλό.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μικρά Ταχυδρομικά

Γ. Ξανθουδάκην. Καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ. Ἐπειδὴ τὸ χειρόγραφον ἐχάθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς στείλετε ἓν ἀντίγραφον. Μ. Χορευτή. Τὸ δίστιχόν σας δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν κι' αὐτὸ γιατὶ ὁ φάκελλος εἶχε ἐλεπτὴ γραμματόσημα καὶ πληρώσαμε πρόσθετα τέλη. Θὰ παραβλέπαμεν ἂν δὲν ἦταν ἡ χιλιοστὴ φορὰ ποὺ ἐπαναλαμβάνομε στὴ στήλη αὐτὴ τὴν σύστασιν νὰ προσέχουν οἱ ἀποστολεῖς ἔργων τὰ γραμματόσημα. Ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ζητοῦμε κανένα δικαίωμα κρίσεως. Ἀδυνατοῦμε ὅμως καὶ νὰ πληρώνομε κι' ἀπ' τὴν τσέπη μας.—Ν. Γ. Κάνετε φοβερὰ λάθη στὴ μετρική. Μελετῆστε μιὰ στιχουργική.—Α. Ζάβαλην. Εἶναι ἀψυχολόγητα, κοινότυπα καὶ ρηχὰ σὲ ἔννοια. Προσπαθῆστε νάστε περισσότερο πρωτότυπος.—Α. Ναΐδα. Καλὸ μόνο τὸ «Στὸ διάβα», τὸ ἄλλο θέλει διόρθωμα. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε.—Α. Καλογερο. Ὄχι καλὸ τὸ τελευταῖο σας. Μὴ διάζεσθε καὶ μὴν πολυγράφετε. Θὰ σᾶς δίλαψη ἀντὶ νὰ σᾶς ὠφελήση.—Χ. Γαλήνην. Ἀψυχολόγητο, πολύπλοκο καὶ μὲ πολλὲς ἀναιρες ἐπαναλήψεις. Διορθῶστε το.—Τ. Νούσσαν. Καλό.—Κ. Γ. Δουλέψτε το περισσότερο. Ἔτσι ὅπως εἶναι χάνει.—Α. Ἀντύπα. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς.—Β. Πομόγην. Προχειρογραμμένα πράγματα χωρὶς καμμιὰ πρωτοτυπία. χωρὶς οὐσία. Μὴ διάζεσθε καὶ νὰ σκέφτεσθε περισσότερο πρὶν γράψετε. Ἔτσι μονάχα θὰ μπορέσετε νὰ φτιάξετε κάτι καλὸ μιὰ μέρα.—Α. Αἴγλην. Θέλουν διόρθωμα. Τὰ «Νέα» τοῦ κ. Μπασιᾶ ἐπαυσαν πρὸ μηνὸς νὰ ἐκδίδωνται.—Α. Τάγαρην. Καλὲς ὡς ἰδέες, ὑστεροῦν ὅμως στὴν ἐκτέλεση. Γιὰ ἐπιχειρήσατε νὰ τὰ ξαναγράψετε.—Κ. Δ. Μ. Σᾶς ἀπαντήσαμε ἤδη.—Μ. Κώνσταν. Σᾶς ἀπαντήσαμε τότε. Τὸ τελευταῖο σας ἀτεχνα γραμμένο καὶ πολύλογο. Ἄλλη φορὰ σᾶς παρακαλοῦμε νὰ γράφετε μόνο ἀπ' τὴν μιὰ μεριὰ τοῦ χαρτιοῦ.—Π. Ξυλουργόν. Οἱ στίχοι (;) σας κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ στίχοι. Πάψετε νὰ γράφετε.—Π. Κατσούλην. Ἀρκετὰ καλό. Θὰ δημοσιευθῇ.—Ι. Μ. Εἶστε σίγουρος πὼς τὸ ποίημα ποὺ μᾶς στείλατε, εἶναι δικό σας;—Ἐλ. Βακατάση. Σᾶς ἀπαντήσαμε ἤδη.—Ι. Ἰωαννίδην. Ἀψυχολόγητο καὶ χωρὶς ἔννοια.—Ἐρ. Βακ. Αὐτὸ ποὺ γράφετε δὲν μπορεῖ δυστυχῶς νὰ γίνῃ. Ὁ χῶρος τοῦ περιοδικοῦ ἔχει ἄλλους προορισμούς. Ἀποροῦμε δὲ πῶς σεῖς ἐπιτρέψατε στὸν ἑαυτό σας νὰ κάνῃ τέτοιες σκέψεις.—Ζ. Φερράρο. Ἀπίθανο ὡς ὑπόθεσις καὶ κακογραμμένο. Μελετῆστε πρὸς τὸ παρὸν κι' ἔπειτα θλέπομε.—Γ. Κανέλλον. Ἡ ποίησή σας εἶναι τόσο ὑπερμοντέρνα ὥστε ὁμολογοῦμε πὼς εἴμαστε ἀνίκανοι νὰ τὴν καταλάβουμε. Γράφετε πιὸ ἁπλᾶ, πιὸ αὐθόρμητα καὶ νάσθε βέβαιος πὼς ἔτσι κάτι καλλίτερο θὰ κατορθώσετε ἀπ' αὐτὰ ποὺ σήμερα μᾶς στείλατε.—Λ. Τσαρίτσαν. Καλό.—Θ. Καλιγ. Δὲν ἔχετε δίκηο νὰ γράφετε ὅ,τι γράφετε. Ἡ «Ἀπογοήτευσις» κάτι θέλει νὰ πῇ, ἀλλὰ τὴν καταστρέφει ἡ γενικὴ ἐκτέλεσις. Ἀποφεύγετε τὴς ἐπαναλήψεις καὶ τοὺς μεγάλους δραματισμούς. Νάσθε πιὸ φυσική, πιὸ αὐθόρμητη.—Λεύκαν. Τί νὰ σᾶς ποῦμε; Θὰ πρέπε νὰ μᾶς ἔχετε ἤδη καταλάβει. Πρέπει νὰ διαβάσετε πολύ, πάρα πολὺ κι' ὕστερα ν' ἀρχίσετε νὰ γράφετε. Ὑστερεῖτε δυστυχῶς σὲ πολλά, πάρα πολλὰ σημεῖα ἀπαραίτητα γιὰ νὰ γραφῇ κάτι καλό.—Δ. Γαλανοῦ. Καλά.—Κλάμπουν. Πολὺ κοινὰ πράγματα. Προσπαθῆστε νάστε πρωτοτυπώτεροι ἄλλες φορές.—Λευκὴ Ἀγκάθη. Καλά.—Π. Πάμισον. Δὲν λέει ἀπολύτως τίποτε. Διαβᾶστε.—Μ. Μαστοράκην. Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς.—Σ. Κομανάτα. Τὸ διήγημά σας δὲν λέει τίποτε. Ρηχό, κοινότυπο κι' ἀψυχολόγητο

Γ. Ζούζουλαν, Θρακανιώτην, Γ. Μπουζούραν, Γ. Τικτόπουλον, Κ. Πανέρην, Μ. Ν. Κ., Τ. Κυλίνιον, Τσολιάν, Δ. Καΐρην, Σ. Ἀντωνίου, Π. Δεσόμπην, Γ. Φατουράκον, Μ. Φιόρε, Τ. Γαλαξίαν, τὰ σταλέντα δὲν ἐνεκρίθησαν.

ΛΕΙΒΑΘΩ (Κεφαλληνίας). (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Πρὸ ἡμερῶν διήλθον ἐκ Κεραμιῶν ἐπιβαίνοντες αὐτοκινήτων ὁ κυβερνήτης τοῦ θωρηκτοῦ «Ἀνόβεριον» καὶ περὶ τοὺς δεκαπέντε ἀξιωματικοὶ τοῦ γερμανικοῦ στόλου, συνοδευόμενοι παρὰ τῶν κ. κ. Γ. Γεωργιάδη, Νομάρχου Κεφαλληνίας, Κ. Γεράκη, Δημάρχου Ἀργοστολίου, Σταύρου Μεταξᾶ καὶ Ἀντωνίου Φραγκοπούλου.

Τούτους ὑπεδέχθησαν ὁ διευθυντὴς τῆς Βαλλιανείου Σχολῆς αἰδ. πρωθιερεὺς κ. Γ. Βλάχος, ὁ κ. Μουτκῆς, καθηγητὴς καὶ ὁ κ. Γ. Βαλλιάνος, πρόεδρος τῆς Κοινότητος Κεραμιῶν καὶ τοὺς ὡδήγησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν τελετῶν τῆς Βαλλιανείου Σχολῆς ὅπου τοῖς προσεφέρθησαν διάφορα ἀναψυκτικά. Παρέμειναν δυὸ περίπου ὧρες.

Ὅταν ἀπήρχοντο αἱ μαθήτριαι τοῦ Γυμνασίου δίδες Ζωὴ Ἰττάρη, Στέλλα Ἰγγλέση καὶ Γεωργία Ζήζου, προσέφερον εἰς ἑκάστον τούτων ἀνὰ μίαν ὡραιοτάτην ἀνθοδέσμην ἐκ τῶν πλέον ἐκλεκτῶν ἀνθέων.

—Τὴν περασμένη Κυριακὴ ἐτελέσθησαν αἱ ἐτήσιαι γυμναστικαὶ ἐξετάσεις τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Καραβάδου, διευθυνομένου ὑπὸ τῆς δίδος Ἀλοετῆς Κουντούρη, χαρὶς εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ δραστηριότητα τῆς ὁποίας οἱ διάφοροι μικροὶ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι ἐξετέλεσαν ἄριστα τὰ διάφορα γυμνάσματα τῶν διακριθέντες καὶ διὰ τοὺς ὡραίους χορούς, διὰ τὰς διαφόρους ἀπαγγελίας ποιημάτων ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μεθ' ἧς ἔπαιξαν ἕνα μικρὸ δραματάκι. Ἕνα μεγάλο εὖγε εἰς τὴν δίδα Κουντούρη, ἡ ὁποία ἐργάζεται ἀκαμάτως διὰ τὴν καλλιτέραν καὶ ἀρτιωτέραν διαπαιδαγώγησιν τῶν νεαρῶν ὑπάρξεων, τῶν μαθητῶν της, τοὺς ὁποίους τῆς ἐνεπιστεύθησαν οἱ διάφοροι γονεῖς.

ΜΑΚΗΣ ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Ἡ ἑορτὴ τῆς Β. Β. Ἀγ. Παρθεναγωγείου ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Εἰς ταύτην συνετέλεσαν ἡ Ἀτρια Δὶς Μαίρη Βουγιουκα καὶ οἱ καθηγηταὶ κ. κ. Κοραῆς, Καλαματιανὸς καὶ Ψαρᾶς. Ἐπίσης εἰς τὴν ἐπιτυχίαν συνετέλεσαν αἱ μαθήτριαι Πάντου, Μαστρογιαννίτου, Γκουλαμέτη, Κυριαζίδου, Βακόλα, Βαλσαμάκη, Κωνσταντινίδου, Ἀποστολίδου, Μουσλουμίδου, Σταυστίου, Γαουφαλλίδου, Ἰωσηφίδου, Ξάρα, Βαλλάβα, Κυριάκου, Ζελουμίδου, Κροκίδου, Ἀξαλῆ, Γραμματικοῦ, Ἀποστολίδου, Μητρούλα, Πετρίδου, Παπαδοπούλου, Τσάκωνα, Βενέρη κ. ἄ.

—Ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Γεωργίου Μπαράκου μετὰ τῆς δίδος Μαίρης Παπαδοπούλου καὶ τοῦ κ. Δημητρίου Χ'' Ἰωάννου μετὰ τῆς δίδος Εὐτέρπης Ἀναστασιάδου. Εἰς τοὺς νεονύμφους εὔχομαι βίον ἀνέφελον.

ΣΥΑΒΕΣΤΡΟΣ

ΚΑΛΑΜΑΙ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν μέσῳ πολλοῦ πλέδον τοῦ Μεσσηνιακοῦ συλλόγου οἱ σχολικοὶ ἀγῶνες. Οἱ γυμνασταὶ τοῦ Α' καὶ Β' Γυμνασίου καθὼς καὶ τοῦ Παρ. Λυκείου εἶναι ἄξιοι πολλῶν συγχαρητηρίων διὰ τὰς ποσσπαθείας ποὺ κατέβαλον ὅπως μᾶς παράλλων πόλεων ἀπὸ Ἀθλητικῆς ἀπόψεως. Ἐκ τῶν ἐπισήμων διακρίναμεν τὸν Νομάρχην κ. Μάρκελλον, τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Μεσσηνίας Μελέτιον, τὸν διευθυντὴν τοῦ Τηλεγραφείου κ. Οἰκονόμου, τὸν ἐπιθεωρητὴν τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, τὸν διευθυντὴν τοῦ Παρ. Λυκείου καὶ τοὺς γυμνασιάρχας τοῦ Α' καὶ Β' Γυμνασίου.

Τὴν 4.30 μ. μ. ἔγινε ἡ ἐκκίνησις τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἀπὸ τὸ Β' Γυμνάσιον προπορευομένης τῆς Φιλαρμονικῆς. Τῆς παρελάσεως προηγεῖται ὁμὰς φουστανελλοφόρων ἀποτελουμένη ἀπὸ μαθητὰς τοῦ Παρ. Λυκείου καὶ τοῦ Γυμνασίου. Ἐκ τῶν μαθητριῶν αἱ περισσότεραι ἦσαν ἐνδεδυμέναι μὲ τὴν Ἐθνικήν μας στολὴν καὶ τὸ θέαμα ἦτο ἀπείρως γραφικόν. Ὡς 1ον ἀγώνισμα ἔτρεξαν τὸ μπάσκετ μπὼλ μεταξὺ τῶν ὁμίλων τῶν Πρακτικοῦ Λυκείου καὶ τοῦ Β' Γυμνασίου. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα σκληρὸ παιχνίδι αἱ δεσποινίδες ἐνίκησαν. Ἔπειτα αἱ μαθήτριαι τῶν νοδείᾳ τῆς Φιλαμονικῆς χορεύουν τὸν χορὸ «Τράτα» καὶ Κωνσταντινουπολίτικον. Διεκρίθησαν διὰ τὴν ρυθμικότητα τῶν κινήσεών των καὶ διὰ τὸ ὡραῖόν τους στοῦλ ἡ γαυγκανες δίδες Π. Λυμπέρη, Μ. Στραβάκου, Χρυσικοπούλου, Π. Ζερβῆ, Ν. Κάισαρη, Σκλήκα, Καρδάση. Φουρναράκη, Σωκίτη, Α. Νικοπούλου. Σαρρῆ, Κωνσταντινίδου. Ἐπειτα ἀρχίζει τὸ ὁόλλεϋ-μπὼλ μεταξὺ δυὸ ὁμάδων μαθητριῶν Α' καὶ Β' Γυμνασίου. Διακρίθησαν διὰ τὸ ὡραῖον παίξιμό τους αἱ δίδες Φουρναράκη, Καίσαρη, Σωκίτη, Νικολόπουλου, Σκλήκα. Τὴν κατακλεῖδα τῶν ἀγώνων ἀπετέλεσε ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος καὶ ὁ κλασικὸς χορός.

Κ. Κ.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). Μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας διεξήχθησαν τὰ ἐφέτος εἰς τὴν Ἠπειρίαν τῶν Σχολικῶν Γυμναστικὰς ἐπειδείξεις τοῦ Γυμνασίου μας. Ἄξιοι συγχαρητηρίων εἶναι ὁ δραστήριος Γυμναστὴς μας κ. Δ. Λουζιώτης καὶ ἡ Γυμνάστρια μας δὶς Ρενὲ Μονάν, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς ἐργασίας των κατώρθωσαν νὰ παρουσιάσουν μαθητὰς καὶ μαθήτριας ἄριστα παρασκευασμένους.

Εἰς τὴν ἐπίδειξιν παρέστησαν ὁ Σωκρατόπουλος κ. Σακελλαρίου, ὁ Δήμαρχος κ. Εὐαγγελάτος μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ Νομάρχης κ. Κουράτος, ὁ κ. Γυμνασιάρχης καὶ ὁλοκλήρου τοῦ καθηγητικοῦ Συλλόγου, ὁ ἐπιξένος τῆς Γαλλίας κ. Πούλος, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσημοι, καθὼς καὶ ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τῆς πόλεώς μας.

Ἡ ἐπίδειξις ἤρχισε εἰς τὰς 6 μ. μ. καὶ κατόπιν συνηθικῆς γυμναστικῆς ἤρχισαν τὰ ἀγωνίσματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Σκυταλοδρομία.—1) ἐνίκησε ἡ 8' Γυμνασίου, 2) τρίτη.

Δρόμος μαθητῶν 64 μ.—Κατσαΐτης 9'' 3) 4. Φωκᾶς 9'' 3) 5. Δρακούδης 9'' 3) 3.

Μαθητριῶν.—Κωσταρᾶ 11'', Παπαθανασίου 9'' 3) 5.

Ἅλμα εἰς ὕψος.—Σωτηρίου 1,62. Κατσαΐτης 1,55 καὶ Γαλάνης 1,45.

Μαθητριῶν.—Παπαθανασίου 1,25, Ζελμανη 1,20.

Ἅλμα ἐπὶ κοντῷ.—Κατσαΐτης, Μπαμπόρος 2,40. Ντρὲς 2,30.

Ἅλμα εἰς μῆκος.—Κατσαΐτης 5,30, Καλύβας 5,25. Μπεσερῆς 5,10.

Διελκυνστίδα μεταξὺ 6ης καὶ 5ης.—Ἐνίκησε ἡ 5η Γυμνασίου.

Διελκυνστίδα μεταξὺ 4ης καὶ 3ης.—Ἐνίκησε ἡ 3η Γυμνασίου.

Σφαιροβολία.—Μακεδονόπουλος 16 μέτρα. Κατσαΐτης 15, Μοῦτσος 14.50.

ΕΛΠΙΣ—ΝΙΚΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Βορσενόλ, Ἄρταν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ἔκθεσιν καὶ ἐνεργείας σας.—Γ. Ἀγγαράκην, Μεταξᾶτα. Συστάσεις σας ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Κ. Κατσικέαν, Καλάμας. Παρακαλοῦμεν αἱ ἐκθέσεις νὰ εἶναι λεπτομερέστεραι.—Β. Παπαγεωργίου, Ἐλάτειαν. Αἱ ἀνταποκρίσεις δημοσιεύονται ἐφ' ὅσον εἶναι γενικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἀναμένομεν ἔκθεσίν σας.—Π. Κατσούλην, Μεσολόγγιον. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Ἀχ. Τάγαρην, Φυγαλείαν. Παρακαλοῦμεν ὅπως τὸ πρόσωπον ποὺ ὑποδεικνύετε ὑποβάλῃ αἴτησιν μὲ τὰς σχετικὰς πληροφορίας. Εὐχαριστοῦμεν.—Γ. Καστιθῆν, Κλίκις. Ἔχει καλῶς.—Ι. Πάλλαν, Θεσσαλονίκην. Κ. Παπαζήσην. Ἰωάννινα. Ἔκθεσις ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Ξ. Τσιγκάνα, Διδυμοτεῖχον. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποστείλατε φωτογραφίαν πρὸς ἀνανέωσιν τοῦ δελτίου.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ τὴν σημείωσιν: «διὰ τὸν ἰατρόν», οἱανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλήν.

Παρακαλεῖται ὅμως διὰ νὰ εἶναι σαφέστερος καὶ νὰ μὴ χρονοτριβῶμεν εἰς ἐρωταποκρίσεις, νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις (συμπτώματα) τοῦ νοσήματός του, τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐμφανίσεώς των, τὸ εἶδος τῆς θεραπείας ὅπερ ἔκαμε καὶ ἐὰν προηγήθησαν ἄλλαι νοσήματα.

Προσέτι νὰ σημειοῖ τὴν ἡλικίαν του, ἐὰν εἶναι ἔγγαμος ἢ ὄχι, τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ἐὰν κάμῃ κατάχρησιν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Ἀνθὸν ἀνεμώνης.—Ἡ ἐξακολούθησις τῆς ἀνωμάλου αὐτῆς καταστάσεως θὰ πιστωθῇ βεβαίως τὴν ὑγείαν σας· πρὸς περισσότερον τοῦ κακοῦ νὰ κάμνετε καθ' ἑκάστην ψυχρολουσίαν καὶ νὰ λαμβάνετε τρία καταπότια τὴν ἡμέραν: Bromure de camphre 40,0 Extrait de Jusquiame 1,0. Extrait de belladone 0,25. f.s.a. et diviser en pilules N. 30.

Γ. Κάππαν, Κέρκυραν.—Ἐπειδὴ ἡ πάθησίς σας ἐπεκτείνεται ἐπὶ μεγάλης ἐκτάσεως, πᾶσα δραστικὴ φαρμακευτικὴ θεραπεία θὰ σᾶς εἶναι ἐπιβλαβής. Ὡς ἐκ τούτου νὰ ἐπιμεληθῆτε αὐτὰς διὰ τῆς μᾶλλον λεπτῆς κοπτικῆς μηχανῆς καὶ νὰ τὰς ἐπαλείφητε μὲ ἀμφοτερικὴν.

Τακτικὴν ἀναγνώσιν.—Τὰ θαλάσσια λουτρὰ θὰ σᾶς ὠφελήσουν.

Ἀγριόροδον, Ἴον.—Τὸ ἑσπέρας τὴν ὥραν τῆς καταλίσεως νὰ ἐπακολλᾶτε, ἀφοῦ ἀφαιρέσητε τὴν ἐπ' αὐτοῦ δικτυωτὴν γάζαν, μικρὸν τεμάχιον ἐμπλαστρου Unna τὴν δ' ἑπομένην πρωΐαν νὰ τὸ ἀφαιρῆτε καὶ καθαρίζητε τὸ μέρος.

Δασιμασμένην ψυχήν, Θεσσαλονίκην.—Ἡ ἐπάνοδος εἰς τὸν συζυγικὸν βίον μετὰ συνεχοῦς λήψεως Sirop d'iodure de fer, 2 κοχλιάρια σούπας τὴν ἡμέραν καὶ ψυχρολουσίας θὰ συντελέσῃ πολὺ εἰς τὸ ποθούμενον.

Οὐρανίαν, Ὑμηττοῦ.—Ἐκάστην πρωΐαν νὰ κάμνῃ ψυχρολουσίαν ἢ θαλάσσιον λουτρὸν καὶ νὰ λαμβάνῃ τρία καταπότια τὴν ἡμέραν: Bromnre de camphre 4,0. Extrait de Jusquiame 1,0. Extrait de belladone 0,30. f.s.a. et diviser en pipules N. 30.

Ἄνευ ἐξετάσεως ἐκ τοῦ πλησίον πρὸς διαπίστωσιν συνυπαρχουσῶν ἄλλων ἀνωμαλιῶν —ἀδεναυθείας κτλ.—δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαγνώσωμεν μετὰ βεβαιότητος τὸ αἴτιον καὶ νὰ ἐντοπίσωμεν αὐτό. Ἐνόσῳ αἱ ἐνοχλήσεις αὗται παρακολουθοῦνται ἔστω καὶ ἀπὸ μικρὰν πυρετικὴν κίνησιν δὲν δύναμαι νὰ συμμερισθῶ τὴν γνώμην ὅτι πρόκειται περὶ ἁπλῆς νευρασθενείας.

Μέχρι τῆς ἐμφανίσεως διαφωτιστικῶν ἄλλων συμπτωμάτων καλὸν θὰ ἦτο ν' ἀποφεύγετε τὴν μεγάλην διανοητικὴν καὶ σωματικὴν κόπωσιν, νὰ διάγητε βίον ἥσυχον εἰς ἐξοχὴν καὶ νὰ ἐπωφεληθῆτε τῆς ἀεροθεραπείας καὶ τῆς καλῆς τροφῆς.

Τὰ δυναμωτικὰ φάρμακα εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἀντεδείκνυνται.

Γεώργιον Χατζημμανουήλ, Κύρνα Δράμας.—Ἐὰν ἡ καρδιὰ καὶ οἱ πνεύμονές σας εἶναι ὑγιεῖς, ἡ δὲ ἀδυναμία διὰ τὴν ὁποίαν παραπονεῖσθε προέρχεται ἐξ ἁπλῆς ἀναιμίας, νὰ κάνετε ψυχρολουσίαν καὶ νὰ λαμβάνεται δὶς τῆς ἡμέρας τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ ἓν κοχλιάριον τῆς σούπας: Sirop d'iodure de fer.

Τακτικὸν Ἀναγνώστην, Κάλιμνον.—Προκαλοῦνται συνήθως ἐκ χρονίων ρινο-ἀμυγδαλικῶν παθήσεων. Ν' ἀποταθῆτε εἰς εἰδικὸν ἰατρόν, ὅπως θεραπεύσῃ αὐτὰς καὶ οὕτω ἀπαλλαχθῆτε τῶν συχνῶν βρογχικῶν καταρροῶν. Τὰ φάρμακα οὐδόλως ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τοῦ θηλυκοῦ.

Ἄργην, Ἐνταῦθα.—Οἱ εἰδικοὶ ἐπίδεσμοι δὲν θεραπεύουν τὴν κήλην, παρεμποδίζουν μόνον προσωρινῶς τὴν ταχεῖαν ἐπαύξησιν καὶ προφυλάττουσιν ἀπὸ σοβαρὰς ἐπιπλοκάς. Ἐπομένως, ἐὰν πρόκειται πραγματικῶς περὶ κήλης καὶ διὰ νὰ δύνασθε ν' ἀσχολῆσθε ἀνενοχλήτως εἰς τὰ σπόρ, πρέπει νὰ καταφύγητε εἰς χειρουργὸν πεπειραμένον διὰ νὰ ἐπέμβῃ ἀναδύνως καὶ οὕτω ἀπαλλαγῆτε αὐτῆς ταχέως καὶ τελειωτικῶς.

Α. Δ., Σύρον.—Βασιζόμενοι εἰς τὴν δήλωσίν σας συνιστῶμεν δὶς τῆς ἑβδομάδος θερμὸν λουτρὸν καὶ καθ' ἑκάστην ἓν κοχλιάριον σούπας, μεσημβρίας καὶ ὀσπέρας.

Ἐὰν ὅμως ἀφορμὴν ἔχει ἀχομένην ἐγκυμοσύνην τότε οὐδὲν φαρμακευτικὸν μέσον δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν καθυστέρησιν.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Στομαχικὰ καὶ Ἐντερικά. Τὰς παθήσεις τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων θεραπεύει ὁ εἰδικὸς στομαχολόγος ἰατρὸς ΑΠ. ΜΑΜΜΕΛΗΣ, Γερμανία, Βιέννη, Κωνσταντινούπολις. Εἰσοσιπενταετὴς κλινικὴ πεῖρα. Ὁ δὸς Τοσίτσα 12. Ἐπισκέψεις 8-11 καὶ 4-6.

ΥΣΤΑΝ
(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)
Τὸ νέον Γαλλικὸν Φάρμακον θεραπεύει τὴν χρονίαν κυστίτιδα καὶ τὴν βλεννόρροιαν
Ἀντιπρόσωποι. Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Σ.ια Πειραιά

ΖΩΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ MAILLOTS
ΚΟΡΣΕΔΕΣ CLAVERIE
ΖΩΝΑΙ ΙΑΤΡΙΚΑΙ
ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥΣ
ΚΑΛΤΣΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ CLAVERIE
ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ
ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15α (πλησίον Σταθμοῦ Ὁμονοίας)
Α. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΟΗ
ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΔΙΑΠΕΡΝΑ ΤΗΣ
ΣΟΛΕΣ
ΚΡΕΠ
ΕΚΦΥΣΙΚΟΥ CREPE RUBBER

ΡΟΥΛΕΤΑ

Καθημερινῶς

τακτικὴ συγκοινωνία

μὲ αὐτοκίνητα πολυτελείας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΖΙΝΟΥ

Γωνία Βερανζέρου καὶ Κάνιγγος

Τηλέφωνον 68 — 86

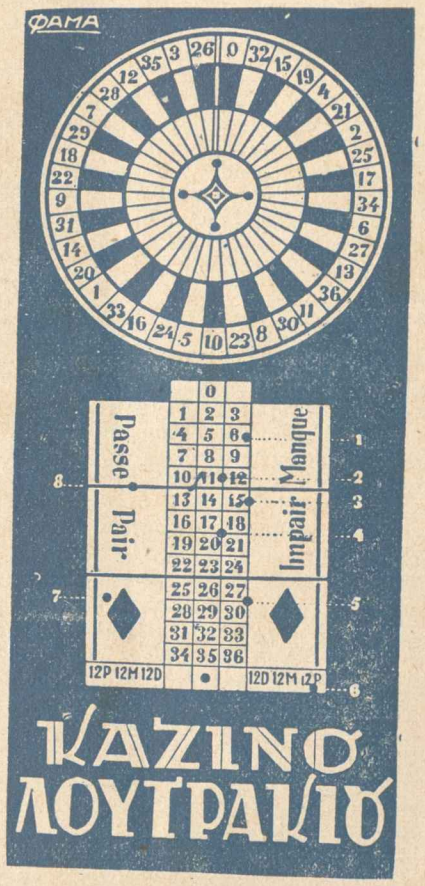

ΜΠΑΚΑΡΑΣ

Σιδηροδρομικῶς

Κάθε Σάββατον

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 7 μ.μ.

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ 7.45' μ.μ.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗ ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΕΙΔΩΝ ΛΟΥΤΡΟΥ

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΜΑΛΛΙΝΑ ΚΑΙ ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ

ΣΚΟΥΦΙΕΣ ΕΛΑΣΤΙΚΕΣ

ΜΠΟΥΡΝΟΥΖΙΑ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΕΛΑΣΤΙΚΑ

ΖΩΑ ΕΛΑΣΤΙΚΑ καὶ πλεῖστα ἄλλα

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ